வேளிர் வரலாறு

2413

பேராசிரியர் :

மு. இராகவையங்கார்

2413

வள்ளுவர் பண்ணை

சென்னை-1

Scanned by CamScanner

0-,6 E3

வெளியீடு : 152

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி, 1913.
இரண்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல், 1916
மூன்றும் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1964.

விலை ரூபாய் இரண்டரை.

அச்சிட்டோர் :
ஜெனரல் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-3.

2413

உரிமை : ஆசிரியரின் குமாரருக்கு

Scanned by CamScanner

24175

முதற் பதிப்பு நூன்முகம்

சில வருஷங்கட்குமுன் சங்கச்செய்யுள்களை யான் ஆராய்ச்சி செய்துவந்துபோது, அவற்றிற் கண்ட சிற்றரசர்களிலே **வேளிர்** என்று குறிப்பிட்டவர் ஒரு தனியான குலத்தவர் என்பதற்குச் சிலபல சான்றுகள் கிடைத்தன. அதனால் அக்கூட்டத்தாரைப் பற்றிப் பின்பு செவ்வையாக ஆராயும்படி நேர்ந்ததோடு, அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக வேளிர்குலத்தைப் பற்றிய முடிவான கொள்கைகள் சிலவும் ஏற்பட்டன. அவற்றை அறிஞர் சிலர்க்கு அறிவித்துக்கொண்டதில், அன்னோரும் என் கொள்கைகளை ஆமோதித்து ஊக்கினர். பின்பு, 1905-ம் வருஷம் நிகழ்ந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நான்காம் வருஷக்கூட்டத்தில் "The Tamils 1800-years ago" என்ற அரிய தமிழ்ச்சரித நூலின் ஆசிரியராக விளங்கிய **ஸ்ரீமாந்-வி. கனகசபைப் பிள்ளை** அவர்களது அக்கிராசனத்தின் கீழ்க் கூடிய வித்வஸமூகத்தின் முன்பு, என்னுராய்ச்சிகளைத் திரட்டியெழுதி அரங்கேற்றலாயினேன். அவ்வியாசம், அச்சங்கத்துச் **செந்தமிழ்ப்** பத்திரிகையிலும் பின்பு வெளியிடப் பெற்றது. பத்திரிகையில் வெளிவந்த அதனைப் படித்த நம் நாட்டறிஞர் பலர், என் கொள்கைகளில் தமக்குள்ள சம்மதத்தைத் தாமே மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு அறிவித்தார்கள். அன்னோர் அபிப்பிராயங்கள் சில

2413

முதற் பதிப்பு நூன்முகம்

சில வருஷங்கட்குமுன் சங்கச்செய்யுள்களை யான் ஆராய்ச்சி செய்துவந்துபோது, அவற்றிற் கண்ட சிற்றரசர்களிலே **வேளிர்** என்று குறிப்பிட்டவர் ஒரு தனியான குலத்தவர் என்பதற்குச் சிலபல சான்றுகள் கிடைத்தன. அதனால் அக்கூட்டத்தாரைப் பற்றிப் பின்பு செவ்வையாக ஆராயும்படி நேர்ந்ததோடு, அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக வேளிர்குலத்தைப் பற்றிய முடிவான கொள்கைகள் சிலவும் ஏற்பட்டன. அவற்றை அறிஞர் சிலர்க்கு அறிவித்துக்கொண்டதில், அன்னோரும் என் கொள்கைகளை ஆமோதித்து ஊக்கினர். பின்பு, 1905-ம் வருஷம் நிகழ்ந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நான்காம் வருஷக்கூட்டத்தில் "The Tamils 1800-years ago" என்ற அரிய தமிழ்ச்சரித நூலின் ஆசிரியராக விளங்கிய **ஸ்ரீமாந்-வி. கனகசபைப் பிள்ளை** அவர்களது அக்கிராசனத்தின்கீழ்க் கூடிய வித்வஸமுகத்தின் முன்பு, என்னாராய்ச்சிகளைத் திரட்டியெழுதி அரங்கேற்றலாயினேன். அவ்வியாசம், அச்சங்கத்துச் **செந்தமிழ்ப்** பத்திரிகையிலும் பின்பு வெளியிடப் பெற்றது. பத்திரிகையில் வெளிவந்த அதனைப் படித்த நம் நாட்டறிஞர் பலர், என் கொள்கைகளில் தமக்குள்ள சம்மதத்தைத் தாமே மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு அறிவித்தார்கள் அன்னோர் அபிப்பிராயங்கள் சில

Scanned by CamScanner

இந்நூலின் இறுதியில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களுள், கொழும்பு **ஸ்ரீமாந்- வி. ஜெ. தம்பிப்பிள்ளையவர்கள்**, M. R. A. S., தம்முடம்பாடறிவித்தது மட்டுமன்றி, ஆங்கிலத்தில் இவ்வியாசத்தை அழகுற மொழி பெயர்த்துப் பல கீழ்க் குறிப்புக்களும் இட்டு—இலங்கைப்பகுதி **ராயல் ஏஷியாடிக் ஸொஸைடிக்கு** அனுப்பி—அதனை வெளியிடுவித்தார்கள்.* இவர்களால் அன்பு கூர்ந்து செய்யப்பெற்ற பெருநன்றி என்னல் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இங்ஙனம், நல்லறிஞர் பல்லோரது நன்கு மதிப்பு இச்சிறுவியாசத்துக்கு ஏற்பட்டது எனக்குப் பின்னும் ஊக்கமளித்தமையால் வேளிர்குலத்தில் அறிவாற்றல் பெருமை முதலிய உயர்குணங்கள் வாய்ந்து தமிழகம்புகழ விளங்கிய பழையவள்ளல்கள் சிலரது வரலாறுகளையும் **செந்தமிழில்** முறையே எழுதி வெளியிடலானேன்.

இப்போது, இவ்வேளிர் வரலாற்றைக் கனந்தங்கிய **சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாரும்** (University) நன்கு மதித்து, தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு உபயோகமாகும்படி, 1914-ம் வருஷத்து "இண்டெர்மீடியட்" (Intermediate) பரீக்ஷாபாடங்களுள் ஒன்றாக நியமித்திருத்தலறிந்து மகிழ்கின்றேன். இக்கௌரவமளித்ததன் பொருட்டு அச்சங்கத்தார்க்கு மிகவும் நன்றி செலுத்துங் கடப்பாடுடையேன்.

வேளிர் விஷயமாக எழுதப்பெற்ற என் வியாசங்களை ஒருங்கு திரட்டி வெளியிடுவதற்கு இதனையே தக்க சமயமாகக் கொண்டு, அவ்வாராய்ச்சிகளை மறுமுறை சோதித்துப் பல திருத்தங்களுடனும் கீழ்க்குறிப்பு அநுபந்தங்களுடனும் ஒரு சிறு நூலாக இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதனுட்கண்ட வேளிருள்ளே பாரி என்ற வள்ளலின் வரலாறு முழுதும், என் அரும்பெறன்மைத்துனரும் ஸேது ஸம்ஸ்தான வித்வானுமாகிய **ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்களா**ற் செவ்விதின் எழுதப்பெற்றுச் செந்தமிழில் முன்னரே வெளிவந்துள்ளது. அவ்வாராய்ச்சியுரை இந்நூற்குப் பெரிதும் ஏற்றதானமையால், ஐயங்காரவர்களது அன்புடையனுமதிபெற்று, அதனை இவ்வியாசத்துக்கு ஏற்ற பெற்றியில் அமைத்து வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இந்நூல் **செந்தமிழ்ப்** பத்திரிகை வாயிலாக முன்பு வெளிவந்ததாகலின், சங்கத்தார் விருப்பத்தின்படி "செந்தமிழ்ப் பிரசுரங்"களில் ஒன்றாக இது வெளியிடப்பெற்றது.

இவ்வியாசத்தே, பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்ததன் பயனாக ஏற்பட்ட கொள்கைகளைக் கூறுதலே என் நோக்கமன்றி, சாதிபற்றிய எவ்வழக்கிலும் பிரவேசிப்பது என் கருத்தன்று என்பதை அறிஞர்க்கெல்லாம் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். இந்நூலுட் காணப்படும் கொள்கைகள்

Scanned by CamScanner

வேளிர் விஷயமாக எழுதப்பெற்ற என் வியாசங்களை ஒருங்கு திரட்டி வெளியிடுவதற்கு இதனையே தக்க சமயமாகக் கொண்டு, அவ்வாராய்ச்சிகளை மறுமுறை சோதித்துப் பல திருத்தங்களுடனும் கீழ்க்குறிப்பு அநுபந்தங்களுடனும் ஒரு சிறு நூலாக இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதனுட்கண்ட வேளிருள்ளே பாரி என்ற வள்ளலின் வரலாறு முழுதும், என் அரும்பெறன்மைத்துனரும் ஸேது ஸம்ஸ்தான வித்வானுமாகிய **ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள**ாற் செவ்விதின் எழுதப்பெற்றுச் செந்தமிழில் முன்னரே வெளிவந்துள்ளது. அவ்வாராய்ச்சியுரை இந்நூற்குப் பெரிதும் ஏற்றதானமையால், ஐயங்காரவர்களது அன்புடையனுமதிபெற்று, அதனை இவ்வியாசத்துக்கு ஏற்ற பெற்றியில் அமைத்து வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இந்நூல் **செந்தமிழ்ப்** பத்திரிகை வாயிலாக முன்பு வெளிவந்ததாகலின், சங்கத்தார் விருப்பத்தின்படி "செந்தமிழ்ப் பிரசுரங்"களில் ஒன்றாக இது வெளியிடப்பெற்றது.

இவ்வியாசத்தே, பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்ததன் பயனாக ஏற்பட்ட கொள்கைகளைக் கூறுதலே என் நோக்கமன்றி, சாதிபற்றிய எவ்வழக்கிலும் பிரவேசிப்பது என் கருத்தன்று என்பதை அறிஞர்க்கெல்லாம் அறிவுறுத்த விரும்புகிறேன்.

களால் மாறுபடுதலுங்கூடும். ஆதலால் 'என் கூற்றெல்லாம் முடிபு' என்று ஒருதலையாகச் சாதிக்கவந்தவனுமல்லேன். அதனால், "குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல் – கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்" ஆகும்.

இராமநாதபுரம், 10—1—13.

இங்ஙனம்,
மு. இராகவையங்கார்

———

Scanned by CamScanner

உரிமையுரை.

ஓதுபதி ஞாலுலகுந் தொழுதுஞ்சேது
    காவலரே யொப்ப முன்னாள்
தீதுபதி யாதகொடை திகழ்வேளிர்
    வரலாற்றைச் செய்ய வொண்பூ
மாதுபதி ரவிகுலத்து மகிபதிவண்
    தமிழ்நர்பெரு மாறு மெங்கள்
சேதுபதி ராஜரா ஜேசனுக்கே
    யானுரிமை செய்தேன் மன்னோ.

Scanned by CamScanner

உள்ளுறை.

1.	வேளிர் வரலாறு	1
2.	வேள் - ஆய்	38
3.	வேள் - ஆவி	46
4.	வேள் - எவ்வி	50
5.	வேள் - பேகன்	56
6.	வேள் - பாரி	62
7.	நன்னன் - வேண்மான்	86
8.	மற்றை வேளிர்	103
9.	பொருட் குறிப்பு	105
10.	வேளிர் வரலாற்றைப் பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்	111

Scanned by CamScanner

1. வேளிர் வரலாறு

செந்தமிழ் வளர்த்த பெருமையில் சேர சோழ பாண்டியர்க்கு எவ்வளவு பாகமுண்டோ, அதற்கு அதிக மில்லாமற்போயினும், அவரளவு சமபாகம் பெற்று நின்ற ஒரு பெருங் கூட்டத்தார் முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தனர் எனின், அது சிலர்க்கு வியப்பாகத் தோன்றலாம். ஆனால், பழைய நூலாராய்ச்சியுடைய தமிழ் மக்களுக்கு அது சிறிதும் வியப்பன்று. பண்டை இலக்கியங்களை ஆராயுமிடத்து, தமிழ் மூவேந்தர் படைத்த பெருமையளவு தாமும் படைத்து நின்ற ஒரு பெருங் கூட்டத்தார் தென்னாட்டில் விளங்கியிருந்த செய்தி வெளி யாகும். இன்னோர்தாம் **வேளிர்**[1] என்றழைக்கப்படு வார்கள். இரவாமலீந்த கடையெழு வள்ளல்களிற்[2] பலர் இவர்களே. 'கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்று கூறி னுங்கொடுப் பாரிலை'[3] என்னும் திருவாக்கில், வள்ளன் மைக்கே ஓரெல்லையாக வைத்துப் பாராட்டப் பெற்றவன் இவருள் ஒருவனே. வரையாவண்மையால் தானடைந்த ஒப்பற்ற புகழைக் கண்டு மூவேந்தரும் அழுக்காறுகொள்

---

1. வேளிர், வேள் என்பதன் பன்மைச்சொல்: கேள், கேளிர் என்றாற்போல.

2. பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்ற எழுவர். (புறம். 158; சிறுபாண்-அடி. 89-122)

3. ஸ்ரீ. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்.

ளும்படி நின்ற இப்பெருவள்ளல் [4] விளங்கியது வேளிர்குலமெனின், அதற்கு வேறொரு பெருமையும் வேண்டுமோ? இங்ஙனம் புகழ் வாய்ந்த குலத்தாரைப்பற்றி நம்மவரால் சிறப்பாக ஆராய்ந்தறியப்பட்டவை இதுவரை இல்லையென்றே சொல்லலாம். செந்தமிழரசர் என்ற அபிமானத்தாற் சேர சோழ பாண்டியரது வரலாறுகளை அறிவதிற் றமிழ் மக்களால் எவ்வளவு ஊக்கங்காட்டப்படுகின்றதோ, அதனிற் சிறு பகுதியேனும் இவ்வேளிர் விஷயத்தினுங் காட்டுதல் நம்மவரது பெருங்கடமையன்றோ? ஆனால், இம் முயற்சியில் இறங்கத்தக்க கருவிகள் கிடைப்ப தரிதென்று சொல்லக்கூடும். வேளிரது பரம்பரை வரலாறுகளை எழுதிவைத்த பழைய நூல்களேனும் சாதனங்களேனும் கிடையாவென்பது உண்மையே. இப்போது காணப்படுவன வெல்லாம், புறநானூறு முதலிய சில பழைய தமிழ் நூல்களிற் புலவர்கள் அவ்வப்போது பாடிப்போந்த ஒருசில செய்யுட்களேயாம். இச் சிலவற்றைக் கொண்டு வேளிர் வரலாறெல்லாந் தெரிதல் எங்ஙனங் கூடும்? எனினும் வேளிர் வரலாறாகிய இருண்ட களஞ்சியத்தே, கையிலுள்ள இச்சிறு வெளிச்சங்களைத் துணைக்கொண்டு கூடியவளவு நாம் துருவுவோம். அங்ஙனந் துருவி நோக்குவதிற் றெரிகின்றவற்றைத் தமிழ் மக்கட்கு வெளியிட முயல்வோம்.

---

4. இவன் வேள்-பாரி என்பவன்; இவனது வள்ளன்மையால் உண்டாகிய பெரும்புகழ், தமிழரசராகிய சேர சோழ பாண்டியரது கீர்த்திகளையுங் கீழ்ப்படுத்தி மேம்பட்டது. அதனால் அழுக்காறுகொண்ட அவ்வரசர்கள், தம்மிற் கூடி அவ்வேளின் பறம்புமலையை முற்றுகையிட்டு, அவ்வள்ளலையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர். இச்சரித விரிவை, இந்நூலுள் வேள்-பாரி என்ற தலைப்பின்கீழ்க் கண்டுகொள்க.

பழைய சங்க நூல்களிலே, வேளிர் என்ற ஒரு கூட்டத்தார், தமிழ்ப் பேரரசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியரை அடுத்துப் பல விடங்களினுங் கூறப்படுகின் றனர். இதனை—'பண்கெழு வேந்தரும் வேளிரும்' எனப் புறநானூற்றினும், 'இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர்' என மதுரைக்காஞ்சியினும், 'வேந்தரும் வேளிரும்' எனப் பதிற்றுப்பத்திற் பலவிடங்களினும் வருதலால் அறியலாம். இதனால், மூவேந்தரையுமடுத்து முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் மதிக்கப்பட்ட சிற்றரசருள் இவ்வேளிரே முற்பட்டவர் என்பது விளங்கும். அன்றியும் 'தொன்முதிர் வேளிர்' (அகம்–258, புறம்-24) 'நாற்பத்தொன்பதுவழி முறைவந்த வேளிர்' (புறம்-201) 'இருங்கோவேள்மருங்கு' (பட்டினப்பாலை) 'எவ்விதொல்குடி' (புறம்-202) என நூல்களிற் கூறப்படுதலின், இன்னோர் பண்டைக்கால முதலே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தவர் என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

இனி, இவ்வேளிர் யாவர்? இவர் குலம் யாது? இவர் தமிழ் நாட்டின் பழைய மக்களா? அன்றி இடையில் வந்தேறியவரா? இவர் புராதன நாடு யாது? இவர் வந்தேறிய காலமும் வரலாறும் என்னை? என்பன முதலிய செய்திகளை விசாரிப்போம்.

வேளிர் வரலாற்றைப் பற்றித் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த பழைய செய்திகள் சிலவற்றை, ஆசிரியர்–நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரையில், அடியில்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். "தேவரெல்லாங் கூடி, 'யாம் சேரவிருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது, இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர்' என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்றிசைக்கட்போதுகின்றவர்.........**துவராபதிப்போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணல் வழிக்கண்** அரசர் பதினெண்மரையும்,

பதினெண்குடி [5] வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங்கொண்டு போந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி........ இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டுவாராமைவிலக்கி......பொதியிலின்கணிருந்தனர்" எனக் காண்க. இவ்வரலாற்றுள், அகத்தியமுனிவர் துவராபதி சென்று நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழியினராகிய அரசரையும் வேளிரையும் தென்னாட்டிற் குடியேற்றினர் என்ற அரியசெய்தி கூறப்படுதல் காணலாம். அகத்தியனார் தென்னாடு புகுந்த வரலாற்றைப் பற்றிப் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பெரும் பான்மையொத்தே மேற்கூறிய செய்திகள் அமைந்துள்ளவாயினும்,வேளிர் பலரை அம்முனிவர் தம்முடன் கொணர்ந்தாரென்பது அப்புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக இப்போது தெரியக்கூடவில்லை. எனினும், அச்செய்தியே, 'வேந்துவினையியற்கை' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தின் அவதாரிகையிலும்—'இது, மலையமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன் ... பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்

பதினெண்குடி [5] வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரை
யுங்கொண்டு போந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி........
இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை
ஆண்டுவாராமைவிலக்கி.......பொதியிலின்கணிருந்தனர்''
எனக் காண்க. இவ்வரலாற்றுள், அகத்தியமுனிவர்
துவராபதி சென்று நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழி
யினராகிய அரசரையும் வேளிரையும் தென்னாட்டிற்
குடியேற்றினர் என்ற அரியசெய்தி கூறப்படுதல் காண
லாம். அகத்தியனார் தென்னாடு புகுந்த வரலாற்றைப்
பற்றிப் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பெரும்
பான்மையொத்தே மேற்கூறிய செய்திகள் அமைந்துள்ள
வாயினும்,வேளிர் பலரை அம்முனிவர் தம்முடன் கொணர்ந்
தாரென்பது அப்புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக
இப்போது தெரியக்கூடவில்லை. எனினும், அச்செய்தியே,
'வேந்துவினையியற்கை' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்
தின் அவதாரிகையிலும்—'இது, **மலையமாதவன் நிலங்**
கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன்
கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்
கும் வேந்தன் தொழில் உரித்தென்கின்றது' (பொருளதி-
32) என, மற்றும் ஒருமுறை எடுத்தோதி வற்புறுத்தப்
பட்டுள்ளது.

இப் பிற்கூற்றிலே, முன்குறித்த தொடரிற் கண்ட
அருவாளரை யொழித்து, ஒழிந்த நரபதியருடன் கூடிய
வேளிரே தென்னாட்டிற் குடியேற்றப்பட்டவரெனவும்,

---

5. 'பதினெண்கோடி' என அச்சுப்பதிப்பில் உள்ளதா
யினும், ஏட்டுப் பிரதிகளில் அவ்வாறின்மையாலும், பொரு
ளதிகாரம், 32-ம் சூத்திரவுரையிலும் 'பதினெண்குடி'
என்றே ஆளப்படுதலாலும் 'குடி' என்பதே பொருத்த
மாம்.

அவர் பதினெண்வகைக் குடியினராயிருந்தனர் எனவும்,[6] அவரெல்லாம் அரசுரிமை எய்தற்குரியவ ரெனவும் குறிக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வாறு வேளிரைப் பற்றிய வரலாற்றை நச்சினர்க்கினியர் ஒருமுறைக்கு இருமுறை எழுதுதலால், அஃது ஏதோ ஒரு பிரமாணம் பற்றியே அவர்காலத்து வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகிறது. ஆனல், அவ்வுரைகாரர் தாமெழுதியவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த மேற்கோளை எடுத்துக் காட்டினரில்லை. இச்செய்திகளைப் பிரமாணத்தாலன்றிப் பிற்காலத்தவரொருவர் கூற்ருல்மட்டும் நம்பி மேற்செல்லுதல் சரித்திரவுண்மையறிவதற்குப் போதாதன்றே? ஆதலால் அவர் காட்டிய குறிப்புக்களையே அடியாகக் கொண்டு அவற்றினுண்மையைச் சோதிப்பதன் மூலம் வேளிர் வரலாற்றை இனி ஆராய்வோம்.

வேளிர் வரலாறுபற்றி மேற்குறித்த நச்சினர்க்கினியர் வாக்கியங்களுள், 'துவராபதிப்போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்வழிக்கண்.........வேளிர்' 'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன் கொணர்ந்த.........வேளிர்' என வருந் தொடர்களால், துவராபதித் தலைவராயிருந்த திருமாலின் வழிவந்தவர் வேளிர் என்பது பெறப்படுகின்றது. நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்—உலகமளந்தருளிய திருமால். **'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலைநோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மலை**

---

6. முன்குறித்த வாக்கியத்தில், 'அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண் குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும்' என வேறு வேருகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும், இவ்வாக்கியத்தில் 'நரபதியருடன்கொணர்ந்த 18-குடிவேளிர்' என வருவதனுல், அந்நரபதிகள் வேளிருடைய தலைவர்களே என்பது பெறப்படுகின்றது. வேளிர் பதினெண் வகையினரானமைக்கேற்ப, அவரரசரும் பதினெண்மராயினர் போலும்.

யாதலானும், வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினர்' என இத்தொடரையே திருமாலுக்கு மற்ருேரிடத்தும் அவ் வுரைகாரர் வழங்குதல் காணலாம். 'நீணிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணல்—தாடொழு தகையேன்' என்ருர் இளங்கோவடிகளும் (சிலப்-11, 148). எனவே, துவாரகை யைப் புதியதாக நிருமித்து ஆட்சிபுரிந்த கண்ணபிரான் வழியினர் இவ்வேளிர் என்பதும், இவரையே அகத்திய ஞர் தென்ஞட்டிற் குடியேற்றினர் என்பதும் நச்சினர்க் கினியர் கருத்தாதல் வேண்டும். ஆயின், அகத்தியர் வருகைபற்றி அவர் கூறுவனவற்றுள் 'இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து இராக்கதரை யாண்டு வாராமை விலக்கி' எனக் [7] கண்ணன்காலத்துநிகழ்ச்சியோடு இரா வணன் சம்பந்தமொன்றையும் கலந்திருப்பது பொருந்த வில்லை. பொதுவாக அகத்தியரது தென்ஞட்டு வருகை யைப்பற்றிய கதைகள் பலபடியாக வழங்குகின்றன. அவற்றினுண்மையைச் சோதிப்பது இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஏற்புடையதுமன்று. அதனல், மேற் கூறிய வரலாற்றுள், திருமால் வழியினரான வேளிர் துவராபதியினின்று போந்து தென்ஞட்டிற் குடியேறியவர் என்றவளவில், இங் கெடுத்துக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

மேற்கூறியவாறு, வேளிரென்பவர் துவாரகாபதி யாகிய கண்ணன்வழியினராயின், அவரை நாம் யாதவர் என்றே அழைக்கலாம். என்னெனின், அப்பெருமான் அவதரித்தது யதுவமிசத்திலென்பது [8] பிரசித்தமன்ருே?

---

7. இச்செய்தியே மதுரைக்காஞ்சியுரையிலும் நச்சி ஞர்க்கினியராற் குறிக்கப்படுகின்றது.

8. யது என்பான், பாண்டவரின் மூதாதைகளில் ஒரு வனுகிய யயாதிக்குத் தேவயானைவயிற்றில் உதித்த புத்திரன். இவன்வம்சம் பல்கிப் பலகிளைகளாகி அநேக பிரசித்திபெற்ற ராஜர்களைத் தந்தது. யதுவின் மூத்தகுமாரனுகிய ஸகஸ்ர

வேளிர் பதினெண்குடியினராயிருந்தவர் என நச்சினார்க்கினியர் கூறியபடியே, யாதவரும் 18-குடியினராயிருந்தவர் என்பது, **ஸ்ரீவியாஸபாரதம்** ஸபாபர்வத்து, ஜராஸந்தன்விஷயமாகக் கண்ணபிரான் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிவருமிடத்தே—"ராஜாவே! ஜராஸந்தன் எதிர்த்தலாற் கரைகடந்த பயம் எங்கட்கு நேர்ந்தபோது, நாங்கள் **பதினெண்குலத்தோர்களுஞ்** சேர்ந்து இவ் வாலோசனை செய்தோம்" ⁹ என்று இருமுறை குறிப்பிடுதலால் நன்கு விளங்குகின்றது. இனி, இவ்வேளிர் துவாரகையினின்று தென்னாடு புகுந்த பழைய யாதவராயின், இன்னோர்வரலாறு பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், இவர்கள் கண்ணன்காலத்தை அடுத்துத் தெற்கே வந்தேறியவராக நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலின், அவர்கள் செய்தியை நன்கு விளக்கக்கூடிய அக்காலத்து நூல்கள் இறந்தனபோலும்; எனினும், பிற்பட்ட

ஜித்தினாலே ஹேஹய வமிசமாயிற்று. அவ்வமிசத்திலே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்ற பிரசித்திபெற்ற அரசன் தோன்றினான். அவன் சந்ததியிலே தாளஜங்கர்கள் தோன்றி விளங்கினர். யதுவின் இரண்டாம்புத்திரனாகிய குரோஷ்டுவம்சத்திலே பிரசித்திபெற்றவர்கள்:—சசிபிந்து, சியாமகன், விதர்ப்பன் என்பவர்கள். இவருள் விதர்ப்பனால் விதர்ப்பராஜவம்சம் வந்தது. விதர்ப்பன் மூன்றாம்புத்திரனாலே சேதிவமிசம் வந்தது. இரண்டாம்புத்திரன் வமிசத்தவனாகிய சாத்வதனால் போஜவமிசமும், அந்தகவமிசமும், விருஷ்ணிகவமிசமும் வந்தன. இவற்றுள், விருஷ்ணிகவமிசத்திலேதான் கண்ணபிரான் அவதரித்தது. (—அபிதானகோசம், யது என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.)

9. (அத்-14.) கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர், ஸ்ரீ. ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பித்துவரும் ஸ்ரீவியாசபாரதம் தமிழ்மொழி பெயர்ப்புப் பார்க்க.

Scanned by CamScanner

கடைச்சங்கச்செய்யுளில், இவ்வேளிர்வரலாற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய இரண்டொருசெய்திகளும் இல்லாமற்போகவில்லை. கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் என்ற புலவர் பெருமான் இருங்கோவேள் என்ற சிற்றரசனை நேரில் அழைக்குமிடத்தில்:—

"நீயே—வடபான் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே"

எனக் கூறியிருக்கும் அடிகள் புறநானூற்றிற் (201) காணப்படுகின்றன. இதன்பொருள்.—நீ தான், வடதேசத்துமுனிவர் ஒருவரது யாகத்திற்றோன்றி, செம்பால் அழகாகச்செய்யப்பட்ட மிகப்பெரிய கோட்டையையுடைய, வெறுப்பில்லாத பொன்மயமாகிய துவாரகையை ஆண்டு, நாற்பத்தொன்பது தலைமுறையாகவந்த வேளிர்க்குள்ளே சிறந்த வேளாக இருக்கின்றாய்—என்பதாம்.[10] 'வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றித் துவரையாண்ட அரசன் வழியினர்' என்பதனால், அத்துவரை வடக்கணுள்ள துவாரைகையையே பற்றியதென்பது உணரப்படும். இப்பழைய மேற்கோளால், வேளிரென்பார் துவாரகையினின்று வந்து தென்னாடாண்ட சிற்றரச வகுப்பினர் என்பதுமட்டில் நன்கு விளங்கிற்று; விளங்கவே,

---

10. "நீதான் வடபக்கத்து முனிவனுடைய ஓமகுண்டத்தின்கட்டோன்றிச் செம்பாற்புனைந்து செய்தாலொத்த சேய்மையுடைத்தாகிய நெடிய மதிலையுடைய துவராபதியென்னும் படைவீட்டையாண்டு வெறுப்பில்லாத கொடையினையுடையராகிய நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை தொன்றுதொட்டுவந்த வேள்களுள்வைத்து வேளாயுள்ளாய்" என்பது புறநானூற்றுப் பழையவுரை.

Scanned by CamScanner

மேற்கூறிப்போந்த நச்சினார்க்கினியர் செய்திகளிலே, சிறந்ததொன்றற்குப் பிரபல ஆதாரங் காணப்பட்டதாம்.

இனி, வேளிர் துவாரகையினின்று வந்தேறியவர் என்பதற்கு இலக்கியமுள்ளதாயினும், அவர் யாதவகுலத்தவரென்பதை விளக்கவல்ல பிரமாணங்களை முன்னூல்களினின்று அறிதல் இப்போது அரிதாகும். ஆயினும், யதுவமிசத்தோர் ஆதியிற் கங்கைபாயுந்தேசங்களிற் பல்கிப் பெருகியகாலத்தே, அன்னோர் பகைவர்களால் [11] துன்பமுறுதுவாழ்தல்வேண்டி, அக்குலத்தலைவராகிய கண்ணபிரான், மேல்கடற்பக்கத்தே அரண்வலிமிகுந்த துவாரகையைப் புதியதாக நிருமித்து, அதனைச் சூழ்ந்துகிடந்த காட்டுப்பிரதேசங்களைத் திருத்தி நாடுகளாக்கி எண்ணிறந்த யாதவர்களை ஆங்குக் குடியேற்றித் தாம் அவர்கட்கு ரக்ஷகராகநின்று உதவிவந்தனர்—என்றசெய்தி புராணேதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. கண்ணபிரான் தன்னடிச்சோதிக்கு [12] எழுந்தருளியகாலத்தே, இவ்யாதவரிற் பெரும்பாலார் தமக்குள் விளைந்த பெருங்கலகத்தாற் போர்புரிந்து மாண்டனரென்பதும், அக்காலத்துப் பலர் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினர் என்பதும், அங்ஙனம் வெளியேறியவர் கோதாவிரியின் தென்கரைப்பக்கங்களிலும் பரவலாயினர் என்பதும் இதிகாசங்களால் அறியப்படுகின்றன. இச்செய்திகளால், யாதவகுலத்தார்க்குப் பலதேசங்களிலும் அடுத்தடுத்துக் குடியேறும்படி நேர்ந்துவந்ததென்றும். அம்முறையில், அன்னோர் முதலிற் கங்கைபாயும் நாடுகளின்று மேல்கடலோரங்குடியேறிக் காலாந்தரத்தில் மஹாராஷ்ட்ரமென்றுவழங்கும் தேசமுழுதும் பரவலாயினரென்றும் விளங்கலாம். இவ்வாறாயின், அவ்

11. ஜராஸந்தன், கம்ஸன் முதலியோர்.
12. பரமபதம்.

Scanned by CamScanner

யாதவர்கள் தாம் பரவியிருந்த நாட்டுக்குத் தெற்கணிருந்த தமிழகத்துக் காடுகளைத் திருத்தி, ஆண்டும் குடியேறினர் என்று கொள்வதிற் புதுமையொன்றுமில்லை என்க. யாதவர் தெற்கே வந்ததைப்பற்றிய நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துக்களை முழுதும் ஆதரிக்கக்கூடிய பிரமாணம் இப்போது கிடைப்பதரிதேனும், அவற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய செய்திகள் இல்லாமற்போகவில்லை என்பதை இதனால் அறியலாம். யாதவர் தென்னாட்டிலும் குடியேறினர் என்ற இவ்வுகத்துக்குப் பிரசித்தரான சரித்திராசிரியர் ஒருவரும் சம்மதமளித்தல் கவனிக்கத்தக்கது. **ஸ்ரீ ரோமேசசந்த்ரதத்தர்** எழுதிய 'பழைய இந்திய நாகரிகம்' என்ற அரியநூலின் முதற்றொகுதியில் [13] யாதவரைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பதாவது:—'கண்ணனைத் தலைமையாகக் கொண்ட யாதவர்கள் மதுரையைவிட்டு நீங்கிக் கூர்ச்சரத்துள்ள துவாரகையிற் குடியேறினார்கள். அங்கே அவர்கள் அதிககாலம் தங்கவில்லை. அவர்கள் தங்கட்குள்ளே பெருங்கலகம் விளைக்க, அவருட் பலர் துவாரகையை நீங்கிக் கடல்வழியே பிரயாணித்தனர். **அங்ஙனம் பிரயாணித்தவர்கள் தென்னிந்தியாவை அடைந்து ஆங்குப் புது ராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்றது**' என்பதே. இவ்வாறு தத்தரவர்கள் எழுதியது, நச்சினார்க்கினியர் குறித்த வேளிர் வரலாற்றோடு சில அமிசங்களில் ஒத்திருக்கின்றமை காணலாம். வேளிர் யாதவரே எனக் கண்டு தமிழறிஞர் ஆங்கிலத்தில் வியாசமெழுத, அதனை நோக்கி 'யாதவர் தென்னிந்தியாவில் ராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்றது' என்று ஸ்ரீதத்தர் குறித்திருக்கக்கூடாதோ எனின், இதுவரை இக்கொள்கைபற்றி எவரும் வரைந்திருப்பதாகத்

13. Dutt's Civilization in Ancient India, Part 1, P. 219.

தெரியாமையால், அங்ஙனம் சொல்வதற்கில்லை. அச்சரித்திராசிரியர், தென்னாட்டிற்போல வடநாட்டும் வழங்கும் ஏதோ ஒரு கர்ணபரம்பரைச் செய்தியைப்பற்றிக் கொண்டு தம் ஆராய்ச்சியிற்றோன்றியதை எழுதினர் என்பதே முறையாம். ஆகவே, நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய செய்திகளில் மற்றொன்றற்கும் வடநாட்டுப் பண்டிதரொருவர் சம்மதமளித்தலின், கண்ணன் வழியினர் பலர் தென்னாட்டுக் குடிபுக்க வரலாறு ஒருபடியாக நிரூபணமாகின்றது.

இனி, வேளிர் என்பவர் யாதவகுலத்தவரே என்பதைக் குறிக்கவல்ல வேறு பல சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக இனி எழுதுவோம். விந்தியமலையின் தென் பக்கத்து நாடுகளை ஆண்டுவந்த பழைய அரசருள் சளுக்கியர் என்பவரும் ஒருவரென்பது பலரும் அறிந்தது. இவ்வரசரது புராதன ராஜ்யம் கூர்ச்சரமும் அதன் பக்கமுமாம். பிற்காலத்தே இவருள் ஒரு கூட்டத்தார் கீழ்கடலைச் சார்ந்த சில நாடுகளை அடிப்படுத்தாண்டமையால், இவ்வேறுபாடறிதற்கு இவர்களைக் கீழைச் சளுக்கியர், மேலைச்சளுக்கியரென இருதிறத்தாராகச் சரித்திர நூலோர் வழங்குவர்.[14] இவருள், தென்னாடாண்ட சளுக்கியரைப் பண்டைத்தமிழ் நிகண்டுகள் 'வேள்' 'வேல்புலவரசர்' என்று கூறுகின்றன. இதனை, "தாரகாரியுஞ் சளுக்கியர்வேந்தனும், வேளிலாளனும் வேளெனலாகும்"[15] என்னும் பிங்கலந்தையாலும், "வேள்புலவரசர் சளுக்குவேந்தர்"[16] என்னுந் திவாகரத்தாலும் அறிக. பிற்காலத்துச் சோழர் சாஸனங்களி

---

14. இச் சளுக்கிய வமிசத்தின் வரலாறு "மைசூர் கெஸட்டியர்" முதலிய சரித்திர நூல்களுட் காணலாம்.

15. பல்பொருட் பெயர்த்தொகுதி.

16. மக்கட்பெயர்த் தொகுதி.

Scanned by CamScanner

'வேள்குலத்தரசர்,' 'வேள்குலச்சளுக்கர்'[17] னும் இன்னோர் 'வேள்குலத்தரசர்' எனக் கூறப்படுகின்றனர். இச்சளுக்கரது கொடி வராக மென்பது "கேழல் வேள்புல வரசர் கொடியே"[18] என்னும் திவாகரத்தால் அறியலாம். இத்திவாகரம் பாடுவித்த அம்பர்கிழான் சேந்தனார், கடைச்சங்ககாலத்தவரான ஔவையாராற் பாடப்பெற்றவர் என்பது, அந்நிகண்டின் தொகுதி யிறுதிக் கட்டுரைகளால் நன்கு விளங்குதலின், அத்திவாகரமும் சங்ககாலத்தது என்பது சொல்லாதே அமையும். கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட சளுக்கிய சாஸனங்கள் இப்போது தமிழ்நாட்டிற் காணப்பட்டிலவேனும், அச்சளுக்கர் பழமைபெற்றவரென்பது, திவாகர முதலியவை அவ்வரசர் பெயர் முதலியவற்றை எடுத்தோதுதலால் தெளிவாகத்தக்கது. இச்சளுக்கவேளிரது வமிசத்தின் ஆதியுற்பத்தி எதனிலிருந்து தொடங்குவதென்பதைத் தெளிவாக அறிய இடமில்லை. ஆயினும், இன்னோர், யதுவமிசத்தினின்று முற்காலத்தே பிரிந்த ஒரு பெருங்கூட்டத்தவராகவே தோற்றுகின்றனர். சளுக்கருடைய ஆதிவமிசம் சந்திரகுலமாகவும், புராதனநாடு கங்கா தீரமாகவும் யாதவர்க்குரிய குலங் குடிகளே இவர்க்குங் கூறப்படுதல் காணலாம். இனி, கிறிஸ்தவாப்தந் தொடங்குதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே, வடநாட்டிற் பிராபல்யம் பெற்று விளங்கிய ஆந்திர சக்கரவர்த்திகளது[19] ஆட்சி, பிற்காலத்தில் நிலை தலைந்தபோது

17. ஸ்ரீமாந்-து. அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் எழுதிய சோழவமிச சரித்திரம் (அநுபந்தம் II பார்க்க)

18. பல்பெயர்க் கூட்டத்து ஒரு பெயர்த்தொகுதி.

19. மகதநாட்டு ஆந்திர சக்கரவர்த்திகள் பலர், வடக்கே இமாசலமும் தெற்கே தெலுங்காணமும், மேற்கே மாளவமும், கிழக்கே வங்கமும் எல்லையாகக் கொண்ட ஏகாதிபத்தியத்தை (Empire) நாட்டிப் பல நூற்றாண்டுகள்

அவரில் ஏழு பிரிவினரான அரசர்கள் தக்ஷிணத்தில் ராஜ்யங்கள் ஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்தனரென்பதும், சளுக்கரும், விக்ரமார்க்கன் வம்சத்து மாளவ அரசரும், காலசூரிகளும், காகதீய - கணபதிகளும், கொண்டவீடு - கஜபதிகளும், விஜயநகர - யாதவநரபதிகளும் அவ்வகையினரென்பதும்[20] சாஸனங்களால் நன்கு தெளியப்பட்டவை என்பர்.[21] இவர்களுள், காலசூரிகளும், விஜயநகர - யாதவ

வரை பெருந்திறமையுடன் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள்; இன்னோர், ஆந்திரர் (நேரான அரசர்), ஆந்திர - ஜாதிகர் (அவர் பந்துக்கள்), ஆந்திர - பிருத்யர் (அவர் வேலைக்காரர்) என மூன்று பிரிவாயிருந்தனர். இவர்கள் 2000-ஆண்டுகட்கு முன்பே பிரபலம்பெற்றவர் என்பதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் உள்ளன. இந்தச் சக்கரவர்த்திகளை, அக்காலத்துக் கிரேக்க - பூமிசாஸ்திரிகள் அண்டரிய (Anderea) என வழங்கிவந்தனர். இத்தேசத்துக்கு வந்துசென்ற பழைய யவந ஆசிரியராகிய பிளைநி (Pliny) என்பவர் எழுதிய குறிப்பால், இன்னோர் பரதகண்டத்தே மஹாவீரராயிருந்தவரெனவும், இவர்கள் வசம் நூற்றுக்கணக்கான பேரரண் வாய்ந்த நகரங்களும், ஆயிரக்கணக்கான யானைகளும், லக்ஷக்கணக்கான சைந்யங்களும் இருந்தன எனவும் தெரிகின்றன. இம் மஹாவமிசத்தின் வரலாறு, பாகவத விஷ்ணு மத்ஸ்ய - புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரசரிற் கடைசியிலிருந்தவன், கி. பி. 3-ம் நூற்றுண்டில் ஆட்சிபுரிந்த புலோமன் என்பான். மற்றும் இன்னோர் வரலாறுகள் சரித்திர நூல்கள் நோக்கி அறியத்தக்கன.

20. James Princeps Essays.

21. விக்கிரமார்க்கன் வழியினர், மாளவநாட்டுத் தாரா நகரத்திலிருந்து ஆண்டவர்கள்; போஜன் என்ற பிரபல அரசன் இவ்வமிசத்தவனே. கால சூரிகள் யாதவரில் ஹேஹய வமிசத்தவராவர்; இவர்கள் கல்யாணபுரியிலிருந்து ஆண்டவர்கள்; சாளுக்கியரின் சந்ததியாராக இன்னோரைக்

நரபதிகளும், யாதவகுலத்தைச் சார்ந்தவரென்பது பிரசித்தமாம்; ஆகவே, அவரினத்தாராய்த் தக்ஷிணத்திற் குடியேறியாண்ட சளுக்கர்களும் அவ் யாதவ-வமிசத்தவராதல் சொல்லாமலே அமைவதாம். இதனாலும், யாதவக் கிளைகளுள், சளுக்கருமடங்குதல் அறிந்துகொள்க.

இனி, இச்சளுக்கியர், பண்டைத் தமிழ்வேளிருடன் ஒற்றுமை பெற்றகுலத்தவரென்பதற்குச் சிறந்த சான்றொன்று, பம்பாய்-கெஸட்டியரில் காணப்படுகின்றது.[23] அஃதாவது :—'வடதேசத்தே, ஹாரீதபஞ்சசிகர் என்ற முனிவர் யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது, அவரது தீர்த்தபாத்திரத்தினின்று ஓர் அரசன் உண்டானான்; சுளுகம் என்னும் வடமொழிப்பெயர்பெற்ற பாத்திரத்தினின்று உதித்தமைபற்றி அவன்வழியினர் சுளுகர் எனப் பெயர் பெற்றனர்' என்பதாம்.[24] வடமொழிமுறைப்படி சௌளுக்

கூறுவர். காகதீயகணபதிகள், ஒரங்கல்நாட்டை ஆண்டவர்கள்; 'பிரதாபருத்ரீயம்' என்ற அலங்கார நூலாற் புகழப் பெற்ற பிரதாபருத்திரன் இவ்வழியினனே; 'உருத்திராநின்னுடைய ஒரங்கல்' என்னுங் கம்பர்வாக்குங் காணத்தக்கது. கஜபதிகள், கிருஷ்ணாநதிக்குத் தெற்கே, குண்டூருக்கு அருகிலுள்ள கொண்டவீட்டிலிருந்து ஒரிஸா நாடாண்டவர்கள். விஜயநகரம் யாதவ நரபதிகள்—இவர்கள் தென்னாடு முழுமையும் பல தலைமுறை பெரும் புகழுடனும் திறமையுடனும் ஆட்சிபுரிந்த பிற்காலத்துச் சக்கரவர்த்திகள்; இவர்கள் ராஜதானி விஜயநகரமாகும்; இவர்கள் வரலாறு, ஸூவெல் துரை எழுதிய "Forgotten Empire" முதலிய நூல்களால் அறியத்தக்கது.

22. Mysore Gazetter, Historical Period, Vol. 1, p. 345.
23. Bombay Gazetteer, Vol. 1, Part II, p. 339.
24. இச்செய்திகளே, 'இண்டியன் ஆண்டிகுரி,—தொகுதி 7, பக். 74-விலும் ...

யர் எனத்தக்க இவ்வரசர், பிற்காலத்திற் சாளுக்கியர், சளுக்கியர், சளுக்கர், சளுக்கி, எனப் பலபடியாகத் திரித்து வழங்கப்பட்டனர் என உணர்க. பழைய நிகண்டுகளில் வேளிர் என வழங்கப்பட்ட சளுக்கியரதுவரலாற்றைக் குறிக்கும் இவ்வடநாட்டுக்கதை, புறநானூற்றில் 'வடபான் முனிவன் தடவினுட் டோன்றித் ....துவரையாண்டவர்' எனப்பட்ட வேளிர் வரலாற்றுடன் பெரிதும் ஒற்றுமை பெற்றுவிளங்குதல் அறிந்து மகிழத்தக்கதன்றே. [25] இச்

ஹணகவியின் விக்ரமாங்ககாவியத்தே, பிரமதேவர் ஒருகாலத்தில் ஸந்தியாகர்மஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது, இந்திரன் அவரிடம்வந்து, பூவுலகில் நிரீசுவரக்கொள்கை தலையெடுத்து வருவதால், அக்கேட்டை நீக்கத்தக்க மஹாவீரனொருவனைச் சிருஷ்டித்துத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்கிப் பிரமதேவரும் தம் சுளுகத்தை நோக்க, அப்பாத்திரத்தினின்று மூவுலகும்புரக்கவல்ல ஒரு மஹாவீரன் வெளிப்பட்டான் என்றும், அவன்வழியினரே சௌளுக்யர் என்றும், அக்குலத்தலைவராக ஹாரீதரென்பவரும், அவர்க்குப்பின் மானவ்யர் என்பவரும் உண்டானார்கள் என்றும் பிறசில வரலாறுகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன. (Ind. Anti. Vol. V,p.317.)

25. முன் குறித்தபடி, ஆந்திரமரபினர் என அறியப்பட்ட இவ்வேளிர், முனிவரது யாகசமயத்திற் றோன்றிய அரசனொருவன்வமிசத்தவரென்னும் வரலாற்றைப் புராணேதிகாசங்களினின்று உறுதிப்படுத்தல் இப்போது அரிதாம். ஆயினும் ஸ்ரீமத்-பாகவதம், நவமஸ்கந்தம் 23ம் அத்யாயத்தே, யயாதியின்வழியிற் பலதலைமுறைகட்குப்பின்வந்த ஸுதபஸ் என்பவர்க்குப் பலி என்பவன் உண்டானான் என்றும், இப்பலியின் க்ஷேத்திரத்தில் தீர்க்கதமஸ் என்ற முனிவர்க்கு அங்கன், வங்கன், கலிங்கன், சுகன், பவுண்டிரன், ஆந்திரன் என்ற அறுவர்குமாரர் ஜனித்துத் தத்தம்பெயர்களால் முறையே ஆறுராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்தார்களென்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால், ஆந்திரர் பலியென்பானுற்

யர் எனத்தக்க இவ்வரசர், பிற்காலத்திற் சாளுக்கியர், சளுக்கியர், சளுக்கர், சளுக்கி, எனப் பலபடியாகத் திரித்து வழங்கப்பட்டனர் என உணர்க. பழைய நிகண்டுகளில் வேளிர் என வழங்கப்பட்ட சளுக்கியரது வரலாற்றைக் குறிக்கும் இவ்வடநாட்டுக்கதை, புறநானூற்றில் 'வடபான் முனிவன் தடவினுட் டோன்றித் ....துவரையாண்டவர்' எனப்பட்ட வேளிர் வரலாற்றுடன் பெரிதும் ஒற்றுமை பெற்றுவிளங்குதல் அறிந்து மகிழத்தக்கதன்றே. [25] இச்

ஹணகவியின் விக்ரமாங்ககாவியத்தே, பிரமதேவர் ஒருகாலத்தில் ஸந்தியாகர்மஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது, இந்திரன் அவரிடம்வந்து, பூவுலகில் நிரீசுவரக்கொள்கை தலையெடுத்து வருவதால், அக்கேட்டை நீக்கத்தக்க மஹாவீரனொருவனைச் சிருஷ்டித்துத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்கிப் பிரமதேவரும் தம் சுளுகத்தை நோக்க, அப்பாத்திரத்தினின்று மூவுலகும்புரக்கவல்ல ஒரு மஹாவீரன் வெளிப்பட்டான் என்றும், அவன்வழியினரே சௌளுக்யர் என்றும், அக்குலத்தலைவராக ஹாரீதரென்பவரும், அவர்க்குப்பின் மானவ்யர் என்பவரும் உண்டானார்கள் என்றும் பிறசில வரலாறுகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன. (Ind. Anti. Vol. V, p. 317.)

25. முன் குறித்தபடி, ஆந்திரமரபினர் என அறியப்பட்ட இவ்வேளிர், முனிவரது யாகசமயத்திற் றோன்றிய அரசனொருவன்வமிசத்தவரென்னும் வரலாற்றைப் புராணேதிகாசங்களினின்று உறுதிப்படுத்தல் இப்போது அரிதாம். ஆயினும் ஸ்ரீமத்-பாகவதம், நவமஸ்கந்தம் 23ம் அத்யாயத்தே, யயாதியின்வழியிற் பலதலைமுறைகட்குப்பின்வந்த ஸுதபஸ் என்பவர்க்குப் பலி என்பவன் உண்டானான் என்றும், இப்பலியின் க்ஷேத்திரத்தில் தீர்க்கதமஸ் என்ற முனிவர்க்கு அங்கன், வங்கன், கலிங்கன், சுகன், பவுண்டிரன், ஆந்திரன் என்ற அறுவர்குமாரர் ஜனித்துத் தத்தம்பெயர்களால் முறையே ஆறுராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்தார்களென்றும்

செய்தி கபிலர்வாக்கிற்பயின்றுள்ளமை, முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. இதனுள்வரும் 'வடபால்முனிவன் தடவு' என்பதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரர், 'வடநாட்டுமுனிவரது ஓமகுண்டம்' எனப் பொருள் கூறியிருப்பினும், சளுக்க-வேளிருடைய முன்குறித்தவரலாற்றுக்கு இயைய, யாகபாத்திரம் என்பதே பொருத்தமாகும்;[26] [தடவு - தடா, பாத்திரம்]. இங்ஙனம், முனிவரொருவரது தீர்த்த பாத்திரத்திற்றோன்றியவரலாறும் வேள் என்ற பெயர் வழக்கும், தமிழ் - வேளிர்க்கும், சளுக்க - வேளிர்க்கும் உரியனவாக வழங்குதலால், அவ்விருவரும் ஒருகுலத்தவராதல் விளக்கமாம். இவ்விருவகையார்க்கும் வழங்கும் வேளிர் என்ற பெயர், யாகசமயத்திற்றோன்றிய இவர்களது வரலாற்றைப்பற்றியே வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லலாம். என்னை? வேளிரென்பது, யாகஞ் செய்தல் என்ற பொருளுடைய 'வேள்' என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த பெயராதலால் என்க.[27]

செய்யப்பட்ட யாகத்தில் முனிவரால் தோன்றியவர் என்ற வரலாறு, புராணங்களாலும் ஒருவகையால் ஆதரிக்கப்படுவதென்றே சொல்லலாம். பலியென்ற அரசன்பெயர், யாகஞ் செய்தவன் என்ற பொருள்கொள்ளுதலும் நோக்கத்தக்கது. [பலி-யாகம்; அதனைச்செய்தவனும் பலியாவன்]

26. புறநானூற்றுரைகாரர், 'வடபால்முனிவன் தடவினுட் டோன்றி' என்பதற்குக் 'கதை உரைப்பிற் பெருகும், அது கேட்டுணர்க' என்றெழுதுவர். அக்கதை எத்தகையதாயினும், வேளிர் என்னும் பெயர்பெற்ற சளுக்கரசர்க்கு வடநாட்டுச்சாஸனங்கள் பலவற்றினுங்கண்ட இவ்வரலாறு, தமிழ்வழக்கோடு பெரிதும் பொருந்துதலால், இது தள்ளத்தக்கதன்றென உணர்க.

27. தெலுங்குநாட்டாராகிய ஆந்திரகுலத்தார் சிலர்க்குப் பலிஜர் என்ற குலப்பெயர் இன்றும்வழங்கிவருதல் ஆராயத்தக்கது. [பலி-ஜர்—வேள்வியில் உண்டானவர்.]

மேற்குறித்தவாறு, வேளிர் என்ற பெயர்வழக்கும், 'வடபால்முனிவன் தடவினுட்டோன்றிய' சரித்திரவழக்கும் சளுக்கரசர்க்கு உரியனவாயிருத்தலேயன்றி, கண்ணன்வழியினரே வேளிர் என்ற கொள்கையை அடியிற் கண்ட புதியசெய்தியொன்றும் பெரிதும் ஆதரித்துநிற்றல் கவனிக்கத்தக்கது. "திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸீரீஸ்" என்னுந் தலைப்பெயருடன் அச்சம்ஸ்தான சாஸன - அத்யக்ஷராகிய ஸ்ரீமாந் - **து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் M. A.,** பதிப்பித்துவரும் பத்திரிகையின் 2, 12-ம் பகுதிகளில், கோக்கருநந்தடக்கன், விக்கிரமாதித்ய - வரகுணன் என்பவரது சாஸனப்பட்டயங்கள் சில வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றாலும் பிற சாதனங்களாலும் பொதிய மலைப்பிரதேசத்தை ஆண்ட வேள்-ஆயின்மரபினராய்த் தந்தையும் மகனுமாகக் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கினவர்கள் இவர்களென்பதும், தென்திருவாங்கூர்ப்பகுதியை ஆண்டவர்களென்பதும், ஆய்வேள், வேண்மன்னன் என வழங்கப்பட்டனரென்பதும் விளங்குதலோடு, இன்னோர் யதுவமிசத்தின்கிளைகளுட் கண்ணபிரான் அவதரித்த **விருஷ்ணிகுலத்தவர்** என்ற அரியவிஷயமும் தெளிவாதல் காணலாம். ஆகவே, துவராபதியாண்ட திருமால்வழியினரே வேளிர் என்ற நச்சினார்க்கினியர் கூற்றிற்குப்பொருந்தப் பிற்காலத்து **வேள்மரபினர், கண்ணனவதரித்த விருஷ்ணிகுலத்தவராகத் தம்மை வழங்கியிருப்பது, வேளிரும் யாதவரும் வேறல்லர்** என்ற என் கொள்கையைக் கரதலாமலகமாக விளக்கிநிற்றல் கண்டுகொள்க.

இனி, சளுக்கரும் வேளிரும் ஒரேகுலத்தவர் என்பதை மற்றோர் ஏதுவும் வற்புறுத்துகின்றது. முற்காலத்தே மகதநாடாண்ட ஆந்திர சக்கரவர்த்திகளின்வழியினராய்த் தக்ஷிணத்துக்குவந்த யாதவக் கிளைகளில், சளுக்கரும் ஒருவரென்பது முன் குறிக்கப்பட்டதன்றோ? ஆந்திர

ராகிய இச்சளுக்கரைப் பழைய தமிழ்நிகண்டுகள் வேள் குலத்தவர் என்று கூறுதற்கேற்ப, வேளிர்மரபினனும் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனுமாகிய வேள்–ஆய்[28] என்பவனை **அண்டிரன்** என்ற பெயராற் சங்கச்செய்யுள்கள் குறிக்கின்றன. அண்டிரன் என்ற சொல்லை நோக்குமிடத்து, அதற்கு வேறு சிறந்த தமிழ்ப்பொருள் காணப்படாமையின், அப்பதம் வேள் - ஆயின் குலப்பெயராகிய **ஆந்திர** சப்தத்தின் திரிபாக வழங்கியதென்றே கொள்ளலாம். ஆந்திரன், மேலோன் என்னும் பொருளுடையது என்பர். இவ் ஆந்திரபதம் பழைய கிரேக்காசிரியரால் அண்டரீ (Andarea) என மருவி வழங்கப்பட்டிருத்தலுங் கூறுவர். எனவே, ஆந்திர – யாதவராகிய சளுக்கர் பண்டைத் தமிழ்வேளிரின் வேறன்றி ஒரு குலத்தவரென்ற கொள்கையே பல்லாற்றானும் தெளிவாதல் காணலாம்.

இச் சளுக்குவேந்தர்களை வேள்புலவரசர் எனத் திவாகரம் முதலியவை கூறும் விஷயம் முன் குறித்தேமன்றோ? வேள்புலமென்பது, அவ்வரசரது புராதனராஜ்யமாகிய கூர்ச்சரமுதலிய மஹாராஷ்ட்ரபூமியே என்பதற்கு, வேண்டிய ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் பம்பாய்மாகாணத்தையே வேள்புலமெனக் கொண்டனர் என்ற என் கொள்கை, அம் மாகாணத்துள்ள நகரங்கள் பல வேள் என்ற சொல்லடியாக வழங்கிவருதலால் நிலைநாட்டப்படுகின்றது. உதாரணமாக—இப்போது நைஸாம் ராஜ்யத்தைச் சார்ந்து அதன் வடமேற்கெல்லையில் உள்ளதும், சரித்திரப்பிரசித்தம் பெற்றதுமான எல்லூரா (Ellora) என்ற குறிஞ்சிநிலத்து

---

28. இவ்வள்ளலது வரலாற்றை, இந்நூலுள் வேள் - ஆய் என்னும் தலைப்பின்கீழ் வரும் விஷயத்துட் கண்டுகொள்க.

ஊரொன்று உண்டு. இவ்வெல்லூரா என்பது, ஏலா புரம் என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர் டாக்டர்-பண்டாரகர் (Dr. Bandarkar). இதனை ஆக்ஷேபித்து டாக்டர்-பிளீட்துரை (Dr. Fleet) அவ்வூர், வேளூர், வேளூரகம் எனப் பழைய சாஸனங்களிற் கூறப்படுதலைத் தக்க காரணங்காட்டி நிரூபித்திருக்கின்றார். [29] இவ்வாறே, பம்பாய் மாகாணத்து ஷோலாபூர் (Sholapur) ஜில்லாவில் ஒரு நகரம் வேளாபுரம் (Velapur) என்ற பெயர்வாய்ந்துளது, இன்னும், வேளிரின் ஆதியிருப்பாகிய கத்யவார் (Kathiawar) கட்சு (Cutch) பிரதேசங்களில் பேலா (Bela) என்ற பெயர்வாய்ந்த ஊர்கள் பலவுள்ளன. அங்ஙனமே, அஹமெட்நகர்த் தாலூகாவில் வேளாபுரம் எனவும், பூனா ஜில்லாவில் வேளகம் எனவும் நகரங்கள் காணலாம். இனி அம் மாகாணத்தின் தென்பக்கத்துள்ள முக்கியமானதொரு ஜில்லாவும் நகரமும் பேல்காம் (Belgaum) என வழங்குதலை அறியாதார் அரியர். பேல்காம் என்பது **வேள்கிராமம்** என அப்பக்கத்துச்சாஸனங்களிற் காணப்படுவதெனவும், சளுக்கியரின் சகோதர வகுப்பினராகிய கதம்பர்க்குத் தலைநகராக அஃது ஒருகாலத்து விளங்கியதெனவும் சரித்திரநூலோர் கூறுவர். [30] அப்பிரதேசத்து லக்ஷ்மேச்வரத்தை அடுத்துள்ளதோர் ஊர் வேள்பட்டி (Belhutti) [31] என வழங்குதலும் அறியத்தக்கது. இங்ங

29. Bombay Gazetteer, Vol. I, Part II, pp. 391.

30. வேள்கிராமமாகிய இவ்வூர், வேணுக்ராமம் என வடமொழியில் வழங்கப்பட்டுள்ளது; இந் நகரத்திலிருந்தாண்ட இக் கதம்பரும் சளுக்கரும் ஆதியில் ஒருகுலத்தவரென்பதை, இந்நூலில் "நன்னன்-வேண்மான்" என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

31. வகரம் பகரமாகவும், பகரம் ஹகரமாகவும் தேசாந்தரங்களில் வழங்கும்.

னமே பம்பாய்மாகாணத்தை ஊன்றிநோக்குமிடத்து, ஆங்குள்ள ஊர்கள்பல வேளென்ற சொல்லடியாக வழங்குதலை நன்றாக நாம் காணலாம். ஆகவே, பம்பாய்மாகாணப் பகுதி வேள்புலமென்று பெயர்பெற்றிருப்பது, சளுக்கராகிய வேள்குலத்தரசர் ஆண்டமைபற்றியே என்பதும் நன்குபெறப்படும்.

இனி, பழைய வேளிரும் யாதவரும் வேறல்லரென்பதற்கு மற்றொரு சான்றும் கூறுவோம். ஏறக்குறையத் தொள்ளாயிரம் வருஷங்கட்கு முன் மைசூர் நாட்டை அடிப்படுத்து, அந்நாட்டிலுள்ள துவாரசமுத்திரம் என்ற நகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவர் ஹொய்சளயாதவர் என்பதைப் பலர் தெரிந்திருக்கலாம்.[32] இவ்வரசர் ஆதியிற் கூர்ச்சரநாட்டுத் துவாரகையினின்று குடியேறியவரென்பதும், யாதவ குலத்தவரென்பதும் சரித்திரபூர்வமாக அறியப்பட்டவை. இவ்வாறு வந்தேறிய யாதவத் தலைவர், கன்னட பாஷையில் **பேலாலர்** என வழங்கப்படுகின்றனர். தமிழர் வழங்கும் வேளாளர் என்ற சொல்லோடு இப்பேலாலபதம் பெரிதும் ஒற்றுமைபெறுதல் ஆராயத்தக்கது. அன்றியும், இப் பேலால - யாதவர் காலத்தே உண்டாகிய தலைநகரொன்று வேளூர் அல்லது வேளாபுரம் என அவர் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.[33] இதனால், கன்னடவடிவில் அவ்யாதவர் பேலாலர் என வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அச் சொல்லின் உண்மையுருவம் வேளாளர் எனத் தெரிதலோடு, வேள் என்ற பெயரும் அவர்க்கு

32. இவ்வரசரைப்பற்றிய சரித்திரக்குறிப்பை, Lewis Rice துரையவர்கள் எழுதிய "Mysore Gazetter" என்ற நூலில், "Historical Period" என்ற தலைப்பின்கீழ் அறியலாம்.

33. இஃது இப்போது ஹாலபீடு என வழங்கப்படுகிறது.

Scanned by CamScanner

முன்பு வழங்கிவந்ததென்பதும் அறியப்படும். ஸ்ரீமத்-வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், மைசூர்ப் பேலாலரையும் தமிழ் வேளாளரையும் யாதவகுலத்தவரென்று விளங்கக் கூறுதுபோயினும், ஒரு குலத்தவராகவே தம் நூலில் எழுதல் காணலாம்.[34] இனி, இப் பேலாலயாதவரும் பண்டைத் தமிழ்வேளிரும் ஒரு கூட்டத்தவரே என்பதற்கு வேறொரு சிறந்த சான்றும் உண்டு.

புறநானூறு என்ற சங்கநூலிற் கபிலரென்னும் புலவர், வேளிருள் ஒருவனாகிய இருங்கோவேளை அழைக்குமிடத்து, அவனை, துவாரகையினின்று வந்து தென்னாடாண்ட வேளிர்வழியினன் என்று கூறியிருக்குஞ் செய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டதன்றோ? அவ்வேளை நோக்கிக் கபிலர் தாம் பாடிய இரண்டு பாடல்களிலும் (புறம்-202, 203.) **புலிகடிமால்** என்ற சிறப்புப் பெயரால் அவனைக் கூறுகின்றனர். இதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரர்—'புலிகடிமால் - இவனுக்கு ஒரு பெயர்' என்றமட்டிற்காட்டி, அப்பெயர்க் காரணத்தை விளக்காமற் போயினர். அன்றியும், அதன் காரணத்தைச் சங்க நூல்களினின்று தெரிதல் இப்போது அரிதாம். எனினும், பிற்காலத்தே துவாரகையினின்று வந்து மைசூர்நாட்டை ஆண்ட பேலாலர், அப்பெயர் வழக்கைத் தம் வரலாற்றால் விளக்கித் தாம் தமிழ்வேளிருடன் ஒற்றுமை பெற்றவர் என்பதைக் குறிப்பித்தல் நோக்கத்தக்கது. **கொங்குதேச ராஜாக்கள் சரித்திரம்**[35] என்ற நூலிலும், ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட வேறுசில நூல்களிலும் பேலாலயாதவர் ஹொய்சளர் என்று பெயர்பெற்றதற்குப் பின்வருங் கதை கூறப்

---

34. The Tamils 1800-years ago. p. 114.

35. இந்நூல் தமிழ் வசனநடையில் அமைந்தது. சென்னை மியூஸியத்தைச்சார்ந்த கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் இதன் பிரதி உள்ளது.

Scanned by CamScanner

பட்டுள்ளது.—தபங்கர் என்ற முனிவர் காட்டில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒரு புலி அவர்மேற் பாய்தற்கு நெருங்க, அதுகண்டு அம்முனிவர், அப்போது வேட்டைமுடித்துவந்து நின்ற சளன் என்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, 'இப்புலியைக் கொல்க' எனலும், அவ்வரசனும் அதனைத் தன் அம்பால் எய்து வீழ்த்தினமையால், அவன் வமிசத்தோர் ஹொய்சளர்[36] எனக் கன்னடத்தில் வழங்கப்பட்டனர்-என்பதாம்.[37] இக் கதை அப் போலாலரைப் போலவே துவாரகையினின்று வந்து முற்காலத்துத் தமிழ்நாடாண்ட வேளிர் குலத்தவனாகிய இருங்கோவேள் என்பான் **புலிகடிமால்** எனப் பெயர் பெற்றதன் காரணத்தையும் விளக்கக் கூடியதன்றோ?

---

36. கன்னடத்தில் ''ஹொய்-சள'' என்பது 'கொல், சளனே!' எனப் பொருள்படும் என்பர். போசளர் என இவரைத் தமிழ்ச்சாஸனங்கள் மிகுதியும் வழங்கும்.

37. மைசூர் கெஸட்டியர், 335-ம் பக்கத்தும் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனல் அடியில்வருமாறு சிறிது வேறுபடுகிறது.—சளன் என்ற அரசன், சசகபுரத்தை யடுத்த காட்டிலுள்ளதும் தன் குலதேவதையுமான வஸந்திகா தேவியை வணங்கச்சென்றிருந்தபோது, அவன் அத்தேவியைத் தொழமுடியாவண்ணம் காட்டினின்று பாய்ந்துவந்த புலியொன்றால் தடுக்கப்பட்டான். அப்போது, அக்கோயிற் குருவானவர் பக்கத்திருந்த இரும்புத்தடியொன்றை எடுத்து அவ்வரசன்கையிற்கொடுத்துக் (கன்னட பாஷையில்) 'ஹொய் சள!' எனக்கூற, அதன்படி அவனும் அத்தடியால் ஓங்கியடித்து அப்புலியை இருந்த விடத்தே சாகும்படி வீழ்த்தினன். இவ்வாறு, குருசொற்படி புலியை வீழ்த்திய அரசன் செயல்பற்றி, அவ்வரசனும், அவன்வழியினரும் 'ஹொய்சளர்' என்னும் பெயர் பெற்றனர்; (அன்றியும்) இது பற்றியே, இவ்வமிசத்தோர் புலியைத் தம் கொடியாகக் கொண்டனர்—என்பதாம்.

புலியைக் கொன்று முனிவரைக் காத்த யாதவத் தலைவனொருவனைத் தங்கள் வழிக்கு ஆதி முன்னோனகக் கொண்டமை பற்றியே, அவ்விருவரும் ஹொய்சளர் எனவும், புலிகடிமால் எனவும் ஒத்த சரித்திரம் பெற்றனர் என உணர்க. இவ்வாறு, சங்கநாளில் விளங்கிய வேளிரும், 900–ஆண்டுகட்கு முந்திய பேலாலரும் சாதியாலும், பெயராலும் சரித்திரத்தாலும் பெரிதும் ஒற்றுமைகொண்டு, தாம் ஒரேகுலத்தவர் என்று காட்டிக்கொள்வதைக் காணலாம். இத்துணையுங் கூறிப்போந்தவைகளால், வேளிர் எனப் பழைய தமிழ் நூல்களிற் குறித்த கூட்டத்தார், யாதவ வமிசத்தவராய்த் துவாரகையினின்று வந்து தென்னுடாண்டவர்-என்ற செய்தி, தக்க பிரமாணமொன்றைப் பற்றியே நச்சினர்க்கினியரால் குறிக்கப்பட்டதாதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படுதல் கண்டுகொள்க.

இனி, செந்தமிழ் நிலத்தைச் சூழ்ந்துள்ளனவாகச் சொல்லப்படும் பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நாடுகளில் வேணுடு என்பது மொன்ரும். இஃது யாதவரது பழந்தேயமாகிய வேள்புலமாதல் வேண்டும். வேள்புலம் என்பது இப்போது கொங்கணம் என்றழைக்கப்படும் நாட்டுக்கும் வடக்கிலுள்ள மஹாராஷ்ட்ர தேசமே என முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். கொங்கணமென்பது முன்பு தமிழ்நாடாகவிருந்த தென்பது புறநானூற்றிலும் (154) நற்றிணையிலும் (391) அதனை யாண்ட வேளிரைப்பற்றிப் பண்டைப்புலவர் பாடியுள்ள பாடல்களால் இனிது விளங்குகிறது. இனி, இக்கொண்கானத்தை அடுத்திருந்த வேணாட்டினுந் திரிசொல்லாகிய தமிழ் முன்பு வழங்கிவந்தமையால், அது கொடுந்தமிழ் நிலங்களுள் ஒன்ருகக் கருதப்பட்டது போலும்.[38] பஞ்சத்ராவிடநாடுகளில் மகாராஷ்ட்

38. பாண்டிநாட்டின் தென்மேற்கில் பேரியாற்றிற்கும் குமரிமுனைக்கும் இடையிலுள்ள திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தின்

Scanned by CamScanner

சமும் கூர்ச்சரமும் அடங்குதல் இக்கொள்கையையே வற்புறுத்துவதுங் காண்க. 39 வேளிரது நாடு என்னும் பொருளுடைய வேணாடு என்ற தொடர்சொல்லை வேண் நாடு எனப் பிரித்து "தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்" என்புழி, வேண் என்பதே பதமாக வழங்கினர் பிற்காலத்தார். 40

இனி, வேளிரின் ஆதிமுதல்வர் எக்காலத்தே தென்னாட்டிற் குடியேறியவர் என்பது ஆராயத்தக்கது. ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய செய்திப்படி, இன்னோர்

தென்பகுதிக்கு வேணாடு என்ற பெயர் வழக்கு உண்டென்பது சாஸனங்களால் தெரிகிறது; வேளிராகிய ஆயின் வமிசத்தவர் ஆட்சிபுரிந்துவந்தமைபற்றி அப்பிரதேசம் 'வேணாடு' எனப் பிற்காலத்து வழங்கப்பட்டதாயினும், முன்னைவழக்கு அங்ஙனங் காணப்படாமையால், வேளிரின் ஆதிபூமியாகிய வேள்புலம் என்ற மஹாராஷ்ட்ரமே கொடுந்தமிழ் நிலமாகப் படிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

39. பஞ்சத்ராவிட நாடுகளாவன :—தமிழ், ஆந்திரம், கருநடம், மஹாராஷ்ட்ரம், கூர்ச்சரம் என்பன.

40. தமிழ்மக்கள், பம்பாய் மாகாணத்தை வேள்புலம் வேணாடு என அழைக்கப், பழைய ஆரியமக்கள் தண்டகாரண்யதேசம் என அதனை வழங்கிவந்தனர். இச்செய்தி, மஹாராஷ்ட்ரப் பிராமணர் வைதிககர்மத் தொடக்கத்துச் செய்துகொள்ளும் சங்கற்பக் கட்டுரையிலே, 'மஹாராஷ்ட்ர தேசே' என்னாது 'தண்டகாரண்யதேச' எனக் கூறிவருதலால் தெரியலாம். (Dr. Bandarkar's History of Dekkan p. 186) பதிற்றுப்பத்தில் "தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்டவருடையை" என்பதனுரையில்(பக்-98)"தண்டாரணியம்-ஆரிய நாட்டிலுள்ளதோர் நாடு" என எழுதப்படுதலால், தண்டகாரணிய தேசமென்ற பழைய வழக்குத் தமிழ்நூல்களிலும் பயின்றிருத்தல் காணலாம்.

Scanned by CamScanner

கண்ணபிரானுக்குப் பிற்காலத்தில் வெளியேறியவராகத் தெரிதலால், பொதுவாக, பாரதகாலத்துக்குப் பின் இவர்கள் இங்கு வந்தவராக அறியப்படினும், இன்ன காலத்திற் றென்னாடு புகுந்தவராதல் வேண்டும் என்று சிறப்பாக அறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு குறிப்பும் முன்னூலிற் காணப்படுகின்றது. அஃதாவது—மேலே குறித்தபடி, இருங்கோவேள் என்பானை நோக்கிக் கபிலர்—"நீயே.........துவரையாண்டு நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த - வேளிருள் வேளே' எனக் கூறுதலேயாம்.[41] இவ்வாறு சங்கப்புலவர் பாடுதலால், அவர்காலத்தில் வேளிர் வம்சத்தைப் பற்றிப் பிரபலமாக வழங்கிவந்ததொரு செய்தி விளங்குவதன்றோ? இனி, இந்நாற்பத்தொன்பது என்னும் எண்கொண்ட தலைமுறைகளின் ஆட்சிக்காலத்தைக் கொண்டு, வேளிரின் ஆதிமுதல்வர் இன்னகாலத்து இங்கு வந்தவராதல் வேண்டுமென ஒருவாறு நாம் ஊகிக்கலாம். முற்காலத்தே, ஆரியாவர்த்தத்தை ஆண்ட பலிபுச்சகவழி அரசர் முப்பத்துமூவர் *486*-வருஷமும், மௌரிய அரசர் பதின்மர் *136*-வருஷமும் ஆட்சிபுரிந்ததாக விஷ்ணு பாகவத புராணங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது.[42] இவற்றைநோக்கின், முதலிற் குறித்த பலிபுச்சக வழியினர் தலைமுறை

---

41. இற்றைக்கு 900-வருஷங்கட்கு முந்திய சளுக்கிய சாஸனங்களிலும், உதயணன் முதலாக 75-தலைமுறை இவர் முன்னோர் ஆண்டுவந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; இச்சாஸனங்களிற் கண்ட புராண வரலாற்றில், இவர் வமிசம் விஷ்ணுவினின்று தொடங்கினும், பாண்டவரது மரபாகக் கூறப்படுதலால், முற்காலத்தேயே இவர் ஆதிவரலாறு மறக்கப்பட்டும் மாறுபாடடைந்து மிருந்ததாகத் தெரிகிறது. (In. Ant. 1890. p. 425.)

42. விஷ்ணுபுராணம், 4-ம் அம்சம், 24-ம் அத்யாயம். பாகவதம் 12-ம் ஸ்கந்தம், முதல் அத்தியாயம்.

Scanned by CamScanner

ன்றற்குச் 'சராசரி' 15-வருஷமும் அடுத்த மௌரிய
வருஷமும் ஆட்சிசெய்தவராக ஒரு கணக்குப் பெறப்
ம். இவ்வாறே, பழமையாகவரும் அந்நிய அரசுகளின்
முறையளவை ஆராயினும், நிகழ்காலத்தில் வல்லரசு
ல் ஒன்றாக விளங்கும் ஜப்பானிய-ஏகாதிபத்தியத்தை
anese Empire) இப்போது ஆட்சிபுரியும் சக்கரவர்த்தி
து பழமைபெற்றதும் இடையூறுபடாததுமாகிய பர
ரயில் 123-வது தலைமுறையினராகச் சொல்லப்படு
ரார். அவ்வேகாதிபத்தியத்தை நாட்டிய ஆதி சக்கர
த்தியான ஜிம்மு-திந்நோ இற்றைக்கு 2500-ஆண்டு
குமுன்பு விளங்கியவர் என்பது ஜப்பானிய-சரித்திர
ல் தெரியவருகின்றது. இனி, இவ், 2500-வருஷ
ளயும் 123-அரசர்க்கும் பகிர்ந்தால், ஜப்பானிய அரச
வொருவர்க்கும் 21-ஆண்டே தலைமுறையளவாக
றப்படும். இம்முறையே, ஆயுள்விர்த்திபெற்ற ஐரோ
நாடுகளில், ரஷ்ய சக்ரவர்த்திக்கு 19-ம், இங்கிலாந்
ரசர்க்கும், ஜர்மானிய சக்ரவர்த்திக்கும் 23-ம், பிராஞ்
ரசர்க்கு 24-ம் சராசரி யாட்சிக்காலங்களாகச் சொல்ல
டுகின்றன.[43] இவற்றுள்ளே அதிக ஏற்றக்குறைவின்
ப்பானியத் தலைமுறைக்கு அமைந்த 21-ஆண்டளவை
ம் மேற்குறித்த 49-தலைமுறை வேளிர்க்குங் கொண்
ணிப்போமாயின், கபிலர் பாடிய இருங்கோவேளுக்கு
1000-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதே அவன்வழியின் ஆ
முன்னோர் தென்னாடு புகுந்த காலமென்பது பெறப்படும்
படவே கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் பாடிய அ
வேளின்காலம் 1800-வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்
அறிஞர்சிலர் கூறியபடிவைத்துக் கொள்ளினும், வே
ருடைய ஆதி முன்னோர் தமிழ்நாடு புகுந்தது கி. மு. 10

43. The Chronology of Ancient India, p. 65.

நூற்றாண்டுக்கும் முந்தியது என்று நாம் ஒருவாறு கூறத் தடையில்லை என்க.[44]

இனி, மேற்கூறிய வேள்புல மக்களும் அவரது தலைவரும் முற்காலத்தே தென்னாட்டிற் குடியேறி வாழ்ந்த வரலாற்றை அடியில் வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம். யாதவர்கள் பகைவர்க்கஞ்சித் தம் ஆதிபூமியாகிய கங்கை யமுனைக் கரைகளை நீங்கி மேல்கடலையொட்டிய வேள்புலத்திற் குடியேறிப் பெருகியதுபோல, அவர் வழிவந்த பதினெண் குடிவேளிரும் அப்புலத்திற்கும் தெற்கணிருந்த பெருங் காடுகளைத்[45] திருத்திக் கொண்டே பரவலாயினர். இன்னோர் நாகரிகம் வாய்ந்த சாதியாராதலின், அரசுத் தொழில் படைத்திற முதலியவற்றினும், தாம் முயன்று நின்ற குடியேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத உழு

---

44. தலைமுறையொன்றுக்கு 30-ஆண்டுகொண்டு அளத்தலுமுண்டு. பதிற்றுப்பத்திற்கண்ட சேரவரசர் எண்மருக்குக் கூறப்படும் ஆட்சிக்காலங்களைக் கூட்டி நோக்கினும் இம் முப்பதாண்டுக்கணக்குப் பெறப்படும். இங்ஙனமாயின் இருங்கோவேளுக்கு 1470-வருஷங்கட்கு முன் ஆதிவேளிர் தென்னாடுபுக்கவ ராதல்வேண்டும். இருங்கோவேளிருந்த கடைச்சங்ககாலம் 1500-ஆண்டுகட்கு முன்பென்பது ஒரு புதிய கொள்கை. (யாம் எழுதிய சேரன் செங்குட்டுவன் சரித்திர நூல் பார்க்க.)

45. கொண்கானம், துளுநாடு, ஒளிநாடு முதலியன. கொண்கானம் முற்காலத்து வேளிரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தென்பது சங்கநூல்களால் அறிப்பட்டது; இனித் துளு நாட்டிற் புகுந்துபரவிய வேளிர் துளுவ-வேளாளர் எனப் படுவர். இவ்வமிசத்தவராக இந் நாட்டிலுள்ளோர், தம்மைச் சந்திரகுப்தன் வழிவந்த ஆந்திரகுலத்தவரெனக் கூறிக்கொள்ளுதல் ஆராயத்தக்கது. (அபிதானகோசம்-துளுவமிசம் பார்க்க.)

Scanned by CamScanner

தொழில், 46 கொற்றொழில், 47 மண் சுடுதல், 48 நூ...
ல் 49 கால்நடைகளை வளர்த்தல் 50 முதலிய பலவகை
...ருத்திகளினுங் கைதேர்ந்திருந்தனர். இன்னோரது கு...
...யற்ற முயற்சிக்குப் பேருதவி புரிந்தருளியவர் அகத்திய
முனிவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இனி, இவ் வேள் குல...

46. இவர் செய்தி பின்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

47. கொல்லரை, ஆந்திரமக்கள் 'கொல்ல-வேலம...
என்பர்; வேலம, வேண்மார் என்பதன் திரிபாம். இதனை...
வேள்குடி பதினெட்டில் இவரும் அடங்கினவர் போலும்.

48. மட்கலம் வனைவோர்க்கு வேட்கோ, இருங்கோ...
வேள் என்ற பெயர்கள் நூலில் வழங்குதலால், வேளிர்குல...
...தில் இவரும் அடங்கியவர் போலும். இக்குலத்தோர், மு...
...காலத்தில் ஆரிய மொழியில் வல்லவராயிருந்தவரென்பது—
நக்கீரருடன் 'ஆரியம் நன்று தமிழ் தீது' என வாதிட்ட வேட்...
கோக் குயக்கோடன் செய்தியால் தெரியலாம். (தொல்...
பொருளதி. பக். 745) 'நன்மதி, வேட்கோச்சிறுர்' என...
புறநானூற்றில் (32) வருதலின், இக்குலத்துச் சிறுவர் நுண்...
ணறிவுடையராக முன்னுளில் மதிக்கப்பட்டிருந்தமை விளங்...
கும். இக் குயவர், ஆரியாநுஷ்டானங்கள் தமக்கென்...
உடையவர்.

49. பழைய நிகண்டுகளில் 'சாயவேளர்கொல்லி' என...
இராகப்பகுப்பு ஒன்று காணப்படுதலின் நூற்றலோடு சா...
மிடுதலும் இவர் தெரிந்தவரென்பது வெளியாகின்றது.

50. வேளாளரது அறுதொழிலுள் நிரையோம்பலு...
ஒன்றாகும். இனி, ஆயர் என்பவர் யாதவரின் வேறான...
டத்தாரென்பது பாகவத முதலிய புராணங்களால் தெரிகின்...
றது. ஆயினும், தங்குலத்தில் யதுகுலதிலகராகிய கண்ணன்
வளர்ந்தருளின ஒற்றுமைபற்றி, இவர் தம்மை யாதவரென...
வழங்குவர். ஆந்திரநாட்டார் வேளாளரைப் போலவே...
இவ்வாயரையும் வேலமா என வழங்குதற்கும் இதுவே...
காரணமாதல் வேண்டும்.

Scanned by CamScanner

தோர் தம்மாற் காடுகெடுத்து நாடாக்கப்பட்ட பிரதேசங்களிற் கோட்டை முதலிய அரண்களைப் பெருக்கித்தம் தலைவரின்கீழ் அமைதியுடன் அமர்ந்துவந்தனர். இங்ஙனம், நாடுகளிற் றங்கியவர் பதிக்குரியோர் என்னும் பொருள் கொண்ட கிழார் எனவும், தம்முயற்சித் திறந்தோன்ற மருதநிலமக்கள் எனவும், தம் ஆதியுற்பத்திபற்றி வேளிர், வேளாளர் எனவும் பெயர்பெற்றனர். ஆந்திரநாட்டாரும் இன்னோரை வேண்மார் என்பதன் திரிபாக 'வேலமா' என்பர்.[51] ஆரிய வகுப்பினருள் க்ஷத்ரிய – ஜாதியைச் சேர்ந்த இவர்கள், தம் நாடு செழித்தல் கருதி வணங்கி வந்த கடவுள், ஆரியமக்கள் வணங்கிவந்த தெய்வங்களுள் இந்திரனவன். "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" என்றார் தொல்காப்பியனார். (பொருளதி. அகத்திணை. சூத்.-5.) வேளாளர் ஆதியிற் கங்காதீரங்களில் வாழ்ந்தவராதலின், இவர்கள் தம்மைக் கங்காபுத்திரர், கங்கைவமிசத்தவர் எனக் கூறிக்கொள்வர். இவர்களை ஆண்ட சிற்றரசர் வேளிர் அல்லது வேண்மார் எனப்பட்டனர்.

இவ்வாறு தமிழகத்துப் புகுந்து குடியேறிய வேளிராகிய யாதவ குலத்தார், ஆதியில் க்ஷத்ரிய வகுப்பினரேயாயினும், பன்னெடுங் காலமாகக் குடியேற்ற முயற்சியிற் சென்றமையாலும், உடனொத்த ஆரியக் கூட்டரவின்றித் தமிழ்நாட்டிற் றத்தந் தொழில்வேறுபாட்டாற் பிரிந்தமையாலும் தமது புராதன ஆசரணையைச் சிறுகச்சிறுக நெகிழவிட்டனர். கண்ணபிரான் காலத்தேயே யாதவகுலம், மற்ற க்ஷத்ரியகுலங்களினுந் தாழ்ந்ததாகக் கருதப்பட்டதென்பதும்,[52] அரசாளுமுரிமை அக்காலத்தேயே

---

51. The Tamils 1800-years ago, p, 114.

52. யாதவர்க்கு, முற்காலத்தே, அரசுரிமையின்மையும், அவர் க்ஷத்ரிய குலத்திற் றாழ்ந்துநின்ற செய்தியும்

Scanned by CamScanner

இவர்க்கு அதிகமாக இருந்ததில்லை என்பதும் புரா... திகாசங்களினின்று தெரிதலால், தென்னாட்டுப் புகு... வேளிராகிய யாதவர் தம் பழைய மதிப்பைக் கால... தரத்தே இழந்ததில் வியப்பில்லையாம்.[53] ஆயினு...

ஸ்ரீமத்-பாகவதம், 45, 68-ம் அத்தியாயங்களில் முறை... கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களால் அறியப்படுவன. இங்ஙனமே... புராண தாற்பரியங் கூறும் பெரியோரும்—"யயாதிசாப... தாலே அபிஷேகப்ராப்தியற்று, க்ஷத்ரியரில் தாழ்ந்து வை... யப்ராயரான யது குலத்தில் தோன்றிய வசுதேவர்க்கும்... கோவைசியரான நந்தகோபர்க்கும் புத்திரனாகிய கண்ண... பிரானாக மூன்றும் யுகத்திலே மூன்றும் வருணத்திலே ... வேசவரன் அவதரித்தான்"—என்று கூறுதலும் நோக்கத்த... கது. (ஸ்ரீ: வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் இயற்றி... சடகோபரந்தாதி71-ம் பாட்டுரை பார்க்க.) இதனால்... வைசிய குலத்தவராக யாதவர் முன்பு கருதப்பட்டமை... விளங்கும்.

53. மனுஸ்மிருதி 10-ம் அத்தியாயம், 43, 44-ம் சுலோ... ...ங்களில் (உபநயன முதலிய) கர்மலோபங்களாலும், பிரா... ...ண தர்சனமின்மையாலும் (—அஃதாவது, வைதிக... லௌகிக - ஆசார வியவகாரங்களிற் பிராமணருடன் சம்ப... ...ம் வைத்துக்கொள்ளாமையாலும்) சூத்திர நிலைமைக்கு இவ்... ...லகத்தே தாழ்ந்துவிட்ட 12-க்ஷத்ரிய வம்சங்களில் திராவிட... ...ரும் ஒருவராகக் கூறப்பட்டுள்ளனர். இதனை நோக்கும் போது, யாதவ - க்ஷத்ரியராய்த் தென்னாடாண்ட வேளிர் போன்றவரது முற்கால நிலையை நோக்கி இவ்வாறு கூறப் பட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. ஸ்ரீ வியாச பாரதம், சபாபர்வம் 96-ம் அத்தியாயத்தில் பரசுராமரது கொடிய க்ஷத்ரியவதத்துக்கு அஞ்சி ஓடியொளித்த அரசர்பலர், தம் குல தர்மங்களை விட்டமையாலும் பிராமண தர்சனமின்மை யாலும், சூத்திரப்ராயர் ஆயினரென்... ...ரும் ஒருவர் என்றும்...

இவர்களுடன் பிறந்த வீரத்தன்மையும் உறுதிப்பாடும் எக்காலத்தும் இவர்களைக் கைவிட்டொழிந்தில.

இங்ஙனம், தமது பெருத்த குடியேற்றத்தே பலவகைத் தொழிற்றிறங்களிற் சிறந்துநின்ற வேள்வகுப்பார் அவ்வத் தொழில்களை வழிவழியாகக் கொண்டமைபற்றித் தாமும் வேறுவேறு கிளைகளாகி மறைந்தனர். இவருள்ளே, தமிழ் நாட்டிற் றம் பழைய மதிப்புடன் பல்கிப்பெருத்த யாதவர் உழுதுண்டு வாழ்ந்த வேளாளராவர். ஆசிரியர்—நச்சினார்க் கினியர் தொல்காப்பியவுரையில் (பொருளதி) அடியில் வருமாறு எழுதுகின்றார். "வேளாளர் இருவகையர் : உழுதுண்போரும் உழுவித்துண்போரும் என. இவருள், உழுவித்துண்போர், மண்டிலமாக்களுந் தண்டத் தலைவரு மாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி 'வேள்' எனவும் 'அரசு' எனவும் உரிமை யெய்தினோரும், பாண்டியநாட்டுக் காவி திப்பட்ட மெய்தினோரும், குறுமுடிகுடிப்பிறந்தோர் முதலி யோருமாய் முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். [54] '**இருங்கோ வேண்மா னருங்கடிப் பிட வூர்**' எனவும், 'ஆலஞ்சேரி மயிந்த னூருண்கேணி நீரொப்

க்ஷத்ரியனாகிய காந்தமன் என்ற சோழன், பரசுராமருக்கு அஞ்சிப் பொதியமலையில் அக்த்தியமுனிவர்பால் அடைக்கலம் புக்க செய்தி மணிமேகலையில் வருதலும் அறிந்துகொள்க. (காதை-22: அடி-25—40.)

54. 'வேந்துவினையியற்கை' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் ...

போன்' எனவும் சான்றோர் செய்யுட் செய்தார்; உறு
பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மக
கோடலும், அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தா
நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்'' என
“வேளாளர் பகைவர்மேலும், நாடுகாத்தன்மேலும், ச
செய்வித்தன் மேலும் அரசரேவற்படி செல்லுதற்குரிய
எனவும் காண்க. இவற்றால், வேளாளருட் பலரை
தமிழ்ப்பெருவேந்தர் தம் அரசியலில் உயர்நிலையில்வைத்
மதித்துவந்ததோடு, அவரினத்துச் சிற்றரசரான வே
ருடைய பெண்களை அவ்வேந்தர் விரும்பி மணம்புரிந்
வந்தனரென்பதும் அறியலாம். சோழரைப் போலவே
சேரர் பலரும் இக் குலமகளிரையே மணம்புரிந்து வந்
னர் என்பது, வெளியன்வேண்மாள், இளங்கோவேண்
மாள், வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை எனப் பதிற்றுப்ப
தில் வரும் சேர மனைவியர் பெயர்களால் அறியலாம்.
இவ் வேளிர் பழைய க்ஷத்ரியவகுப்பினராய் நாகரி
முதிர்ச்சி பெற்றவராயிருந்தமைபற்றி உயர்குலத்தா
ராகிய தமிழ்வேந்தர் அவருடன் சம்பந்தஞ் செய்துவந்த
ரென்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது. “நிகர்த்து மேல்
வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி—மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா
லானும்'' (புறத்திணை. 79.) என்புழி, இம்மணச் செய்தி
யைத் தொல்காப்பியனாரும் குறித்தனர் என்பர் நச்சினார்க்
கினியர்.

வேளிரால், ஆதியிற் சிற்றரசுகள் தாபிக்கப்பட்டு வந்தகாலங்களில், இவர்க்கும் சோழபாண்டியர்க்கும் அடுத்தடுத்துப் போர் நிகழ்ந்து வந்ததாக அறியப்படுகின்றது. அங்ஙனந் தாபிக்கப்பெற்ற பழைய வேளிர் நாடுகள்—கொண்கானம், ஒளிநாடு,[55] முத்தூற்றுக்கூற்றம், பொதிகைநாடு, மிழலைக்கூற்றம், குண்டூர்க்கூற்றம், வீரை, துளுநாடு முதலியன. பிற்காலத்தில் அவ்வேளிர்பால் மகட்கொண்டு சம்பந்தம் பெற்ற பேரரசர்கள் அவரது சிற்றரசுகளை ஆதரித்துவந்ததோடு, அவரினத்து வேளாளர்பலரைத் தம் அரசியற்கு உரியவராக்கி நாடுகள் பல அளித்தும், வரிசைகள் கொடுத்தும் அமைச்சராகவும் தண்டத் தலைவராகவும் நியமித்துப் போற்றிவந்தனர். இங்ஙனம் அமைச்சுப்பூண்டவர்கள், பாண்டியரிடம் காவிதி என்ற பட்டத்துடனும், சோழரிடம் ஏனாதி என்ற பட்டத்துடனும் விளங்கினர். கரிகாற் சோழன் மற்றெல்லாரினுஞ் சிறப்பாக, இன்னோர்க்கு 79—நாடுகளமைந்த [illegible].—கோட்டங்களை உதவிப் பெரிதும் ஆதரித்தானென்று தெரிகின்றது.[56] தொல்காப்பியனார், இவ் வேளாளரில் தாழ்ந்தவர் பலரால் மிகுதியுங்கொள்ளப்பட்டுவந்த தொழில் காதல்பற்றி "வேளாண்மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல-தில்லென மொழிப் பிறவகை நிகழ்ச்சி" என மரபியலிற் கூறினரேனும், தங்காலத்தே இன்னோர் சிற்றரசராய்ச் சிறந்து விளங்கினமையாலும், இவரினத்தார் தமிழ்மூவேந்தர் சார்பிற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வந்தமையாலும்,

---

55. ஒளியாது நாடு ஒளிநாடு: 'பல்லொளியர் பணிபொடுங்க' என்ற பட்டினப்பாலையடி உரையில் "ஒளியரானார், மற்றை மண்டிலத்துக்கு அரசராதற்குரிய வேளாளர்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

56. ஏரெழுபது—97; The Tamils 1800-years ago, p. 28.

"வேந்துவினை யியற்கை வேந்தனி னொரீஇய
ஏனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே"
"வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய"
"வேந்துவிடு தொழிலிற் கழலுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தன ரென்ப அவர்பெறும் பொருளே"

என்ற சூத்திரங்களால், இக் குலத்தாரையே பெரும்பான்மை கருதி, அவர்க்கு அரசர்க்குரிய வரிசைபலவும் கூறிப்போதல் காணலாம். இதனால், தொல்காப்பியனார் காலத்தே, வேளிருடையநிலை க்ஷத்ரிய ஒழுக்கத்தினின்றும் நழுவியிருந்ததாக உய்த்துணரப்படும். இது பற்றியே, உரையாசிரியர்களும் வேளாளரது உயர்வுபுலப்படும் இடமெல்லாம் அதனை அவருளுயர்ந்த உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்மேலும், தாழ்வு புலப்படுமாயின் அவரிலிழிந்த உழுதுண்ணும் வேளாளர்மேலும் ஏற்றிச் செல்வாராயினர். இனி, தமிழ்நாட்டில் பண்டைக் காலத்தே விளங்கிய சிற்றரசருட் பெரும்பாலார் இவ் வேள் குலத்தவரேயாவர்; இதுபற்றி, வேளென்றபதம், பிற்காலத்தே, வேறு குலத்தலைவரும் அடங்கக் குறுநில மன்னர் அனைவர்க்கு முரிய பெயராக வழங்கலாயிற்று. ஆனல், பண்டைவழக்கு அவ்வாறு காணப்படாமையின், அது பிற்பட்டகொள்கை என்பதே பொருத்தமாம். இவ் வேள்குலத்தார் உழுதூண்டொழிலை வழிவழியாகவும், ஏனைய குடிகளினும் சிறப்பாகவுங் கொண்டமையால், "வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல—தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி" எனத் தொல்காப்பியருங் கூறுவாராயினர்.[57] அன்றியும், வழிவழியாகவந்த வேளிரதுவள்ளன்

57. உழுதுண்பாரை 'வெள்ளாளர்' என வழங்குதலுண்டு; இதற்கு 'வெள்ளத்தை ஆள்பவர்' என்பது பொரு

மையும் சிற்றரசுரிமையும் நோக்கி, வேளென்பது உபகாரி என்னும் பொருட்கும் சிற்றரசு என்னும் பொருட்கும் உரிய சொல்லாகவும் வழங்கப் பெற்றது. பண்டைப் பதமாகிய வேள் வேளார் [58] என்பவை, புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தேர்க்காட்டூரிலும், பிரான் மலைப்பக்கத்தும் உள்ள வேளாளரில் ஒருசாரார்க்கு இன்றும் பயின்று வருதல் அறியத்தக்கதாம்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றால், தமிழகத்துப் பண்டைக்கால முதலே உள்ள வேளிர் என்ற கூட்டத்தார் திருமால் வழியினராய்த் துவராபதியினின்று தென்னாட்டுக்குக் குடியேறியவர் என்றெழுதிய நச்சினார்க்கினியர் கூற்று, அவர்கள் கண்ணனவதரித்த யாதவ - குலத்தவரென்பதைக் குறிப்பதென்பதும், இச்செய்திக்குப் பொருந்த, வேளிர் துவாரகையினின்று வந்தவரெனப் புறநானூற்று மேற்கோளுண்டென்பதும், பாரத காலத்தை யடுத்து யாதவர் தெற்கே வந்தேறியவர் என்ற குறிப்பு முன்னூல்களினின்று அறியப்படுதலோடு வடநாட்டுப் பண்டிதராலும் அஃது ஆதரிக்கப்பட்டுள்ள தென்பதும், வேள், வேள்புலவரசர் என்ற பெயர்களைச் சளுக்கு

ளாம். பெருக்காளர், காராளர் என்பவற்றுக்கும் இங்ஙனமே பொருள் கூறுவர். இச் சொல், வேளாளர் என்பதின் வேறுதலின், ஈண்டாராய்ச்சியில்லை என்க.

58. வேளார் என்ற பெயர் பண்டைச் சோழரது மந்திரிகளும் படைத்தலைவருமாகிய பலர்க்கு வழங்கிவந்த தென்பது சாஸனங்களால் விளங்குகிறது; ராஜராஜேந்திர மூவேந்தவேளார், வீரசோழ இளங்கோவேளார் எனக் காண்க. (S. I. I. Vol. III. p. *115*). இதனாற் பிற்காலத்துத் தமிழ் வேந்தராலும், இவ்வேளிர் அபிமானிக்கப்பட்டு வந்தமை வெளியாகும்.

Scanned by CamScanner

வேந்தர்க்கு நிகண்டுகளும் சாஸனங்களும் வழங்குகின்
றன என்பதும், இச்சளுக்கரும் யாதவ குலத்தில் ஒரு
கிளையினரே என்பதும், முனிவரொருவரது யாக
பாத்திரத்திற் றோன்றியவரலாறு சளுக்கருக்கும் பண்டை
வேளிர்க்கும் உரியதாகத் தெரியவருதலின் அவ்விருவரும்
ஒருகுலத்தவரென்பதும், வேள் ஆயின்மரபினரான
வேணாட்டரசர்சிலர் தம்மைக் கண்ணனவதரித்த யதுவம்
சத்து விருஷ்ணிகுலத்தவராகக் கூறிக்கொள்ளுதல், மேற்
கூறியமுடிபைத் தெளிவாக்குகின்றதென்பதும், வேளிர்
யாதவருள் ஒருவரே என்பது பிற்காலத்தில் துவாரகையி
னின்றுவந்து தென்னாடாண்ட ஹொய்சள-பேலாலயாத
வர், இவருடன் பல்லாற்றானும் ஒத்திருத்தலால் விளங்குவ
தென்பதும், வேள்புலமென்பது பம்பாய் மாகாணத்தின்
சிலபகுதிகட்கு முற்காலத்தில்வழங்கிய தமிழ்ப்பெயராதல்
வேண்டும் என்பதும், கொடுந்தமிழ்நாடுகளில் ஒன்றாகிய
வேணாடு என்பது இவ் யாதவரது புராதனபூமியாகிய
வேள்புலத்தையே குறிப்பதாகல்வேண்டு மென்பதும்,
பண்டைவேளிர் தமிழ்நாட்டுக் குடியேறிய காலம் கி. மு.
10-ம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளுதல் ஒருவாறு பொருந்து
மென்பதும், வேளிர்பெருங்கூட்டந் தென்னாடுபுகுந்து
வாழ்ந்த வரலாறு இது என்பதும், அன்னோர் பெருமை
இன்னவென்பதும் புலப்படுமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம், வேள்புலத்தினின்று தமிழ்நாடுபுகுந்து
ட்சி புரிந்த வேளிரும் அவரினத்தாராகிய வேளாளரும்,
து வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையாலும், அரச
ப்பெற்ற வரிசைகளாலும், எளியரைத்தாங்கிய அளியி
லும், நலிதற்காகா வலிமையாலும் பண்டுதொட்டே இத்
மிழ்நாட்டிற் பெரும்புகழ்பூண்டு விளங்கினர். முற்காலத்
ம் பிற்காலத்தும் விளங்கிய தமிழ்ப்பெருங்கவிகளிலே,
வர்களைப்பாடிப் பயன்பெறாதவர் எவருமே இரார். இவ
து இரவாமலீயும் வள்ளன்மையை இத்தமிழகத்தே

Scanned by CamScanner

போற்றிப் புகழாத இடமுமில்லை. இத்தகைய பெருமை படைத்தவரின் வம்சத்தவராய்விளங்கியவர்களைப் பிற் காலக்கவிகள் வேண்டியவளவு வாயாரப் புகழ்ந்து பாடி யுள்ளார். ஆதி வேளிர்குலத்தவராகச் சங்க நாளில் விளங்கிய பெரு வள்ளல்கள்—வேள்–ஆய், வேள்–ஆவி, வேள்-எவ்வி, வேள்-பேகன், வேள்-பாரி, நன்னன்-வேண் மான் முதலியோராவர். இன்னோரது அழகிய சரிதங்கள் தமிழ்நாட்டார் அறிந்து மகிழத்தக்கவையாகலின், முன் னூல்களால் இவர்களைப் பற்றித் தெரிந்தசெய்திகளை இனி முறையே எழுதுவோம்.

Scanned by CamScanner

2. வேள் - ஆய்

இவன் கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் என்பது 158-ம் புறப்பாட்டாலும், சிறுபாணாற்றுப்படையாலும் நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வேளைப்பற்றிய சரித்திரமுழுதும் தெரிய விடமில்லையேனும், இவன் விஷயமாகப் பழைய நல்லிசைப்புலவர் பாடியசெய்யுள்கள் இவ்வள்ளலது வரலாறுகள் சிலவற்றை அறிதற்கு உதவியாயிருத்தலோடு, இவனது அரிய குணவிசேடங்களையும் பெரிய கொடைச்சிறப்பையும் இக்காலத்தார்க்கு நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வள்ளல் வேளிர்குலத்தைச் சேர்ந்தவனென்பது, 'மாவேள் ஆய்' 'தேர்வேள் ஆய்' எனப் புறநானூற்றில் வருதலாற்றெரியலாம். அந்நூலில் "கழறொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில்" எனவும், "தென்றிசையாய்குடி" எனவும் கூறப்படுதலின், ஆய்நாடு பொதியமலைப்பக்கத்து உள்ளதென்பதும், அவன் தலைநகர் 'ஆய்குடி' எனப் பெயர்பெற்றதென்பதும் விளங்கும். இவன்மலை வேற்றரசரால் தாக்கமுடியாத அரண்வலியுடையதென்பர்; "கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்-ஆடுமகள் குறுகினல்லது பீடுகெழு மன்னர் குறிகலோ அரிதே" எனக் காண்க. இவனாட்டில் கவிரம் என்னும் மலைப்பகுதியில் இனிய பல சுனைகளுண்டென்றும், சூரரமகளிர் அதில் வாழ்வதாக ஐதிகமிருந்ததென்றும் தெரியவருகின்றன. இதனை—

Scanned by CamScanner

"தெனஅது, ஆஅய் நன்னாட் டணங்குடைச் சிலம்பிற்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
ஏர்மலர் நிறைசுனை யுறையும்
சூர்மகள் மாதோ என்னுமென் னெஞ்சே." (அகம்-198)

என்னும் அடிகளிற் காண்க. ஆய்நாட்டில் யானைகள் மிகுந்த காடுகள் உண்டென்றும், பரிசிலருக்கு யானைக் கொடைமிகுதியாக அளித்து வந்தவன் இவ்வள்ளலென்றும் தெரிகின்றன (நற்-237). இங்ஙனம், இவனது யானைக் கொடையின் மிகுதியை நோக்கி, ஒருபுலவர், "விளங்கு மணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்டு - இளம்பிடி ஒரு சூல்பத்தீ னும்மோ" என்று நயப்பக்கூறுதலுங் காண்க. இவ்வள்ளலுக்கு **அண்டிரன்** என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டென்பது, இவனைப் பற்றியபாடல்கள் பலவற்றிற் காணலாம். புறநானூற்று உரைகாரரும், 'அண்டிரன் – ஆய்க்கு ஒரு பெயர்' என்பர். இவ் வண்டிரன் என்ற பெயர்வழக்கின்காரணம் முன் வேளிர்வரலாற்றினுள் விளக்கப்பட்டது.[59] புறப்பாட்டில், "ஈகை யரிய இழையணி மகளிர்" "கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரொடு" என வருதலால், ஆய் மகளிர் பலரை மணம்புரிந்தவனென்பது அறியப்படும். இவனுக்குரிய மாலை சுரபுன்னை ஆகும். இவ்வள்ளல், தன் பெருங்கொடைக்கேற்ப, இன்சொல்லே தன்சொல்லாகப் படைத்தவனென்பர். இவ்வேளிர் தலைவன், கொங்குநாட்டாரோடு போர்புரிந்து, அவரை மேல் கடற் பக்கத்தில் ஓட்டினவனென்று, 130-ம் புறப்பாடல் அறிவிக்கின்றது. இவன், ஒருகால், நீலநாகமொன்றால் அளிக்கப்பெற்ற அருமைபெருமை வாய்ந்ததோர் ஆடையைச், சிவபிரானே அணியத்தக்க தென்றுகருதி, அப்பிரானுக்கு உவந்து சாத்தினன் என்று சிறுபாணாற்றுப் படையில் வியக்கப்படுகின்றான். இதனை,

Scanned by CamScanner

"நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம் 60
ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய்." (96 - 99)

என்பதனுல் அறிக. இவ் வரலாறு, ஆய் சிவபக்திமி ன் என்பதை நன்குவிளக்குவது. இவ்வள்ளலின் நாளோ க்கம் சிறந்து விளங்கும் என்பர் (நற்-167). இப் பெரு கையை உறையூர் ஏணிச்சேரி-முடமோசியார், துறையூ டைகிழார், குட்டுவன்-கீரனுர் என்போர் புறத்தினு மட்டூர்கிழார் மகனுர் பரங்கொற்றனுர், பரணர் என் போர் அகத்தினும், காரிக்கண்ணனுரும் வேறுசிலரு ற்றிணை முதலியவற்றினும் பாடியுள்ளார். இவருள் மு மோசியார் அந்தணரென்பது தொல்காப்பிய மரபியலுரை பால் (சூத்-74) அறிந்தது. இம்மோசியாரே, வேள்- ஆயின் அருமைபெருமைகளை அதிகமாக வெளியிட்டவர். வேள் - பாரிக்குக் கபிலர் போலவும், அதியமானுக்கு ஔவை போலவும், ஆய்க்கு மோசியாரே பெரிது முரிமை பூண்டவரென்பது "திருந்துமொழி மோசிபாடிய ஆயும்" எனப் பெருஞ்சித்திரனுர் என்ற புலவர் கூறுதலால் (புறம்-158) தெரியலாம்.

வேள் - ஆயின் வள்ளன்மையையும் அருங்குணங்களை யும் புறநானூற்றில் வரும் பாடல்கள் மிகவும் அழகுபடக் கூறுகின்றன. மோசியார் இவ் வள்ளலின் அரண்மனை யைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து, "அவன் தன் மனைவியரது மாங்கல்யசூத்திரம் ஒழிய மற்றவை யனைத்தையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவிட்டனனுயினும், கொடுக்கும் இன்

60, நாகங்களின் புணர்ச்சிக்காலத்து அவற்றின்மேற் போர்க்கப்பட்ட ஆடை பவித்திரமானதென்றும், அது தேவ தைகளுக்கு மிகவும் உகப்புடையதென்றும் வழக்குண்டு.

பத்தை அனுபவித்தறியாது தம் வயிறருத்திக் கழியும் மற்றப் பெருஞ்செல்வர்கள்மனைபோலப் பொலிவிழவாமல் ஆயின் அரண்மனை. அழகு மிகுந்து விளங்கும்'' என்கிறார், இப்புலவர், ஆயைக்காணுதமுன்பு பிறரது சிறிய இசையைக்கேட்டும் நினைந்தும் பாடியும் போந்த தமக்கு, அவனைக்கண்டதும் அவனது அருங்குணங்களும் பெருங்கொடைத்திறமும் அளவிறந்த அதிசயம் விளைத்தமையால்,

"முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளி னேனே
ஆழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னுவே
பாழூர்க் கிணற்றிற் றூர்கவென் செவியே''

எனத் தம் அறியாமையை இழிப்பதன்மூலம் ஆயின் உத்தமகுணங்களை வியந்தனர். இவ்வள்ளலின் அருமை பெருமைகள் தம் போன்ற பெரும்புலவர்களைப் பிணித்துவிட்டமைபற்றி "புலவர்கள் நீயில்லாத உலகத்தில் இனி வாழாதிருக்கக் கடவர்'' என்றும், "பெரிதாக ஏத்தினும் சிறிதும் உணரமாட்டாத, பெருமையில்லாதுபெருகிய செல்வத்தையுடைய அரசரை எம்மவர் பாடார்'' என்றும் புகழுவர் (புறம் – 375). இங்ஙனம், வேள் ஆயின் பேரபிமானத்துக்கு உரிமைபூண்டு விளங்கிய இப்புலவர், மலைக்காட்டுவழியே ஒருகாற்செல்லும்போது, ஆண்டுக் களித்து வாழும் யானைக்கூட்டங்கள் தம் கண்ணுக்குப் புலப்பட, அப்போது—

"மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிக வுடைய இக்கவின்பெறு காடே''

என்னும் இனிய பாடலைக் கூறினர், "யானைகளைமிகுதியாகவுடைய இவ்வழகிய நாடு, அண்டிரனுடைய (ஆய்)

கண்டதும் தம் மனத்தில் தோன்ற, அப்போதுதானே சுரந்தெழுந்த பாடல் இஃதென்பது அறியலாம். இன்னும், மோசியார் ஆயின் ஒப்புயர்வற்ற கொடைத் தூய்மையை—

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வாணிகன் ஆஅய் அல்லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் றவன்கை வண்மையே"

என்ற பாட்டாற் குறித்தனர். "இவ்வுலகில் அறங்கள் செய்யின் அவை மறுமைக்குதவுமென்று மறுபயன்பெறும் எண்ணத்துடன் தரும வியாபாரஞ்செய்யும் வாணிகனல்லன் ஆய்; அவனதுகொடை, பெரியோர்கள் சென்றவழி யென்று உலகோர் கருதும்படி அமைந்தது" என்பது இப் பாட்டின் போந்த பொருள். இனி, அம் மோசியார் மற்றோரிடத்தில்,

"வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்
தென்றிசை ஆஅய் குடியின் றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே"

என இவ்வள்ளல் உலகிற்குபகாரப்படும் சிறப்பைப் புகழ்வர். இவ்வடிகளில் அமைக்கப்பட்ட கருத்து, பொதியின் மலைக்குரிய அகத்தியர்க்கு வழங்கும் புராணகதையடியாக உண்டாயிருத்தல்வேண்டும்.

இவ்வாறு, "ஆடுநடைப் புரவியுங் களிறுந் தேரும் வாடாயாணர் நாடு மூரும்–பாடுநர்க் கருகா ஆஅய் அண்டிர'ன்' பெருவள்ளலாய் உலகோர் தன்னை என்றும் நினைக்கும்படிவிளங்கி, பின் 'கால னென்னுங் கண்ணிலி யுய்ப்ப-மேலோருலக மெய்தினன்'. இவ்வள்ளலதுபிரிவிற் காற்றாது, இவனதுரிமை மனைவியர் தீப்பாய்ந்து உயிர் விட்டொழிந்தனர். ஆய் இறந்தபோது அவனது பிரிவுக்குப்பெரிதும் இரங்கிப்பாடிய புலவர்கள், உறையூர் ஏணிச்

சேரி—முட மோசியார், குட்டுவன்கீரனர் என்போர். இவருள், மோசியார், ஆயண்டிரன் விண்ணுலகுசென்றதற் கிரங்கி அடியில்வரும் அழகிய பாடலைக் கூறினர்—

"திண்டேர் இரவலர்க் கீத்த தண்டார்
அண்டிரன் வரூஉ மென்ன வொண்டொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்
போர்ப்புறு முரசங் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே" 61

பெருவள்ளலாகிய அண்டிரன் வருகின்றான் என்ற மகிழ்ச்சியால் விண்ணுலகத்துள்ள இந்திரன் கோயிலுள் வாத்திய கோஷங்களுடன் தேவர்களது ஆரவாரமும் மிகுந்தன என்பது இதன் கருத்து; என்றது ஆய் சுவர்க்கஞ் சென்றான் என்பதாம்.

இனி, ஆய் அண்டிரனைத் தவிர, ஆய் எயினன் என மற்றொருவனும் அகநானூற்றிற் பலவிடங்களிலுங் கூறப்படுகிறான். இவனைப் பாடியவர் பரணர் முதலியோர். வேள் - ஆயைப் பாடியவராக முற்கூறிய புலவர்கள் இவனைப் பாடியவராகக் காணவில்லை. இவ்வாய் எயினனும் புலவர்க்குப் பேருபகாரியா யிருந்தவனென்று தெரிகின்றான். இவன் வேளாகிய ஆயின் வேறுபட்டவனென்பதை விளங்க வைத்தற்குப்போலும், எயினன் என்னும் சொற்புணர்ப்புடனே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகிறான். வேள் – ஆயைத் தனியே அண்டிரன் எனவும் கூறுதல் போல, இவனைத் தனியே எயினன் எனவும் வழங்குவர்;

---

61. இதன்பொருள் :—திண்ணியதேரை இரவலர்க்குக் கொடுத்த குளிர்ந்த மாலையையுடைய ஆய் வருகிறான் என்று கருதி, ஒள்ளிய தொடியையும் வச்சிராயுதத்தையுமுடைய இந்திரனது கோயிலுள் போர்த்தலுற்ற முரசு முழங்க வானத்தில் ஓர் ஓசை எழுந்தது—என்பதாம்.

Scanned by CamScanner

இதனை, "வண்மை யெயினன் வீழ்ந்தனன்" என வரும் அகநானூற்றடியால் அறிக. இவ் வாயெயினன் பாரமென்னு மிடத்து மிஞிலி யென்பானோடு புரிந்த பெரும் போரில் உயிரிழந்தவனென்பது அகநானூற்றிற் பரணர் பாடல் பலவற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆனால், வேள் – ஆயின் சாவைக் குறிக்கும் புறப்பாடல்கள் அச் செய்தி கூறவில்லை. மேலே கூறிய ஆய் இருவரும் ஒருவராயின், அகப்பாடல்களில் மிகுதியாகப் பயிலும் எயினன் என்னும் அடைமொழி ஆயைப் பற்றிய புறப்பாடல்களிற் பயிலாதிருத்தற்கும், புறப் பாடல்களில் வேள், அண்டிரன் என ஆய்க்கு வழங்கும் அடைமொழிகள் எயினனைப் பற்றிய அகப்பாடல்களிற் பயிலாதிருத்தற்கும் சிறந்த காரணமின்மையால், அவ்விருவரும் ஒருவரல்லரென்பதே ஒருதலை. இவ் ஆய் – எயினன் ஏழிற்குன்றத்திற்குரிய நன்னனது படைத் தலைவனாகவும் தெரிகின்றான். இவ்வாற்றல், ஆய் அண்டிரனையும் ஆய் எயினனையும் ஒருவராகக் கொள்ளாது வேறு வேறு தலைவர்களென்று கொள்ளுதலே பொருத்தம் என்பது தெரியலாம்.

இனி, இற்றைக்கு 1750-ஆண்டுகட்கு முன்பு தாலமி (Ptolemy) என்னும் யவனாசிரியர் இப்பரதகண்ட முழுதும் சுற்றி, அக்காலத்துப் பூமியினியல்புகளையும் அரசியனிலைகளையும் பிறவற்றையும்பற்றி நீண்ட குறிப்பொன்றெழுதியிருக்கின்றனர். அக்குறிப்பில், தென்னாட்டைப்பற்றிய பழங்காலச் செய்திகள் சிலவும் காணலாம். யவனர்கள் முன்னாளிற் சேரநாட்டுப் பெருந்துறைமுகப் பட்டினங்களாகிய தொண்டி முசிரி முதலிய இடங்களில் தம் கப்பல்களுடன் இறங்கி, அந்நாட்டுக்குரிய பண்டங்களாகிய மிளகு முதலியவற்றை விலைக்குப் பெற்றுச் செல்வதும் உண்ணாடுகளில் வியாபாரஞ் செய்வதும் பெரு வழக்கமாகயிருந்தனவென்பது, தாலமி முதலியோர் குறிப்புக்களால் விளங்குதலோடு பழைய சங்கநூல்களாலும் நன்கறியப்

படுகின்றது. இதனை "யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்-பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் – வளங்கெழு முசிறி" (அகம்) என்பன போன்றவற்றான் அறிக. (கறி-மிளகு). இனித், தால்மியாசிரியர் தம் குறிப்பில் தமிழகத்துள்ள பல நகரங்களைப்பற்றி எழுதியவிடத்தில் ஆயின் நாட்டையும், அதனுள் ஐந்துதுறைமுகங்களையுங் குறிக்கின்றார் என்பர். இவ்வாறு, 1750-ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த யவனாசிரியர் ஆயது நாட்டைக் குறித்திருத்தலால், அக்காலத்துக்கும் முன்பே தமிழகத்து விளங்கியவர், ஆய் வமிசத்தோர் என்பது வெளியாகின்றது.

இனி, திருவனந்தபுரஸம்ஸ்தானத்துச் சாஸன அத்யக்ஷராகிய **ஸ்ரீமாந்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள்** M. A., "திருவாங்கூர் ஆர்க்ய லாஜிகல் ஸீரீஸ். பகுதி–2, 12.' — களில் வெளிப்படுத்தியுள்ள கோக்கருநந்தடக்கன், விக்கிரமாத்திய-வரகுணன் என்ற அரசரது சாஸனங்களால், அவ்விருவரும் தந்தையும் மகனுமாக 9-ம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்கள் என்பதும், **வேள்-ஆயின் மரபினரென்பதும்** விளங்குதலோடு, அன்னோர் **யதுவமிசத்து விருஷ்ணி குலத்தவரென்ற** அரிய செய்தியும் வெளியாகின்றது. இவ்விஷயம் முன்னருங் குறிக்கப்பட்டது. [62] இன்னும் இவ் வாய்மரபினரின் நாடு தென்திருவாங்கூர் ராஜ்யமே எனவும், இவரது ஆய்குடி கோட்டாறு (Kotaur) என்ற பழமை பெருமைவாய்ந்த ஊரேயாதல்வேண்டு மெனவும், சாஸனங்களில் வேணாடு என வழங்குவது இவ் வாய்நாடே எனவும், 8-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய ஜடிலவர்ம்மன் – பராந்தகனென்ற பாண்டியனைப் பற்றிய சாஸனங்களில் இவ் வாய்மரபினர், மலைநாட்டு **ஆய்வேள்** என்றும் **வேண்மன்னன்** என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளார் எனவும் ஸ்ரீமாந்-ராயரவர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருத்தல் அறியத் தக்கது.

---

62. வேளிர் வரலாறு - பக். 17.

3. வேள் - ஆவி

ஆவி என்பான் வேளிர்குலத் தலைவருட் பழைமை யானவரில் ஒருவன். அகநானூற்றில்:—

> "வண்டுபடத் துதைந்த கண்ணி யொண்கழல்
> உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
> முருக னற்போர் **நெடுவே ளாவி**
> அறுகோட் டியானைப் **பொதினி**" (1)

> "முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் **ஆவி**
> பொன்னுடை **நெடுநகர்ப்பொதினி**" (61)

என வருதலால், இவ் வாவி வேளிர்தலைவனும் சிறந்த வீர னும் பொதினி என்னும் நகர்க்கு உரியவனுமானவன் என் பது உணரலாம். அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர்— "நெடுவேளாவி - குறுநிலமன்னன்; பொதினி - **ஆவி**மலை" என்று எழுதலின், இவன் இருந்தாண்ட பொதினி என்ற நகர், அப் பெயர்வாய்ந்தமலையின்கண் உள்ள தென்பது விளங்குகிறது. இப் பொதினி என்பது, இப்போது பழனி எனவழங்கும் மலையும் ஊருமாமெனவும், பழனிக்கு **ஆவி நன்குடி** என்பதே பழையவழக்காகத்தெரிதலால், அது வேள்-ஆவிக்குரிய ஊர் என்பதை நன்குவிளக்குவதென வும், பழனி என்ற வழக்குப் பழையநூல்களிற் காணப் படாமையின், **பொதினி** என்பதே **பழனி** எனப் பிற் காலத்து மருவியதாகல்வேண்டு மெனவும், வேளாவி

Scanned by CamScanner

யின் வழியினனாகிய **பேகன்** என்ற வள்ளலை 'வையாவிக்கோ' என நூல்கள் வழங்குதற்கேற்ப, பழனியிலுள்ள குளமொன்று **வையாவிபுரி** (வையாபுரி) என இன்றும் வழங்குவதெனவும் — ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. **இராகவையங்கார்** அவர்கள் கருதுவர். 63 இவ்வாவியின்வழியினர் 'ஆவியர்' என வழங்கப்பெறுவர்; இம் மரபினனாகிய பேகன் என்ற வள்ளல் 'ஆவியர் பெருமகன்' எனக் கூறப்படுதல் காண்க.

இனி, வேள்—ஆவியின் வரலாறுகள் விசேடமாக நூல்களினின்று அறியப்படவில்லை. பதிற்றுப்பத்து 4—6—8-ம் பத்துக்களின் பதிகங்களால், வேளாவிக்கோமான் என்டவனுக்குப் **பதுமன்** என்ற பெயர் வழங்கியதென்பதும், இப் பதுமனுடைய மகளிர் இருவர்—நெடுஞ்சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்ற சேரவரசர்களுக்கு முறையே வாழ்க்கைப்பட்டவரென்பதும், இம் மகளிர் வயிற்றில்—நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனும், செல்வக்கடுங்கோவுக்குத் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும் முறையே பிறந்த மக்களென்பதும் விளங்குகின்றன. இதனால், பதுமன் எனப் பெயர் பெற்ற வேளாவிக்கோ, சேரவரசர்பலர்க்குப் பாட்டனாவ னென்பது அறியப்படும். இச் சேரர்களில், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம்பத்தாற்பாடிய அரிசில்கிழார் என்ற புலவர், ஆவிவமிசத்தவனும் வள்ளலுமாகிய பேகனென்பவனாற் றுறக்கப்பட்ட அவன்மனைவி கண்ணகியை அவனோடுசேர்த்தல் வேண்டி,

---

63. "செந்தமிழ்"த் தொகுதி-2. பகுதி-1; ஆவிநன்குடி என்ற விஷயம் பார்க்க.

Scanned by CamScanner

அவ் வள்ளலைப் பாடினசெய்தி 146-ம் புறப்பாட்டாற் பெ
கிறது. இதனல், வேளாவிக்கோவின் மகள் மகனுகி
பெருஞ்சோவிரும்பொறையும், வேள்-பேகனும் ஒருகால
தவறாதல் உணரலாம். இவ் விரும்பொறைக்கு வேளா
விக்கோப்பதுமன் மாதாமகனுய்ச் சமீபகாலத்தவனு
லின், பேகன் என்ற வள்ளலுக்கும் அவன் சமீபித்த
னென்பது சொல்லாதே அமையும். இத்துணைச் சமீ
காலத்துக்குள், பதுமன் என்ற வேளாவியின் வழியின
பெருகி "ஆவியர்" என வழங்கப்பட்டார் என்பதினும்,
அப் பதுமனுக்கும் முற்பட்டகாலத்தே ஆவி என்ற பெ
ரோடு ஒருவன் இருந்தனனெனவும், அவன்வழியின
ஆவியரெனவும், வேளாவிக்கோமான்பதுமனும் வையாவி
கோப்பெரும்பேகனும் அக்குடியினரெனவும் கொள்ளுத
தகுதியுடையதாகும். இங்ஙனமன்றி, வேளாவிக்கோ
பதுமனே ஆவியர்குடிமுதல்வனுகிய ஆவி எனக்கொண்
அவன், தானிருந்தகாலத்தே தன்வழிபெருகவும் த
பெயர்சிறக்கவும் நின்ருன்—எனக் கூறினும் இழுக்காது.
இங்ஙனம், வேளாவி, சேரர்வழியிற் பெண்முறையின்
ன்னுதல் பற்றிப்போலும், அச் சேரரது த
கராகிய வஞ்சிப்புறத்தே **வேளாவிக்கோமாளிகை**
ன்று பிரசித்திபெற்ற மந்திரமொன்று அவ் வேளின்
பயராற் சேரன்–செங்குட்டுவன்காலத்தும் விளங்கியது
தனை—

"பேரிசை வஞ்சி மூதூர்ப் புறத்துத்
தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்
வேளா விக்கோ மாளிகை காட்டி"

(கா-28, 196

னும் சிலப்பதிகார–அடிகளால் உணர்க. புறநானூ
கருவர்ப் பக்கத்தில் வேண்மாடமொன்று கூறப்

தலும் இவ்வேளாவிக்
குத் தெற்கே ஒருகா
பெயரில் ஓர் ஊர் உ
பெயராற் பலஊர்கள்
படுத்தும்.

64. "சோழன் மு
ரிடஞ்செல்வானைக் கண்
பொறையொடு வேவ
ஏணிச்சேரிமுடமோசியா
வருதல் காண்க (13)

வே. 4.

Scanned by CamScanner

தலும் இவ்வேளாவிக்கோமந்திரமேபோலும்.[64] மதுரைக்குத் தெற்கே ஒருகாத தூரத்தில், ஆவியூர் என்னும் பெயரில் ஓர் ஊர் உள்ளது. இதுவும், இவ் வாவியின் பெயராற் பலஊர்கள் வழங்கப்பட்ட செய்தியை வெளிப்படுத்தும்.

64. "சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்செல்வானைக் கண்டு சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையொடு வேண்மாடத்துமேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் பாடியது" எனப் புறநானூற்றில் வருதல் காண்க (13)

Scanned by CamScanner

4. வேள் - எவ்வி

பழைய வேளிர் தலைவருள் எவ்வி என்னும் பெயர் பெற்றவன் ஒருவன். கடைச்சங்கத்தவரான கபிலர் என்னும் புலவர், இருங்கோவேள் என்பவனை "எவ்விதொல் குடி"யைச் சேர்ந்தவனாகக் கூறுவர். வேள் – எவ்வியின் நாடு மிழலைக்கூற்றம் என்பதும், இக்கூற்றம் கடற்கரையைச் சார்ந்து, பல ஊர்கள் உடையதென்பதும் 24-ம் புறப்பாட்டில்—

"முந்நீ ருண்டு முந்நீர்ப் பாயும்
தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய
ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை"

எனவரும் அடிகளால் விளங்குவனவாம். இம் மிழலைக் கூற்றத்தில் நீடூர் என்பது எவ்வியின் தலைநகரமென்றும் இதனை அடுத்த எவ்வி நகரம் உறத்தூர் என்றும்— "யாழிசை மறுகி னீடூர் கிழவோன் - வாய்வா ளெவ்வி...... உறத்தூர்" என்னும் அகப்பாட்டடிகள் குறிக்கின்றன. இவ் வடிகளிற் கண்ட நீடூரும் உறத்தூரும், (தஞ்சை ஜில்லாவைச் சார்ந்த) நீடாமங்கலமும் அதனையொட்டியுள்ள உறத்தூரும் போலும். இவையன்றி (நாகபட்டினம் தாலூகாவைச் சார்ந்த) வைப்பூர் என்பதொன்றும் எவ்வி நகரமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (அகம்-126). இம் மிழலைக்கூற்றத்தே மிழலை எனப் பெயர் வாய்ந்த தனியூர் ஒன்றுண்டென்பதும், அது சிவஸ்தலமென்பதும் "மிழலை

நாட்டுமிழலையே வெண்ணிநாட்டுமிழலையே" எனவரும் ஸ்ரீ-சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரப் பகுதியால் வெளியாம் (பொது 1239-ம் பக்கம்). மிழலைக்கூற்றம் அல்லது மிழலை நாடென்பது[65] சோணாட்டின் கடற்கரைப் பிரதேசங்களோடு, பாண்டிநாட்டின் சில பகுதியையும் முன்பு கொண்டிருந்ததென்பது, திருவாலவாயுடையார் புராணத்தில்; திருப்பெருந்துறை, மிழலைக்கூற்றத்தைச் சார்ந்திருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் வெளியாகின்றது.[66]

இம் மிழலைக்கூற்றத்துக்குத் தலைவனாகிய வேள் - எவ்வி அருங்குணங்களும் பெருங்கொடையும் வாய்ந்தவன் என்பது புறநானூற்றில் இவனைப்பற்றியுள்ள பாடல்களால் விளங்குவனவாம்; "ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி" என மாங்குடிகிழாரும் (புறம்-4) "இரும்பாணொக்கற் றலைவன்" என வெள்ளெருக்கிலையாரும் (ஷை) புகழ்தல் காண்க. இப் புலவருள் வெள்ளெருக்கிலையார் பாடிய புறப்பாட்டிரண்டால் ஒரு பெரும்போரில் எவ்வி புண்ணுற்று வீழ்ந்த செய்தியும், அவன் அப்போரில் இறந்தபின் அப்புலவர் இரங்கிய நிலையும் வெளியாகின்றன. எவ்வி பெரும் போரொன்றில் விழுப்புண்ணுற்றான் என்ற வார்த்தை நாடெங்கும் பரவ, அதனை இப்புலவர் விடியற்காலத்தே சிலர் சொல்லக் கேட்டுப்

---

65. சோணாட்டில், பெருவேளூர், கீழ்வேளூர், புள்ளிருக்குவேளூர், வேள்குடி என வழங்கும் தலங்களின் பெயர்களை நோக்குமிடத்தும், வேளிரால் ஆளப்பட்டது அப்பகுதி என்பது புலனாம்.

66. நரி குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல், பாட்டு-11. மஹாமஹோபாத்யாய: ப்ரும்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் அரும்பதவுரை பார்க்க. பெருமிழலைக்குறும்பர் என்ற நாயனார் இம் மிழலைநாட்டுத் தலைவராவர்.

பெரிதும் மனமிரங்கி—" இது பொய்யாகக்கடவது, பொய் யாகக்கடவது ; யானைகளைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கும் சிறப்பும் வலியுமுடைய அகுதை என்பான்மேற் சக்கரம் பட்டதாகச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைபோல, இதுவும் பொய்யாகக்கடவது; 'பெரிய பாண்சுற்றத்துக்கு ஆதார மாகிய எவ்வியின் மார்பினிடை வேல் தைத்த புண்கள் பலவாயின' என்று விடியற்காலத்துச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை" என்னுங் கருத்துப்பட, 'பொய்யாகியரோ பொய்யாகியரோ' என்ற பாட்டைக்கூறி வருந்தித் தாம் அவ்வள்ளலை நேரிற் கண்டுவர விரைந்து சென்றார். செ றும் என்? விடியற்காலத்துக் கேள்விப்பட்ட அ வார்த்தை பொய்யாகாது மெய்யேயாகியது. வே தைத்ததனல் எவ்வி மேலுலகமெய்த அவன் கற்பு மனைவி நடத்தும் உத்தரகிரியைக் காணும் துர்ப்பாக் யமே புலவர்க்குக் கிடைத்தது. அப்போது புல "அந்தோ! யான் வருந்தக்கடவேனே; என்வாழ்நாள் இ மாய்வதாக. பிடியினது அடிபோன்ற சிறியவிடத் மெழுகித் தான் விரும்பிய காதலியால் புல்மேல் வைக் பட்ட இனிய சிறுபிண்டத்தை எவ்வாறுண்ப கொல்லோ? உலகத்தார் யாவரும் புகும்படி திற வாயிலையுடைய, பலரோடுங் கூடியுண்டலைமருவியவ எனத் தம் மாற்றமை தோன்றக் கூறிப் புலம்பி (புறம்-234)

வேள்-எவ்வியின் வரலாறு இதற்குமேல் அறிய மில்லாமற்போனது வியசனிக்கத்தக்கது. இவ்வேள், தைத்திறக்கும்படி நேர்ந்த பெரும்போர், எவருடன் தப்பட்டதென்பது விளங்கவில்லை. மாங்குடிகிழார் எ புலவர், பாண்டியன்-தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செ னைப் பாடுமிடத்தில்—

ஓம்பா வீகை மாவேளெவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு

* * *

குப்பை நெல்லின் **முத்தூறு** தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!
(புறம்-24)

எனக் கூறுதலால், அப் பாண்டியன், வேள்-எவ்வியின் மிழலைக் கூற்றத்தையும் அதனையடுத்த வேளிரது முத்தூற்றுக் கூற்றத்தையும் ஒருகாலத்து வென்றுகொண்டவன் என்று தெரிகிறது. ஆனால், இச் செழியன் சிறிது பிற்காலத்தவனாகத் தெரிதலின், வேள்-எவ்வியுடன் போர் நிகழ்த்தி அவனாட்டைக் கொண்டவன் என்று நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை. இனி, இந் நெடுஞ்செழியனோடு தலையாலங் கானத்து எதிர்த்தவர், நெடுநிலமன்னர் இருவரும் குறுநில மன்னர் ஐவருமாவர் என்றும், இவ் வெழுவரில் இருங்கோ வேண்மான் என்பவன் ஒருவனென்றும் 36 - ம் அகப்பாட்டில் நக்கீரனார் கூறுகின்றார். இவ் விருங்கோவேண்மானை "எவ்வி தொல்குடி"யில் உதித்தவன் என்று கபிலர் என்ற புலவர் பெருமான் கூறுவர். இதனால் நெடுஞ்செழியன் எவ்வியுடனன்றி அவன் வழியினனாகிய இருங்கோவேளுடன் போர் புரிந்திருத்தல் கூடுமென்றும் அப்போரில் அவ் விருங்கோவேள் தன் முன்னோரிடத்திருந்து பெற்ற மிழலைக் கூற்றத்தை இழந்திருத்தல் கூடு மென்றும் கருதலாம். ஆகவே, மேற்குறித்த புறப்பாட்டடியிற் குறித்தபடி, எவ்வியின் மிழலையை நெடுஞ்செழியன் கொண்டான் என்பதற்கு, 'எவ்வி முன்பாட்சிபுரிந்த மிழலை' என மிழலைக்கு விசேடணமாக்கிப் பொருள்கொள்ளுதலே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறன்றி, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எவ்வியுடன் நேரிற்பொருது அவனாட்டைக்கொண்டவன் என்றல், ஆராயத்தக்கதாம்.

இவ் வேள்-எவ்வி, அன்னி என்பவனுக்கு நட்பினன் என்பதும், இவ் வன்னி திதியனென்பவனோடு பகைத்து அவனது காவன் மரமாகிய புன்னையை அழிக்கவேண்டிப் போர்க்கு எழும்ப, அச் சின மடங்கும்படி அவ் வன்னிக்கு

Scanned by CamScanner

வள்—எவ்வி வேண்டிய நன்மொழி கூறவும் அவன் களாமல் திதியனேடு பொருது தன் கண்ணை யிழந்தா னன்பதும் 126-ம் அகப்பாட்டால் தெரியவருகின்றன.

இனிக் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான், தம் முயிர்த் தாழனை வேள்-பாரி என்ற வள்ளலை மாற்றரசர் கூடி ஞ்சித்துக் கொன்றபின், அவ்வள்ளலுடைய மகளிர் இரு ரையும் தாமே அழைத்துக்கொண்டு இருங்கோவேள் ன்பானிடம் சென்று, அம் மகளிரை மணந்து கொள்ளு று வேண்ட அதனை ஏற்காது அவ்வேள் மறுத்தனன் ன்றும், அப்போது புலவர் அவனைநோக்கி,

"எவ்வி தொல்குடிப் படீஇயர்; மற்றிவர்
கைவண் பாரி மகளிர்; என்றவென்
தேற்ரூப் புன்சொல் நோற்றிசிற் பெரும!"

னச் சினந்து கூறினரென்றும் 202-ம் புறப்பாட்டால் ரிகின்றன. இவ் வடிகளின் உரையிலே,—"இவர் எவ்வி டைய பழைய குடியிலே படுவார்களாக; பின்னை இவர் கைவண்மையுடைய பாரி மகளிர்" என்று சொல்லிய து தெளியாத புன்சொல்லைப் பொறுப்பாயாக, பெரு னே!" எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனல், கைவண்பாரிமகளிராகிய இவர் எவ்விகுடியில் (வாழ்க் கைப்) படுவார்களாக' என்பதே உரைகாரர் கருதிய பொருளாதல் தெரியலாம். ஆகவே, எவ்விதொல்குடியில் உதித்தவன் இருங்கோவேள் என்பது பெறப்படுதல் காண்க. இவ்விருங்கோவேளின் முன்னேர் சிற்றரையம் பேரரையம் எனப்பட்ட நகரங்களை ஆண்டவர்களென்ப தும், கழாத்தலையார் என்ற நல்லிசைப் புலவரை இவன் முன்னேருளொருவன் இகழ்ந்ததன் பயனுக, அப் புலவர் பெருமானல் சபிக்கப்பெற்று, அவ்வூர்கள் மண்மாரியால் அழிந்தனவென்பதும்—

" இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல வடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய
நீடுநிலை யரையத்துக் கேடுங் கேளினி
நும்போ லறிவி னுமரு ளொருவன்
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே இயறேர் அண்ணல்"

எனக் கபிலர் பாடுதலால் விளங்குகிறது (புறம்-202). சோணாட்டில் திருவிடைமருதூரையடுத்து, அரையகுள மென்றும், கழாத்தலைமேடு என்றுங் கூறப்படும் இடங்கள் உள்ளனவென்றும், பட்டுக்கோட்டைச் சேகரத்திலும், அரையகுளம் பட்டணக்காடு எனப்பட்டவை யுண்டென்றும், பிற்கூறியது பழைய நகரமொன்றின் அழிபாடாகத் தெரிவதென்றும் கேள்விப்படுதலால், முற்கூறிய கதை யின் உண்மையை இச் செய்திகள் குறிப்பிக்கின்றன எனலாம்.

Scanned by CamScanner

5. வேள் - பேகன்

இவன், மேலே தனியாகக் குறித்த ஆவியின் குடியில் உதித்த பெருந்தகையாவன்; இவனை வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் எனவும் வழங்குவர். கடைச்சங்ககாலத்து விளங்கிய கடையெழுவள்ளல்களில் இவனும் ஒருவன் என்பது "முரசகடிப்பிகுப்பவும்" என்னும் புறப்பாட்டாலும் (158) சிறுபாணாற்றுப்படையில் 84-முதல் 122-வரையுள்ள அடிகளாலும் விளங்கும். இவனது வரையாவள்ளன்மையைப் பரணர் என்னும் பழைய புலவர் புகழுமிடத்து—"குளத்திலும் வயலிலும் களர்நிலத்தும் ஒப்பப் பெய்யும் வரையறையில்லாத மாரிபோலப் பேகனும் கொடையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படுவதல்லது, பிறர் படைவந்து பொரும்போது அப்படையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படான்"—என்ற கருத்துப்பட,

> "அறுகுளத் துகுத்தும் அகல்வயற் பொழிந்தும்
> உறுமிடத் துதவா துவர்நில மூட்டியும்
> வரையா மரபின் மாரி போலக்
> கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்
> கொடைமடம் படுத லல்லது
> படைமடம் படாஅன்பிறர் படைமயக் குறினே"

என அவனது கொடைமடத்தைச் சிறப்பிப்பர். இவன் கொடைமடத்தைப் பற்றிய மற்றொரு செய்தியும் உண்டு. இவ்வள்ளல் ஒருகால் மலைவழியே செல்லும்போது மயிலொன்று தன் சிறகைவிரித்து ஆடுவது கண்டு,

Scanned by CamScanner

குளிருக்காற்ருது வருந்தி நடுங்குகின்றது போலும்' என்று கருதித் தான் மேற்போர்த்திருந்த உயர்ந்தபடாத்தை அதன்மேற் சார்த்திச்சென்ருன் என்பதாம். இச்செய்தி—

"உடாஅ போரா ஆகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!"

எனப் பரணரும் (புறம்-141)

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக !"

என வண்பரணரும் (ஷை-145)

"வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நல்கிய
அருந்திற லணங்கி னாவியர் பெருமகன்
பெருங்கன் னாடன் பேகன்" (சிறுபாண் -
அடி. 84 - 7)

என இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனரும் கூறுதல் காண்க.

"முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத்திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாம லீந்த இறைவர்போ னீயுங்
கரவாம லீகை கடன்"

என்புழி **ஐயனாரிதனரும்** இச்செய்தியைக் குறித்தார். இவ்வழகிய வரலாற்ருல், வேறு பயன் கருதாது உயிர்களிடத்துப் பேகனுக்கு இயல்பாகவேயிருந்த பெருங்கருணைத் திறம் விளங்கும்.

"எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்ருே வன்றேபிறர்,
வறுமை நோக்கின் றவன்கை வண்மையே"

Scanned by CamScanner

என, இவ்வள்ளலை நோக்கிப் பரணர் என்ற புலவர்பெருமான் புகழ்ந்திருத்தலும் இவனது கொடைத்தூய்மைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

இங்ஙனம் பேகனென்னும் பெருந்தகை வள்ளலுக்கு உரிய மனைவியாயிருந்தவள், கண்ணகியென்ற கற்புடையரசியாவள். இம்மனையாளுடன் இல்லறம் புரிந்துவந்த பேகனது நல்வாழ்க்கையில் திடீரென்று மாறுதல் ஒன்று நிகழ்வதாயிற்று. அந்தோ! கண்ணகி என்னும் பெயர் வாய்ந்த மகளிர்க்கெல்லாம் தங்கணவர் பரத்தையர் நலம் நுகர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கத் தாம் தனித்திருந்து அவர்பிரிவாற்றாது வருந்துதலே இயல்பாயிற்றுப்போலும்! கோவலனுடைய கற்புடை மனைவியாகிய கண்ணகி என்பாள், இளமையில் தன் கணவன் பரத்தைவயத்தனாய் நின்றதனால் மிகவும் வருந்தியதுபோலவே, இக்கண்ணகிக்கும் தன் கணவனாகிய பேகன் பொதுமகளொருத்தி மோகத்தில் வீழ்ந்தமையால் ஆற்றாமை பெரிதாயிற்று. அருங்குணமும் பெருங்கொடையுமுடைய இப்பெருந்தகை, இங்ஙனம் பொதுமகள் வலைப்பட்டு, தன்னரிய மனைவியைப் பற்றிய சிந்தையேயில்லாது உறைந்தது, விதியின் வலிபோலும். பேகனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த இப்பிரிவு பற்றிய செய்தியானது, அவர்களது இல்வாழ்க்கைக் காலத்தே பெரிதும் உபசரிக்கப்பெற்றுப் பெரும்பயனடைந்த புலவர் பெருமக்களாகிய கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என்ற சான்றோர்க்கு எட்டியதும், அப்புலவர்கள் முன்போலக் கண்ணகியும் பேகனும் சேர்ந்துவாழப் பெரிதும் முயல்வாராயினர். இவர்கள் பேகனையடைந்து, அவன் மனைவி கண்ணகியின் வாழ்க்கையில் இரக்கந்தோன்றக் கூறும் மாட்சி, வியக்கற்பாலது. இப்புலவரிற் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் பேகனிடஞ் சென்று அவனை நோக்கி—"சிறந்த மலைநாடனே! போர்வன்மையும் கொடைத் திறமுமுடைய

பேக! நேற்று வழிநடந்து வருந்திய என் சுற்றம் பசித்த தால், உயர்ந்த மலையிடத்துள்ள சிறிய ஊரில் உன்வாயிற் கண்ணே வந்து நின்னையும் நின்மலையையும் வாழ்த்தி யான் பாடிநின்றேனாக, அப்போது துக்கத்துடன் சொரிந்த கண்ணீரையுடையவளாய் அக்கண்ணீர் முலையிடத்தை நனைக்கும்படி பொருமி, வேய்ங்குழல் இரங்கியொலிப்பது போல, ஒருத்தி அழுதாள்; இரங்கத்தக்க அன்னாள், யார் கொல்லோ. சொல்லுக'' என்று அவ்வள்ளலுங் கேட்டிரங் கும்படி கூறினர். இவ்வாறே பரணரும்,[67] அவ்வள்ளலைக் கண்டு, ''நேற்று மாலையில் மழைமிகுந்த நின்காட்டை யாங்கள் பாடிக்கொண்டு வந்தேமாக, நீலமலர்போன்ற கண்களினின்றும் கலங்கி வீழ்ந்த நீர்த் துளிகள், பூணை யுடைய தன் மார்புகத்தை நனைக்கும்படி வருந்தி நின்ற ஒருத்தி எம்முன் வந்துதோன்ற, அவளைநோக்கி யாங்கள், 'இளையோய்! எங்களுடைய நட்பை விரும்பும் தலைவனாகிய பேகனுக்கு நீ உறவினையோ' என்று வணங்கிக் கேட்ட போது, அவள், காந்தண் மொட்டுப்போன்ற தன் விரலாலே கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு நாங்கள் அவனுடைய உறவினர் அல்லேம்; கேண்மின், விளங்கிய புகழையுடைய பேகன் எம்மையொக்கும் ஒருத்தியுடைய அழகைக் காதலித்துத் தன் தேரில் இந் நல்லூரின்கண் அடிக்கடி வருவன் என்று சொல்லுவர்' என்று கூறினாள்: இஃது என்னே! தலைவ! நீ அவட்கு இரங்கி அருள் பண்ணாதிருத்தல். மிகக் கொடியது.'' ''மயிலுக்கிரங்கிப்

67. இவர் பாடியது ''அருளாயாகலோ கொடிதே'' (புறம்-144) என்பது. ''இது, கண்ணகி காரணமாக வையா விக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடியகைக்கிளைவகைப் பாடாண்பாட்டு'' என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொரு ளதி. பக்-210.)

Scanned by CamScanner

போர்வையளித்த பெருங்கருணையுடைய பேக! யாம் இப்போது பசித்து நின்பால் வரவில்லை; எம்மாற் றுங்கப்பட வேண்டிய சுற்றமும் இப்போது இல்லை; பேரருளாள! நீ அறநெறியில் ஒழுக வேண்டும் என்பதே யாம் இரக்கும் பரிசில்; ஆதலால் நீ உன் தேரில் ஏறிச்சென்று, பார்ப்பதற்கரிய துக்கத்தைக் கொண்ட உன் கற்புடை மனைவியின் சிந்தாகுலத்தைத் தீர்ப்பாயாக'' என்றனர். இவ்வாறே, தாம் பரிசில்வேண்டி வரவில்லையென்றும், நீ அவளைச் சென்று சேர்தலே யாம் வேண்டுவதென்றும்—அரிசில்கிழாரும், பெருங்குன்றூர்கிழாரும் பேகனைக் கண்டு பாடினர்.[68] இங்ஙனம், அக்காலத்தே தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்களாக விளங்கிய புலவர் வேண்டுகோளுக்குப் பேகன் இன்னதுசெய்தான் என்பது தெரிந்திலதேனும், வேண்டியோர்க்கு வேண்டியாங்களிக்கும் பெருவள்ளலாகிய அவன், இத்தகைய பெருமக்கள் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்து தன்பால் வேண்டிய விருப்பத்தை நிறைவேற்றியிருப்பன் என்றே நம்பலாம்.

இனி இவ்வேள் - பேகனைப் பாடிய அரிசில்கிழார், வேளாவிக் கோமான்பதுமனுக்கு மகள்வயிற்றுப் பேரனாகிய, தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பதிற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தாற் புகழ்ந்துள்ளார். எனவே, வேளாவிக்கோவின் வழியினனாகிய பேகனும், அவ்வாவிக்கோவின் மகள் மகனாகிய பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும் ஒருகாலத்தவராதல் பெறப்படும். ஒருகால், பேகன், வேளாவிக்கோமான் பதுமனுக்கு மகனாகவேனும் அன்றி மகன் மகனாகவேனும் இருத்தலும் கூடும். வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் என்று இவ்வள்ளல்

68. இப்புலவர்கள் கூறியவற்றைப் புறநானூற்றில் 143 முதல் 147 வரையுள்ள பாடல்களால் உணர்க.

வழங்கப்படுதலால், இவனூர் வையாவிபுரியாகிய ஆவி நன்குடி என்பது தெரிகிறது. இவ் வாவின் நன்குடிக்குச் 'சித்தன் வாழ்வு' என்பதும் ஒரு பழம்பெயராம். இதனை,

"நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
வில்லந் தொறுமூன் றெரியுடைத்து—நல்லரவப்
பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின்
நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்"

என்னும் ஔவை வாக்காலும் அறிக. [69] இப் பாட்டாற் சித்தன் வாழ்வாகிய ஆவிநன்குடியில், சங்கநாளில் அந்தணர் மிகுந்திருந்தமை வெளியாம். சித்தன்வாழ்வு என்பது முருகக் கடவுள், கோயில்கொண்டமைபற்றி வந்தபெயர். "சித்தன் - பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்" என்பர் நச்சினார்க்கினியரும்.

69. திருமுருகாற்றுப் படையுரை; பக்-27; நச்சினார்க்கினியர், சித்தன் வாழ்வு என்பது ஆவிநன்குடிக்கு ஒரு பெயர் என்றெழுதல் காண்க.

Scanned by CamScanner

6. வேள் - பாரி

பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளுக்குள்ளே பாரி
என்னும் பெருந்தகையின் சரித்திரம், இனிமையும்
பெருமையும் இரக்கமுமுடையதாகும். மாரியன்ன
வரையா ஈகையால் உலகமுள்ளளவும் ஓங்கு புகழ் நிறு
விய தமிழ் வள்ளல்களுள், இவ்வேளிர் தலைவனையே
முதல்வனாகச் சொல்லல் தகும். தமிழ் மூவேந்தரும்
மற்றைச் சிற்றரசர்களும் போல, இப் பாரி நாடும்
பொருளும் நன்கு படைத்தவனில்லையாயினும், இவனது
வள்ளன்மை அவரெல்லாரையும் பெரிதும் கீழ்ப்பட
வைத்தமையால், இவனது பெருமை மலைமேல் விளக்குப்
போல் விளங்குவதாயிற்று. இவ் வேளிர் தலைவனது
வள்ளன்மையையே, கொடைப் பெருமைக்கு ஓர் எல்லைக்
கல்லாகப் பிற்காலத்துப் பெரியோர்களுங் குறித்து
வைப்பாராயினர். எத்தனையோ வள்ளல்கள் முன்னில்
விளங்கியிருப்பினும், "கொடுக்கி லாதானைப் **பாரியே**
யென்று கூறினுங்கொடுப் பாரிலை" என்னும் அருமைத்
திருவாக்காற் குறிக்கப்பட்டவன், இப்பெருந்தகையே
யன்றோ? முற்காலத்தே புலவரையும் இரவலரையும்
இவன் எவ்வாறு போற்றிவந்தவனென்பதும், பண்டைச்
செந்தமிழ்ப்புலவர் இவனது தடங்கருணையையும் பெருங்
கொடையையும் எங்ஙனம் புகழ்ந்துள்ளாரென்பதும் பிர
வரலாறுகளும் சங்க நூல்களில் இவ் வள்ளலைப் பற்றிய
பாடல்களை நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும். அந் நூல்

Scanned by CamScanner

களிலும் பிறவற்றிலும் இவனது வாழ்க்கைபற்றிக் கூறும் வரலாறுகளைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்து, ஸேது ஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை இரண்டாந் தொகுயில், ஔவையார், பாரிமகளிர் என்ற வியாசங்களிலே நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறுர்கள். அவர்கள் கூற்றை இவ் வியாசத்துக்கேற்ப ஒழுங்குபடுத்துக் கூறிப், பின்பு இவ் வள்ளலைப்பற்றி யாமறிந்த சில விசேடங்களையும் எழுதுவோம்.

பாரி என்பான், தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தே பெரும் புகழ்பெற்று விளங்கிய வள்ளல்கள் எழுவருள் தலைமை வாய்ந்தவன். செல்வமிக்க முந்நூறு ஊர்களையுடைய பறம்புநாட்டுக்குத் தலைவன்; இவனது பறம்புநாடு, பறநாடு எனவும் வழங்கப்படும்; 'பாரி பறநாட்டுப் பெண்டிரடி' 'பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனர்' என வழங்குவது காண்க. இவன் பறம்பென்னும் பெயருடைய வளமலைக் கண்ணே வலியுடையதோர் பேரரண் அமைத்து, அதனைத் தன் அரசிருக்கையாக்கி, அதன்பாற் சிறக்க வீற்றிருந்தான்; இவனது மலையரண், பெரிய அழகும் அரிய காவலும் உடையது (நற்றிணை. 253) எனவும், பகைவர் முற்றிய காலத்தும் வறங்கூர்ந்த காலத்தும் தன்னகத்து வாழ்வார் இனிதுண்டு செருக்குதற்குரிய மூங்கில்நெல் லும் பலாப்பழமும் வள்ளிக்கிழங்கும் நறுந்தேனும் தன்பால் மிக்கதெனவும், (புறம் - 109), என்றும் வற்றாததும் பேரினிமை பயப்பதுமாகிய குளிர்ந்த நீரையுடைய பைஞ்சுனையொன்று தன்கண் உடையதெனவும் (அகம்-78 குறுந்தொகை-196) சான்றோர் கூறுவர். இப் பறம்பு பாண்டிநாட்டதென்பது, "வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே" என்னும் பாண்டிமண்டலசதகச் செய்யுளாற் (94) புலப்படுகிறது. "இப்பாரி, உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை - வாய்மொழிக் கபிலன்"

(அகம்-78) என நல்லிசைப் புலவர்களால் மேம்படுத்தப் பட்ட கபிலர் என்னும் புலவர் தலைவர்க்கு உயிர்த்தோழ னைவன் (புறம்-201). "புலங் கந்தாக இரவலர் செலினே-வரைபுரைகளிற்றொடு நன்கல னீயும்'-உரைசால் வண் புகழ்ப் பாரி" (அகம்-303) என ஔவையார் பாடுதலான் இவன் அவராலும் பேரன்பு பாராட்டப்பட்டவனென்பது லனாகும். இவன் நிழலில்லாத நீண்ட வழியிற் றனிமரம் பால நின்று, தன்னையடைந்த அறிஞர் மடவர் வலியர் வர்க்கும் இன்னருள் சுரந்து, மூவேந்தரினும் மிகுதியாக ன்கு வழங்கிய வள்ளியோன். இவனது பெருங்கொடைக் க் கபிலர் மாரியையே பலவிடத்தும் உவமை கூறுவர்; மாரிவண் பாரி' (பதிற்றுப்-71) 'பாரி யொருவனுமல்லன்-மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே' (புறம்-107) என வரு வனவற்றால் உணர்க. இவன், ஒருநாள் பொற்றேரூர்ந்து ஒருகாட்டிற் செல்லும்போது, முல்லைக்கொடி யொன்று படர்தற்குக் கொழுகொம்பின்றி வெற்றிடையி லெழுந்து காற்றால் தளர்ந்து நடுங்குவதுகண்டு, அவ் வோரறிவுயி ரிடத்தும் உண்டாகிய பேரருளால், அஃது இனிதுபடரு மாறு, தனது பொற்றேரை அதன்பக்கத்திட்டுத் தன் இணையடி சிவப்ப நடந்து போயினன் என்பர். இவ் வரிய பெரிய வள்ளன்மையே—

> "பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
> நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
> கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
> பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி" (புறம்-200)

> "ஊருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்
> முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
> படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
> நெடுமாப் பாரி" (ஷை-201)

> "சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
> பறம்பிற் கோமான் பாரி" (சிறுபாணாற்றுப்படை

Scanned by CamScanner

"முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாம லீந்த இறைவர்போல் நீயுங்
கரவாம லீகை கடன்' (வெண்பாமாலை.
[பாடாண்-6)

என்பனவற்றாற் பாராட்டப்படுவது. தன்னரசிருக்கையாகிய பறம்பு மலையொழியத் தன்னாட்டு முந்நூறு ஊர்களையும் இவன் இரவலர்க்கே அளித்தனன் என்று கபிலர் கூறுவர்: "முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு – முந்நூறூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்" (புறம்-110) என்பதனால் உணர்க. இவனது வரையாவண்மை "கொடுக்கி லாதானைப் பாரி யேயென்று கூறி னுங்கொடுப்பாரிலை" (தேவாரம்) என்பதனால், சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலும் எடுத்தாளப்பட்டது என்பதொன்றே இவனது வள்ளற்றன்மையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும். இங்ஙனம் மாரிபோன்ற வரையாவீகையால், இவன் யாரினும் சிறக்கவிளைத்த பெரும்புகழ்க்கு அழுக்காறுகொண்டு, தமிழ் மூவேந்தரும் ஒருங்குகூடிப் படையெடுத்துப்போய், இவனது பறம்பாகிய மலையரணை நெடுங்காலம் முற்றுகை செய்ய, அதனால் அவ்வரண் அடைமதிற்பட்டது.[70] அப்போது வேள்பாரிக்கு உயிர்த்துணைவராய் அக்காலத்தும் அங்கிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமான் கிளிகளை வளர்த்துவிடுத்து, அரணுக்கு அப்புறத்தே விளை நிலங்களில் உள்ள நெற்கதிர்களை நாளுங் கொணரச்செய்து, ஆங்கிருந்த குடிபடைகளை அருத்திப் போரால் தளராவண்ணம் பாதுகாத்து வந்தனர். இவ்வரிய கதை—

70. அடைக்கப்பட்ட மதிலினுள்ளே தங்குதல், முற்றுகையிடப் படுதல்.

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
நெடுந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையாது
ஆளிடூஉக் கடந்து வாளம ருழக்கி
ஏந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாறுமிவள் நுதலே"

வரும் அகப்பாட்டாலும் (78). "இதனுட் 'கபிலன் ' என்றது - அரசர்மூவரும் வளைத்திருப்ப அகப்பட் ந்து, உணவில்லாமைக் கிளிகளை வளர்த்துக் கதிர் ண்டுவரவிட்ட கதை" எனவரும் அதனுரையாலும் ியப்படுகின்றது. இதுவே—

"உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பி
னிரைபறைக் குரீஇயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொண் மாலைப் படர்தந் தாங்கு" (அகம்-303)

ன்பதனல் ஔவையாராலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டதாம். ின் கபிலர், பறம்பை முற்றிய மூவேந்தரையும் நோக்கி, ீவிர் முத்திறத்தீரும் ஒருங்கு கூடித் தானை யானை திரை முதலிய படைகொண்டு எத்துணைக்காலம் முற்றிப் பாருதீராயினும், இப்பாரியுடைய பறம்பு உம்மாற் காள்ளுதல் அரிது; இவனது முந்நூறூரையும் இவன் ாற் பாடிப்பெற்ற பரிசிலர் போல நீவிரும் பாடினராய் வரின், கொள்ளுதல் எளிது" என்று, இவனது புரவலர்க் கருமையும் இரவலர்க்கு எளிமையுமாகிய பெருநிலையைத் தம் இனியபாடலான் அறிவிக்க. (புறம்-110) அதனல் அவ் வேந்தர் இவனை எதிர்த்து வெல்லுதல் அரிதென்ப

Scanned by CamScanner

தோர்ந்து இவனோடுபொருதற்கஞ்சி ஓடினர் என்பர். மேலே, "ஏந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய - கடும் பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி" என்றதனால், இவன் அம் மூவேந்தரையும் வென்றோட்டியமை நன்கு புலப்படும். இதன்பின் மூவேந்தரும் ஒருங்குகூடி வேறொரு சூழ்ச்சி செய்து பாரியை வஞ்சித்துக் கொன்றனர். இதனை 112-ம் புறப்பாட்டுரையில் "ஒருவனை மூவேந்தரும் முற்றியிருந்து வஞ்சித்துக் கொன்றமையின்" என வருதலால் அறிக. "பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்—வாரேன் என்னான் அவர் வரையன்னே" (புறம்-108) எனக் கபிலர் பாரியினியல்பு கூறுதலால், அவ்வேந்தர் மூவரும் இவனியல்புக்குத் தகப் பரிசிலர் வேடம் பூண்டோ, பிறரைப் பரிசிலராகவிடுத்தோ இவனை இரந்து தம்மகப்படுத்திக் கொன்றனராதல் வேண்டும். இக்கருத்து—

"புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனும் சோழனும் [71] போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போதினில் யாமினி யீங்கிவனைப்
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னல்வரும் பாக்யமென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே"

என்னும் பாண்டிமண்டல சதகச் செய்யுளினும் (66) பயில் வது கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம், புரவலர்க்கு இன்னாய், இரவலர்க்கு இனியனாய் விளங்கிய நல்லிசை வள்ளலான வேள்-பாரி, மூவேந்தர் சூழ்ச்சியால் இறந்தபின்னர், அவனுக்கு இன்னுயிர்த்தோழராகிய புலவர்பெருமானான கபிலர், அவ்வள்ளலைப் பிரிந்துத் தமித்துயிர் வாழ்தற்கு மனமிலராயினும், அவனுடைய அறிவுடைமகளிரைக் காப்பதற்கு வேறொருவரும்

71. இந்நூலுடையார், பாண்டிமண்டலச் சிறப்பையே கூறிப்போந்தவராதலின், பாண்டியனும் அப்போரில் இரிந் தோடினன் எனக் கூற உடன்பட்டிலர்போலும்.

இலராதல்பற்றி உயிர்கொண்டுநின்று அம்மகளிர்க்குத் தக்க அறிவும் பெருமையுமுடைய கணவரைத் தேட நினைந்து. அவர்களுடன்,[72] அவர்கட்குந் தமக்கும் பேரன்புமிக்க பறம்பினை விடமுடியாமலேவிடுத்து, அப் பாரியை நினையுந்தோறும் பறம்பினைத் திரும்பி நோக்குந் தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகிக் கண்ணீர்வார நின்று ஆற்றொணைத்துயராற் பொங்கியெழுந்த அன்புடைப்பாடல் ...ளால், பாரியையும் பறம்புமலையையும் புகழ்ந்து ...காண்டே சென்று ஓரூரிற்றங்கினர். அங்கு அன்றிரவு ...லாத் தோன்றியபோது அவருடனிருந்த பாரியின் ...நமைமகளிர், தாம் இதற்கு முந்திய நிலாக்காலத்தில் ...து அரச நிலையிட்ட திருவுடை நகர்க்கண்ணே இனிது ...ழ்ந்து விளையாடியதும், அடுத்த நிலாக்காலத்துத் ... தந்தையிழந்து, தண்பறம்பிழந்து, தமியராய்த்[73] ...சிலொதுங்கித் துயர் கூரநின்றதும் தம்முள்ளத்தே ...ன்ற, அப்போது மனமுருகி—

"அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
குன்றுங் கொண்டார்; யாம் எந்தையு மிலமே."

(புறம். 112)

... பாடலைப் பாடினர். இப்பாடலால், இச்செய் ...ப்தற்கு ஒருமாதத்துக்கு முன், பாரிதன்னரசிருக் ...ய பறம்பின்கண் தன் மகளிர் முதலியோருடன்

... இறந்தபின், அவன் மனைவியையும் கபிலர் அழைத் ...தாக இன்மையால், அவன் தன் கணவனுடன் ...ளன் போலும்.
...ல் - பி...

இருந்து வாழ்ந்துவந்தவனென்பது புலப்படும். இப்பாடல் ங்கத்தாராற்றொகுக்கப்பட்ட புறநானூற்றில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டவாற்றால், இம்மகளிர் நல்லிசைப்புலவராதல் உணரப்படும். பாரிமகளிர் இருவர் என்பது மேலேபுலப் படுதலின், ஈண்டும் 'பாரிமகளிர்பாடியது' எனப் பொதுப் படக் கூறப்பட்டமை பற்றி, அவ்விருவருமே செந்தமிழ்ப் புலமையாற் சிறந்தவரென்பது தெளியலாம். புலவரிரு வர் சேர்ந்து ஒருபாடல்பாடுவது முன்னை வழக்கே. இம் மகளிரது செந்தமிழ்ப்புலமை, தம் அரும்பெறற்றந்தையா கிய வள்ளற்பாரிக்கு ஆருயிர்த்தோழரான கபிலர் என் னும் புலவர்தலைவர்பாற் பெற்றதாம். இதன்மேற் கபிலர் அவ்வூரைவிடுத்து இளவிச்சிக்கோ என்பவனிடஞ்சென்று இம்மகளிரது உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை எடுத் துரைத்து இவர்களை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி அவனைப் பாடி வேண்ட அவனுடம்படாமையால், இருங்கோவேள் என்பானிடஞ் சென்று அவனையும் அவ் வாறு வேண்ட அவனும் அங்ஙனமே உடன்படானாய் மறுக்க, இதற்காக அவனை முனிந்து பாடி, பாரிகுடிக்கும் மூவேந்தர்க்கும் உண்டாகிய பகைமைபற்றி அரசரொரு வரும் இவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ள இயலாமையால் மனநொந்து, கபிலர், அம்மகளிரைத் தமக்கினிய பார்ப் பார் சிலர்பாற்படுத்து, பாரியின் பிரிவாற்றாது வடக் கிருப்பாராயினர். இதற்கிடையில் கபிலர் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் என்ற சேரமான்பாற் சென்று, அவனைப் பத்துப்பாடல்களாற் புகழ்ந்து பாடி நூறாயிரங் காணமும் அவன் மலைமேலேறிக் கண்டுகொடுத்த நாடும் அவன்பாற் பெற்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இதுவே பதிற்றுப்பத்தினுள் ஏழாம் பத்தாவது. இவர், பாரி இறந்தபின்னேதான், அவனது நற்குண நற்செயல்கள் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனிடமும் இருப்பனவாகக் கேட்டு அவனைக் காணச் சென்றனராவர். இதனை—

Scanned by CamScanner

"புலர்ந்த சாந்திற் புலரா வீகை
மலர்ந்த மார்பின் மாரிவண் பாரி
முழவுமண் புலரா இரவல ரினைய,
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோ னளிக்கென
இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்
ஈத்த திரங்கான் ஈத்தொறு மகிழான்
அமரா வள்ளியன் என்ன நுவலுநின்
நல்லிசை தரவந் திசினே" 74

ன்னும் பதிற்றுப்பத்தடிகளான் (7-ம் பத்து. 1) அறிக
ச் சேரன்பால் இவர் சென்றகாலத்து இப் பாரி மகளி
ம் உடனிருந்தனர்போலும். இம் மகளிர் வரலாற்றினைப்
றநானூறு ஒன்றே துணையாகக்கொண்டு ஆராயின்,
தன்கண்—

112-ம் பாட்டு:—இது பாரி மகளிர் பாடியது.

113:—இஃது அவன் (-பாரி) மகளிரைப் **பார்ப்பார்ப் படுக்கக்** கொண்டுபோவான் பறம்புவிடுத்த கபிலர் பாடியது

114:—அவன் மகளிரைக் கொண்டுபோம் கபிலர் பறம்பு நோக்கி நின்று சொல்லியது.

---

74. "படர்ந்தோன் என்பது முற்று; அளிக்கென என்பது நீ எம்மை அளிப்பாயாக எனச் சொல்லி என்றவாறு; இரக்கு என்பது தன்வினை. எஞ்சிக் கூறேன் என்பது, உண்மையின் எல்லையைக் கடந்து பொய்யே புகழ்ந்து சொல்வேன் எ-று. யான், பாரி சேட்புலம் படர்ந்தான்: நீ எம்மை அளிக்க: எனச் சொல்லி, இரக்கவென்று வந்து சில புகழ்ந்து சொல்கின்றேனும் அல்லேன்; அஃதன்றி யான் உண்மையொழியப் புகழ்ந்து சொல்கின்றேனும் அல்லேன்; ஈத்ததிரங்காமை முதலாகிய பாரி நற்குணங்கள் நின்பால் உளவாக உலகஞ் சொல்லும் நின்புகழ் நின்பாலே தரவந்தேன்"—என்பது இவ்வடிகளின் பழைய உரை.

Scanned by CamScanner

200:—இது பாரி மகளிரை விச்சிக்கோனுழைக் கொண்டுசென்ற கபிலர் பாடியது.

201:—இது .பாரி மகளிரை இருங்கோவேளுழைக் கொண்டுசென்ற கபிலர் பாடியது.

203.—இருங்கோவேள் பாரி மகளிரைக் கொள்ளாஞகைக் கபிலர் பாடியது.

206:—வேள்-பாரி துஞ்சியவழி, மகளிரைப் பார்ப்பார் படுத்து வடக்கிருந்த கபிலர் பாடியது.

என வருவனவற்ருல், பாரிமகளிர் ஒருசிலர் என்பதும் அவர் பாடவல்லவ ரென்பதும், அப்பாரி இறந்தபின் அவனது தோழராகிய கபிலரென்னும் புலவரந்தணரால் இளவிச்சிக்கோ இருங்கோவேள் என்னும் அரசரிடம் தம்மை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி வேண்டப்பட்டன ரென்பதும், அவ்வரசர் அதற்கு உடன்படாமையாற் கபிலராற் பார்ப்பார்ப்படுக்கப்பட்டன ரென்பதும், இவரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தபின் கபிலர் பாரி பிரிவாற் ருது வடக்கிருந்தன ரென்பதும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம், பாரி மகளிரை அரசரெவரும் மணம் புரிந்துகொள்ளாமையால், அவர்களைத் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்துத்[75] தம்முயிர்க் குயிராயிருந்த வள்ளலிறந்ததன் பின் உலகத்தே தாம் உயிர்வாழ ஒருப்படாது—“பாரி! நீயும் யானுங் கலந்த நட்பிற்குப் பொருந்த, யானும் நின்னுடன்கூட வருவதற்கு மனமியையாமல் ‘நீ ஈண்டுத்தவிர்க’ என்று சொல்லி—

75. கபிலர் பாரி மகளிரைப் பார்ப்பார்படுத்தனர் என்பது, அம்மகளிரை அரசரொருவரும் மணஞ்செய்து கொள்ளாமையால், அவரைத் தமக்கினிய பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்தமையே குறிக்குமெனப் பல நியாயங் காட்டி எழுதுவர்-ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

Scanned by CamScanner

இவ்வாறு மாறுபட்டனையாதலின், நினக்கு நான் பொருந்தினவனல்லேன்; அதனால், நீ எனக்கு உதவிசெய்த காலங்களிலும் என்னை வெறுத்திருந்தாய்போலும்; இங்ஙனமாயினும், இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானுங்கூடி இன்புற்றிருந்தவாறுபோல, மறு பிறப்பினும் நின்னொடு கூடி வாழ்தலை விதி கூட்டுவதாக" என்ற கருத்துப்பட—

"மலைகெழு நாட மாவண் பாரி!
கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய், நீயெற்
புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே;
பெருந்தகு சிறப்பி னட்பிற் கொல்லாது
ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி
இனையை யாதலி, னினக்கு மற்றியான்
மேவினே னன்மை யானே: ஆயினும்
இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
இடையில் காட்சி நின்னோடு
உடனுறை வாக்குக, உயர்ந்த பாலே"

என்ற பாடலால் உள்ளமுருகி, பிராயோபவேசஞ் செய்தற்கு வடக்கிருந்து[76] உயிர்நீத்தனர், இப்பாட்டில், "நட்பிற்கொல்லாது-ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி" என வருதலால், பாரியுடன் தாமும் இறக்கத் துணிந்திருந்த கபிலரை அவ்வள்ளல் தடுத்தவன் என்பது உணரப்படும். இங்ஙனம் கபிலரைத் தடுத்தது, பாரி, தன் மகளிரை இப் புலவரைக் கொண்டு வாழ்க்கைப் படுத்துதற்குப் போலும்.

76. வடக்கிருத்தல் என்பது, கிழக்குமுகமாகத் தருப்பைகளைப் பரப்பி வடக்கு நோக்கியிருந்து, தம்முயிர்விடச் செய்துகொள்ளும் ஒரு மஹாவிரதமாம். சங்ககாலத்தில் இவ்வழக்கு மிகுதியாக வழங்கியதென்பது, பழைய நூல்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. இதனைப் 'பிராயோபவேசம்' என்பர் வடநூலார்.

Scanned by CamScanner

இவ்வளவே, புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களிற் பாரியின் வரலாருகக் காணப்படுவன. ஆயினும் பிற்காலத்தவரால் தொகுக்கப்பட்டதும் பல சரித்திர விசேடங்களைக் கொண்டதுமான **தமிழ் நாவலர் சரிதை** என்னும் நூலினின்று, பாரி மகளிர் பார்ப்பார்ப்படுக்கப் பட்டபின் நிகழ்ந்த வேறு சில செய்திகளும் உய்த்தறியப் படுகின்றன. கபிலர், அரசர் ஒருவரும் இயையாமையாற் பாரி மகளிரை மணம்புரிந்து கொடுக்கவியலாமையால், அவரைத் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்துவிட்டுத் தாம் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தனர்—என்ற செய்தி, ஔவையார் என்னும் அருந்தமிழ் மூதாட்டிக்குத் தெரியவர, அவர் மேனிகழ்ந்தவற்றுக்கு மனநொந்து, அப் பாரி மகளிர் இருந்த திருக்கோவலூர்க்குச் சென்று அம்மகளிரைக் கண்டு அவர்க்கு நேர்ந்த பெருந்துயர்க்கு மிகவும் வருந்தி, மழையால் நனைந்து வந்த தமக்கு அவர்கள் ஒரு நீலச் சிற்றாடை அளிக்க, அப்போது—

"பாரி பறித்த பறியும்[77] பழையனூர்க்
காரியன் றீந்த களைக்கோலும்[78] —சேரமான்

---

77. ஔவையார் பாரிபாற் பரிசில்பெறச் சென்றபோது, அவ்வள்ளல் இவரதருமை பெருமையறிந்து இவரைப் பிரிதற்கு இயலாது பரிசில் நீட்டித்தனனாக, இவர் அவனைப் பரிசிலீந்துவிடும்படி வற்புறுத்த, அவ்வேண்டுதலை அவன் மறுத்தற்கியலானாய் வேண்டியவற்றை அளித்து விடுத்தும், இவர் பிரிவாற்றாது, தன்பால் இவர் திரும்பிவரச் சூழ்ச்சிசெய்து, இவர் செல்லும் வழியிற் சிலரைப் போக்கித் தன்பாற் பெற்ற பொருள்களைப் பறித்துவரும்படி செய்ய, அதனால் பெற்ற பரிசில்களையிழந்த ஔவையார், பாரியெண்ணியபடியே மீண்டுவந்து அவ்வள்ளலிடம் நிகழ்ந்ததை அறிவிக்க, அவன் முகத்தால் நொந்து, அவர் மீண்டமைக்கு அகத்தால் உவந்து நெடுங்காலம் அளவளாவிப் பெருமகிழ்வெய்தி, முன்னிலும் மிகுதியாக அரும்பொருள் நல்கி விடுத்தனன் எனவும்;

78. பழையனூர்க் காரி என்பவனிடம் சென்றிருந்த இவர், அவன்பாற் பரிசில்பெற்று வேற்றூர் போகவெண்

வாராயோ என்றழைத்த வார்த்தையும் ⁷⁹ இம்மூன்றும்
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்'' (தமிழ்நாவலர் சரிதை)

என்ற அழகிய பாடலைப் பாடி, அன்றிரவு அவர்கள் தமக்
இட்ட இலைக் கறியமுதை உண்டு மகிழ்ந்து—

"வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யே
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டாள்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு" (தமிழ்நாவலர்சரிதை)

...கி, கொல்லைப்புறத்தே களையெடுக்குமிடத்தில் நின்ற ...வன்பாற் சென்றாராக, இவரது உள்ளக் குறிப்பை ...ணர்ந்த அக் காரி, இவர் பிரிதற்கு உடம்படாது சில ...லம் தங்கும்படி சூழ்ந்து, அக் களையெடுத்தவிடத்தை ...ளத்தற்குரிய கோலொன்றை இவர்பாற்கொடுத்து இதனை ...ளந்து வருக என்று கூறி அவன் வேறு தொழில்மேலிட்டுச் ...சல்ல, இவரும் அங்ஙனமே அளந்து அன்று விடைபெறக் ...டாமையால், பின்னும் அவன்பாற் சிலகாலந் தங்கினர் ...னவும்;

79. சேரன் அரண்மனையில், விருந்திற்கு வந்த பலருடன் ...ளவையாரும் உண்டற்கு இருந்தபோது, ஆங்கு வேறு ...ரிய விருந்தினனொருவன் புகுந்தானாக, சேரமான் அவ ...ண்ணத்தக்க இடம் ஒழிக்க நினைந்து, ஆண்டுள்ள பலரும் வேற்றோராதலின் ஒன்றுஞ்சொல்ல இயலானாய்த், தன் அன் பிற்குரிய பெருந்தமர் இவ் வௌவையாரேயாயிருந்தமை யால், இவரைநோக்கி 'ஔவையே! வாராய்' என ஆண்டு நின்று வருமாறு அழைக்க, இவர், வந்தவனுக்குத் தம்மிருப் பிடத்தைக் கொடுத்துப் பின் அச் சேரனுடன் உண்டனர் எனவும் கூறுவர்; இம்மூன்றும் எவ்வாறு பேரன்பேயடியாகப் பிறந்தனவோ, அவ்வாறே நீலச்சிற்றாடை கொடுத்ததும்: ஆதலின், இவை தம்முள் ஒக்கும் என்றவாறு. இப்பாட்டில், 'கலனும்' எனவும், 'வாராய் எனவழைத்த வாய்மொழியும்' எனவும் பாடங்களுள்ளன.

என்ற வெண்பாவைக் கூறி, அவர்களை நன்னிலையில் இருத்துங் கவலையே பெரிதுடையராய் ஆண்டிருந்த தெய்வீகன் என்னும் அரசனொருவனை, இவர்களை மணம்புரியும்படி வேண்டி உடம்படுவித்தனர். அவ்வரசன் உடம்பட்டதும். இத் திருமணத்திற்குத் தாம்பெற்ற தெய்வத் தன்மையால் வேண்டுவன அனைத்தும் உண்டாக்கி, மூவேந்தர்க்கும் பாரிகுடிக்குமுள்ள பகைமையும் போக்கி, அம் மூன்றரசரையும் தம் அறிவின் வலியாற் கோவலூர்க்கு வரவழைத்து அப் பாரி மகளிரது பெருமணத்தைச் சிறப்ப இயற்றினர். இவ்வாறு, பாரி மகளிர் மணம் ஔவையாரால் சிறக்க நிகழ்த்தப்பட்டமை அறியப்படுதலால், 'கபிலர் பாரி மகளிரைப் பார்ப்பார்படுத்தன' ரென்பது அவர் அம் மகளிரைப் பார்ப்பரது பாதுகாப்பில் வைத்தமையே குறிக்கும். இப் பெருமணத்தில் ஔவையார், பனந்துண்டம் பழந்தரவும், பெண்ணையாறு நெய் பால் தலைப்பெய்துவரவும், வானம் பொன்மாரி பொழியவும் பாடித் தமது தெய்வவாக்கின் வலிமை உணர்த்தினர் என்பர். பெண்ணையாறு இவர் பாடலுக்கு நெய் பால் கொணர்ந்துவந்த கதை, வில்லிபுத்தூரர் மகனார் வரந்தருவாராலும்—

> "ஔவைபா டலுக்கு நறுநெய்பால் பெருகி
> யருந்தமி ழறிவினூற் சிறந்து
>
> * * *
>
> தெய்வமா நதிநீர் பரக்குநா டந்தத்
> திருமுனைப் பாடிநன் னூடு"

என எடுத்தாளப்பட்டமை காண்க. மேற்கூறியவற்றையெல்லாம் :—

Scanned by CamScanner

தமிழ்நாவலர்சரிதையில்—

ஔவையார் அங்கவை சங்கவையைத் தெய்வீகனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணுவிக்கிறபோது ஓலையெழுத விநாயகனை அழைத்த வெண்பா:

ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுருவக் கங்காளன் செம்மல்—கரிமுகவன்
கண்ணலை வோலை கடிதெழுத வாரானேற்
றன்னுண்மை தீர்ப்பன் சபித்து.

சேர சோழ பாண்டியர்க்கு விநாயகனெழுதப் பாடிய வெண்பாக்கள்:

சேரலர்கோன் சேரல் செழும்பூந் திருக்கோவ
லூரளவுந் தான்வருக உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்
சங்கியா தேவருக தான்.

காவிரிசூழ் நாடன் கனகமணிப் பைம்பூணான்
...

கார்மன்னன் பொன்னித் திருநாடன் சோழன்
போகாதென்று தானங் கிருந்து—நகாதே
விடுக வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியல் பதினெட்டா நாள்.

வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையற்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியல்பதி னெட்டாநாள்
ஈண்டு வருக இயைந்து.

மூவரும் வந்தபோது பனந்துண்டத்தைப் பாடியது:

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட[80] வந்துநின் றூர்மணப் பந்தரிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்துக்

---

80 அறுகிடுதல்—ஒருமணவினை.

கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.

அந்தக் கல்யாணத்தில், பெண்ணையாற்றைப் பாடியது:

முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைதெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டாடி வா.

அப்போது வருணனைப் பாடியது:

கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவற்—பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கொண்ட நன்னீ ரதுதவிர்த்துப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.

என வருவனவற்றால் அறியலாம். இவற்றால், அங்கவை சங்கவை யென்பார் பாரிமகளிர் என்பதும், அம்மகளிர் திருக்கோவலூரில் தெய்வீக னென்னும் அரசனுக்கு மணஞ்செய்யப்பட்டனரென்பதும், இம்மணம் ஒளவையாரது அறிவின்மாட்சியாலும் தெய்வத்தன்மையாலும் சிறப்ப நிகழ்த்தப்பட்ட தென்பதும், ஒளவையார் மூவேந்தரையும் இம்மணத்திற்கு 'உட்காது' 'நகாது' 'செய்யத்தகாதென்று தேம்பாது' வருக என்றழைத்தமையால், பழைய பாரிகுடிக்கும் அவ் வேந்தர்க்கும் உண்டாகிய செற்றம்போக்கி வருக என்றனரென்பதும், பிறவும் ஆராய்ந்தறியப்படும். மேற்குறித்த பாடலுள் "பாரிமகள்—அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்" என்பது, முன் அரசர்சிலர் இம்மகளிரைக்கொள்ள மனமியையாமை குறிப்பதாம்.

இனி, வேள்-பாரியின் மகளிர் இருவரும், புலவர் பெருமானாகிய கபிலரிடம் பயின்றுவந்ததற்கேற்ற நல் ...பாவள்ளியோனாகிய பாரி

மகளிர் என்றதற்கேற்ற வள்ளற்றன்மையும் உடையரா யிருந்தனரென்பது.

> "மாரியொன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும்
> பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நீருலையுட்
> பொன்றந்து கொண்டு புகாவாக[81] நல்கினள்
> ஒன் றுரு முன்றிலோ வில்"

என்னும் பழமொழிச்செய்யுளாலும் (171) "மாரியென்ப தொன்றின்றி உலகம் வற்றியிருந்தகாலத்தும் பாரிமடமக ளிர், இரந்து வந்தானொரு பாண்மகற்குச் சோறுபெருமை யால் உலையுட் பொன்னைப்பெய்துகொண்டு திறந்து சோரு கவே நல்கினள்; ஆதலால் ஒரு துன்பமுருத மனையில்லை என்றவாறு. அல்லதூஉம், சோறும் அரிதாகியகாலத்துப் பொன்னே சோருக உதவினளாதலால், சென்றிரந்தால் ஒரு பயன்படாத மனையில்லை எ – று' —என்னும் அதன் பழைய உரையாலும் அறியப்படும்.

மேற்கூறியவாறு, ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கார் அவர்களால் ஆராய்ச்சியோடு எழுதப்பட்ட பாரிமகளிர் மணச்செய்தியைப் பெரிதும் ஆதரித்து நிற்கும் சாஸன மொன்று 'செந்தமிழ்ப்'பத்திரிகையில் ஸ்ரீமத்-**து.அ. கோபி நாதராயர்** அவர்களால் பின்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.[82] இற்றைக்குத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் சோழ நாடாண்ட முதல் இராஜராஜசோழன்காலத்தே, திருக் கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர்கோயிற் கர்ப்பக்கிரகத்திற் பொறிக்கப்பட்டதும், அகவல்வடிவில் அமைந்ததுமான அச்சாஸனத்திற் கண்ட திருக்கோவலூர்விசேடங்க

---

81 புகா - உணவு. "புகாக்காலைப் புக்கெதிர்ப்பட்டுழி" என்றார் தொல்காப்பியரும்.

82. "செந்தமிழ்" தொகுதி - 4, பகுதி 5; பக். 232.

Scanned by CamScanner

...ருள்ளே, இவ்வியாசத்துக்கு இன்றியமையாத சரித்திரப் ...குதியொன்றும் அடியில்வரும் அழகிய அடிகளிற் காணப் ...கின்றது—

"வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது; தீர்த்தத் துறையது;
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ்க் கபிலன்
மூரிவண் தடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்தரிக்ஷஞ் செல
மினல்புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது, புனல்வளர்
பேரெட் டான வீரட் டானம்
அனைத்தினு மநாதி யாயது" எனக்காண்க.

இவ் வடிகளிலே, கபிலர், தம்பால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பாரிமகளை மலையனுக்கு மணம்புரிவித்துப் "பசைந்தாரிற் றீர்தலிற் றீப்புகுத னன்று" என்ற முதுரைப்படி, பெண்ணைநதியின் மத்தியில் வீடுபேறு கருதி அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ்செய்தனர் எனவும்,[83] அப் புலவர் அங்ஙனம் அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்த கல்லையுடையது வீரட்டானங்களில் அநாதியாகிய திருக்கோவலூர் எனவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இச் சாஸனத்தால், பாரிமகளிர் பார்ப்பார்க்கு மணஞ் செய்யப்பட்டவர் அல்லரென்பதும், திருக்கோவலூரை ஆண்ட மலையமானுக்கே அவர் மணம்புரிவிக்கப்பட்டன ரென்பதும் செவ்விதின் விளங்குவனவாம். ஆயின், ஐயங் ...காரவர்கள் எழுதியவாறு, பாரிமகளிர் திருமணம் ஒளவை

83. இதனால் கபிலர் வடக்கிருந்தனரென்ற புறநானூற் ...றுச் செய்தி, அவர் அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ்செய்த ...தைக் குறித்ததாகக் கருதப்படும்.

யாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதென்று காணப்படாமல், கபில ரால் நிகழ்த்தப்பெற்றதாக இச்சாஸனத்துக் காணப்படு கின்றது. இதனால், பாரிமகளிர் இருவருள்ளே மூத்தவளை மலையற்கு மணம்புரிவித்து இளையவளைக் கபிலர் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பார்சிலரது பாதுகாவலில்வைத்து வடக் கிருக்க, அவ் விளையவளைத் தெய்வீகன் என்னும் மலைய மானுக்கு ஒளவையார் பின்பு மணம்புரிவித்தனர் என்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதாம். பாரிமகளிர் மணத்தைப் பற்றி ஒளவையார் சேரனுக்குவிடுத்த பாடலில், "பாரி மகள் - அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந் தான்" 84 என அவ்விருவர்மணமுங்கூறாது ஒருத்தி செய்தியே கூறப்பட்டிருத்தலும், மேலே குறித்து சாஸனப் பகுதியில் "பாரிதன் னடைக்கலப் பெண்ணை மலையற் குதவி" என அவ்வாறு ஒருத்தி மணமே கபிலர்நிகழ்த்திய தாகக் கூறப்படுதலும், பாரிமகளிரிருவர் மணமும் ஒருவ ரால் நிகழ்த்தப்பட்டதில்லை என்னும் ஊகத்துக்குத் தக்க சான்றாகின்றன. தமிழ்நாவலர்சரிதைக்குறிப்பினும் சாஸ னத்துக்கண்ட பழைய செய்தியே மதிப்புக்குரியதாத லால், அங்கவை சங்கவையிருவர்மணமும் ஒளவையாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதாக அச் சரிதைக்குறிப்புக் கூறுவதில், அவ்விருவருள் இளையவள்மணமே அப் பெண்புலவரால் நடத்தப்பட்டதென்று—மேற்குறித்த சாஸனத்துக்கேற் பக்—கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வாறாயின், முதலிற்குறித்த அங் கவை இளையவ்ள் ஆதல் வேண்டும்.

---

84. இப் பாடல், பிற்காலத்துத் திரிந்து வழங்கப்பட்டு வருவதில், அங்கவை சங்கவை இருவர்மணமும் ஒளவையார் நடத்தியதாகவே கூறப்பட்டுளது. ஆனால் பழைய பாடம், மேற்காட்டியபடியே இருத்தலால், அங்கவை...

இங்ஙனம், பாரிமகளிர் இருவரை [illegible] களிறும் சானைத் திரிபும் தெய்வீகத் [illegible] அம் மகளிர். சிங்கள தேசத்தரசனுடைய [illegible] தன்று கரைப்பட்டுச் சேர நாடு [illegible] தென்பாண்மகளிர் என்றும், பாரிபென்னும் [illegible] மகளிரென்றும் பின்னோர்களால் வழங்கப்பட்டன [illegible] அடியில் வரும் அன்னமலைத்தேவன் [illegible] காண்க.

"சிங்கள மெனுந்தேய முழுதாளு மன்னவன்
சிறந்தபேர் பாரி சாலன்
செய்மெய்த் தவத்தா லுதித்துவந் துறைதேவு
சிறுமியங் கவைசங்கவை
மங்கையோ ரிருவரை வளர்த்தெடுத் தெவ்வைபார்
மாமுகக் கணபதி கையான்
மணவோலை யெழுதிமும் மன்னரைக் கோவலூர்
வரவழைத் தருகிடற்கே
தங்கிய பனந்துண்ட மரமாகி யேபழக்
தரநதிப் பெண்ணை கெய்பால்
தான்வரப் பாடியப் பெண்களைத் தெய்விகத்
தலைவன் மணம்புரைரவே
யங்குதவு மௌவைதொழு மைங்கரன் தந்தையே
யருள்பெறு வசந்த ராயர்
அன்னவி னிற்றுதிசெய் புன்னை நகலைக்குரிய
அன்னமலைத்தேவனே"

இங்ஙனம், தென்னாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசன் [illegible]வனை இன்னுந் தெற்கேயுள்ள சிங்களநாட்டவனென்று [illegible]டக்களுள்ளோர் கொண்டதும், இடைப்பின்னர்தம் [illegible] நாட்டுக்குப் புதியனவல்ல. உண்மைக்கதைகள் பிற்[illegible]காலத்தில் மாறிவழங்குவன இதுபோல் என்னிறந்தன[illegible]ன. மேற்கூறியவற்றால் வேள்பாரிபின்வரலாறு ஒரு[illegible]று உணரத்தக்கது.

இனி, பாரியுடைய நாடும் மலையும் எங்குள்ளன? என்பதை ஆராய்வோம். பாண்டிமண்டலசதகத்தில்—

"புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனுஞ் சோழனும் போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போழ்தினில் யாமினி யீங்கிவனைப்
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னுல்வரும் பாக்ய மென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை **பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே**"

என்று கூறப்பட்டிருத்தலால், பாரிபறம்புநாடு பாண்டிமண்டலத்தைச் சார்ந்ததென்பது அறியப்படும். மதுரையிலுள்ள பழையசிறைக்கூடத்து வடபுறச்சுவரிலுள்ள கல்லெழுத்திலும்[85] இப் பறம்புநாட்டைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இனி, பாண்டிநாட்டுத் திருப்புத்தூர்ச் சிவன்கோயில் தென்மதிலிற்பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாண்டியன்-குலசேகரன்சாஸனங்களில்,[86] 'புறமலைநாட்டுப் பொன்னமராவதி "யூருடையான் திருக்கொடுங்குன்றுருடையான்" என வருதலால், புறமலைநாடு என்பதொன்று பாண்டிநாட்டின்கண் இருந்தசெய்தியோடு, பொன்னமராவதி கொடுங்குன்று என்னும் ஊர்கள்[87] அதனுள் அடங்கியிருந்தமையும் தெரியலாம். இப்புறமலைநாடு, பாரியின் 'பறமலைநாடு' எனப்படுவதின் மரூஉப் போலும்; அப்பக்கத்துக் கொட்டாம்பட்டி மலைப்பகுதியைச் சேர்ந்தகூற்றம் **பிரமநாடு** என இன்றும் வழங்கு

---

85. இக்கற்கள் வேறோர் இடத்தினின்று பெயர்த்துக் கட்டப்பட்டவையாதலால், அதன் சாஸனங்கள் பிறழ்ந்து அங்கங்கே காணப்படுகின்றன.

86. இவை, இன்றும் யாவருங்கண்டு வாசிக்கும் நிலையில் உள்ளன.

87. இவ்வூர்கள், திருப்புத்தூர்ப்பக்கத்து உள்ளவை. கொடுங்குன்றம்-பிரான்மலை.

Scanned by CamScanner

கின்றது: இதுவும் ஒருகால் **பறம்புநாடு** என்பதின் திரி பாகலாம்.

இவ்வூகங்களுக்கு எற்ப நோக்குமிடத்து, பாரியின் பறம்பு அல்லது பறமலை, கொட்டாம்பட்டி திருப்புத்தூர்ப் பக்கங்களில் உள்ளதொரு பெருமலையாகவே கொள்ளத் தக்கதாம்; ஆயின், இப்போது 'பிரான்மலை' என வழங்கு வதையே பாரிமலையாகக்கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத் தமா மெனக. ஒருதலையாகக்கூறுமிடத்து, இப்பிரான் மலையே பறமலையாகச்சொல்லத் தடையுமில்லை. என்னெ னில், இப் பிரான்மலையிலுள்ள மங்கைநாதர்கோயில் அறு கான்மண்டபத்திற் பொறிக்கப்பட்டதும், திரிபுவனசக்கர வர்த்தி கோனேரின்மை கொண்டான் காலத்ததுமான சாஸன மொன்றில் "**இந்நாட்டு** அறு நூற்றுவனேரிப் பற்றில் **பாரீசுவரமும்**" என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.[88] இதனல், அப் பிரான்மலைக்குப் 'பாரீசுவரம்' என்ற பெயர் பிற்பட்ட சோழர்காலத்தும் வழங்கிவந்தமை விளங்கும். பாரீசுவரர்க்குரியதலம் - பாரீசுவரம்; பாரீசுவரர் என் பதற்குப் பாரி என்பானுக்கு அநுக்ரகம்புரிந்த ஈசுவரர்; அல்லது பாரிபூசித்த ஈசுவரர் என்பன பொருளாகும்; இராமேசுவரம், நாகேசுவரம், பட்டீசுவரம் என்பவற்றுக் கும் இராமன், ஐந்தலைநாகம், பட்டி என்பாள்—இவர்கட்கு அருள்செய்த அல்லது இவர்கள் பூசித்த தலமென்பதே கருதியபொருளாமாறு காண்க. ஆகவே, பாரியின் பற மலை இன்னதென்பது இப்போது வெள்ளிடைமலையாயிற் றன்றே? இப் பறம்புமலை 'பிரான்மலை' என இக்காலத்து வழங்குவதாயினும், அதன் பழையபெயர் கொடுங்குன்றம்

88. இச்செய்தியை எனக்கு அன்புடனறிவித்தவர், திருவனந்தபுரம் சிலாசாஸன அத்யக்ஷரும் என்னன்பருமான ஸ்ரீமாந்—து. அ. **கோபிநாதராயர்** அவர்கள் M. A.

Scanned by CamScanner

என்பதாகவே தெரிகிறது. இதனால், 'பாரிமலை' அல்லது 'பறமலை' என்பதையே, (சிவபிரான்மலை எனப் பொருள் கொண்ட) பிரான்மலை எனப் பிற்காலத்தார் வழங்கினரோ எனவுங் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இது, வளைந்தகுன்றமாதலின் கொடுங்குன்றமென்னும் பெயர்பெற்றது. பழைய சங்கநூல்களிற்கூறப்பட்டவாறே, இம்மலை வளமும் பெருமையும் வாய்ந்திருத்தலோடு, சிதைவுற்ற பழைய அரணும் இனிய நீர்ச்சுனைகளும் தேன்மிகுதியுங் கொண்டு, பாண்டியநாட்டின் கீழ்ப்பக்கத்துக்குரிய பெருமலையாக விளங்குகின்றது. இப்பறமலையின் தொடர்ச்சியாகவுள்ள மற்றொரு பகுதி "துவராபதிநாடு" என இக்காலத்தும் வழங்கிவருதல் நிலங் கடந்த நெடு முடியண்ணல் வழியினரான வேளிர் இப்பக்கத்தே ஆட்சி புரிந்தவர் என்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது.[89] இதற்கேற்ப, பிரான்மலையிலும்

---

89. துவராபதி, கண்ணன் வழியினரான ஆதிவேளிர் நகரமென்பது, வேளிர் வரலாற்றுள் விளக்கப்பட்டது. துவரங்குறிச்சி என்னும் ஊரும் இப்பக்கத்துண்டு. [பாரிநாட்டையடுத்த பிரதேசத்துக்குத் துவராபதிநாடு என்ற பெயர் வழங்குவதாக யாங்குறித்ததைக்கொண்டு, ஒரு சிலர், ஆதிவேளிரது தலைநகராகக் கபிலரும் நச்சினார்க்கினியருங்கூறிய துவரை துவராபதி என்பவை இத்துவராபதியே என்றும், நிலங்கடந்த நெடிமுடியண்ணலென்பவன் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனென்றும் பிறவாறும் எழுதுவாராயினர்; 'வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிய' வேளிர் முன்னோர், துவரங்குறிச்சிப் பக்கத்திலிருந்து ஆதியிற் பரவினரென்பதற்கும், நச்சினார்க்கினியர் திருமாலையே கருதி இருமுறை தொல்-பாயிரத்துள் எழுதிய நிலங்கடந்த நெடிமுடியண்ணலென்ற தொடர், நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனைக் குறிக்குமென்பதற்கும், துவரங்குறிச்சிப்பக்கம் அப்பாண்டியனது தலைமைநகராயிருந்ததென்பதற்கும், வேளிரெல்லாம் அப்

அதனையடுத்த சில இடங்களிலும் வேளாளவகுப்பினரில் "வேளார்" என்னுங் குடிப்பெயர்பெற்ற சிறுகூட்டத்தார் இன்றும் வசித்துவருதல் வேளிர்மரபினர் வாழ்ந்துவந்த இடம் இப் பிரதேசமென்பதைக் காட்டத்தக்கது. இவற்றால், பாரியது நாடும் மலையும் நன்கு விளங்குமாறு கண்டுகொள்க.

பாண்டியன் வழியினரே என்பதற்கும் மற்றும் பலவாறு எழக்கூடிய கேள்விகட்கும் சரித்திரபூர்வகமான சமாதானங் காணாமையின், அக்கொள்கையாவும் போலியே என உணர்க.]

7. நன்னன் வேண்மான்

நன்னன் என்பவன் தமிழகத்திற் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கிய ஒரு சிற்றரசன். இவன் வேளிர் குலத்தவனென்பது, **வேண்மான்** (அகம்-98) **வேள்** (மலைபடு-94) என இவனுக்கு வழங்கும் அடைகளால் விளங்குகின்றது. வேண்மான் – வேளிர் தலைவன்.[90] சங்கநூல்களிலே நன்னன் என்ற பெயருடையார் இருவர் காணப்படுகின்றனர். இவருள் ஒருவன் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்ருகிய மலைபடுகடாம் கொண்டவன். அப்பாட்டியற்றிய இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்க் கௌசிகனுர் தாம்பாடிய வேண்மானை **நன்னன் சேய் நன்னன்** (64) என்று கூறுதலால், வேறெருநன்னன் இவ்வேண்மானுடைய தந்தையாகத் தோன்றுகின்ருன். இவ்விருவருள் மகனுகிய நன்னனே புலவர் புகழ்ச்சிக்கு இலக்காக விளங்கியவன். இவன் 'பல்குன்றக் கோட்டத்துச்செங்கண்மாத்துவேள்' என்று மலைபடுகடாத்திறுதியில் விசேடிக்கப்படுதலால், இவன் நாடு **பல்குன்றக்கோட்ட**மென்பதும், இவன் தலைநகர் **செங்கண்மா** என்பதும் வெளியாகின்றன. பல்குன்றக்

---

90. தொண்டைமான், கோமான் என்பவற்றிற்போல், 'மான்' விகுதி தலைமைச் சிறப்புணர்த்துவது. வேண்மான் என்பதன் பெண்பால் வேண்மாள் என்பது; இளங்கோவேண்மாள், வேண்மாளந்துவஞ் செள்ளை எனச் சிலப்பதிகாரத்தும், பதிற்றுப்பத்தினும் முறையே பயின்றுள்ளமை காண்க

Scanned by CamScanner

கோட்டமென்பது தொண்டைநாட்டின் பெரும்பிரிவாகிய 24-கோட்டங்களுள் ஒன்று. பல குன்றுகளைத் தன்பாற் கொண்டிருந்தமையின். இப்பெயர் பெற்றதாம். ஏழிற் குன்றம் என இவனாட்டுக்கு ஒரு பெயர்வழங்குவதும் காண்க (அகம்–152, 356). 'பல்குன்றக்கோட்டத்துச் சிலைநாட்டுத் திருவேங்கடம்' என்னும் சிலாசாஸன வாக்கியத்தால் திருவேங்கடமலை (திருப்பதி)யும் இக்கோட்டத்தைச் சேர்ந்ததென்று தெரிகின்றது. ஒருகால் ஏழிற் குன்றமென்பது ஏழுகுன்றங்களைக்கொண்ட இத் திருவேங்கடமாகவும் கருதத்தகும் 91 நன்னனுக்குரிய வேறு மலைகளாகத்தெரிவன-நவிரம், பாழிச்சிலம்பு என்பன. இவற்றுள் நவிரமென்னும் மலை, மிக்க வளமும் புகழும் உடையதென்பதும் (82, 578–9) இதன்மேல் 'காரியுண்டிக் கடவுள்' எனப்பெற்ற சிவபிரான் கோயிலொன்றுண்டு என்பதும் (83), சேனைகளை அமைத்து இக்கோயிலைப் பரிபாலித்துவந்தவன் நன்னனென்பதும் (226—30) மலைபடுகடாத்தால் தெரிகின்றன. இம்மலை இக்காலத்தே, திரிசூலகிரி, பர்வதமலை என்று வழங்கப்படுகின்றதென்றும், அங்குள்ள சிவபிரானுக்கு இக்காலத்து வழங்கும் திருநாமம் ஸ்ரீ காளகண்டேசுவரர் என்றும், இம்மலை திருவண்ணமலையின் வாயுதிக்கில் உள்ளதென்றும் மஹா

91. ஏழில்மலை என்பது, மேலைக்கடலுக்கருகில் கண்ணனூருக்கு வடக்கே 18-மைலில் உள்ள ஏழில்மலை என்னும் ரயில்வேஸ்டேஷனைக் குறிப்பதென்றும், அதனை 'ஸப்தசைலம்' எனப் பலரும் வழங்குவரென்றும் காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் நற்றிணைப்பதிப்பின் முகவுரையில் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆயின், நன்னன் தந்தையாகிய நன்னனால், சேரனிடத்திருந்து கவர்ந்து ஆளப்பட்டு வந்ததாகத்தெரியும் மேல்கடற்பகுதியைச் சேர்ந்தது இம்மலையாதல் வேண்டும்.

[…]த்தியாயர் சாமிநாதையரவர்கள் ஆராய்ந்து
[…]த்தல் அறியத்தக்கது.[52] இன்னது பாழிக்கிளை
[…]த பொருள்நிதியம் சேமிக்கப்பட்டிருந்ததெனப்
(அகம்-258) நன்னனுடைய சேயாறு என்று ஒரு
[…] சொல்லப்பட்டுள்ளது. (மலைபடு-476, 576)
[…]துச் சண்முகநதி என இது வழங்கும். [செய்-
[…]] இவனுட்டுள்ள வேறு ஊர்கள்-பாரம் (அகம்-
[…] (நெடு. 356) வியலூர் (நெடு. 97) என்பன.

[…]து தலைநகராகிய 'செங்கண்மா' என்பது,
[…]மலைக்கு மேற்றிசையில் உள்ளது; இது செங்
[…]ணவும், செங்கமா எனவும் இக்காலத்து வழங்
[…]கின். பண்டைக் காலத்தில் அகழி, கோட்டை,
கடைத்தெரு, குறுந்தெரு, சிங்காதனம்
[…]ராசசபை, நாளோலக்கம், அரியகாவல்களை
[…]ளைப் பார்த்தற்குப் பலரும் தத்தமக்குரிய
[…]ரைக் கொண்டுத்துணைத்துக் காத்திருக்கும்
[…]டைய கோபுரவாசல் இவற்றையுடைய
அயலூரிலிருந்து வருபவர் கவலையின்றித்
[…]ரிய பொதுவிடமான மன்று ஆகிய இவைகள்
[…]ன்று தெரிகிறது."[53] இந்நன்னன், பேராற்ற
[…]லுடையவனும், பெரிய வள்ளன்மையுமுடைய
[…] ஆகலின் வரும் சான்றோர் பாடற்பகுதிகளால்
[…]கிறது.

...ன்னவில் தடக்கை மேவரும் பெரும்பூண்
நன்னன்சேய் நன்னற் படர்ந்த கொள்கையொடு
உள்ளினிர் சேறி ராயின்.........
தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு நிற்பப்
பலர்புறங் கண்டவ ரருங்கலந் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்குமவ னீகை மாரியும்
இகழுநர்ப் பிணிக்கு மாற்றலும் புகழுநர்க்
கரசுமுழுது கொடுப்பினு மமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
வீயாது சுரக்குமவ னண்மகி ழிருக்கையும்
நல்லோர் குழீஇய நாநவி லவையத்து
வல்லா ராயினும்புற மறைத்துச்சென் றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதி னியக்குமவன் சுற்றத்தொழுக்கமும்
நீரகம் பனிக்கு மஞ்சுவரு கடுந்திறற்
பேரிசை நவிர மேஎ யுறையும்
காரி யுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்
பாயிரு ளீங்கப் பகல்செய்யா வெழுதரும்
ஞாயி றன்னவவன் வசையில் சிறப்பும்
* * *
கேளினி வேளைநீ முன்னிய திசையே." (மலைபடுகடாம்)

" பாடுநர் செலினே
அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன்." (அகம். 349)

" இசைநல் லீகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவ னார நன்னன்" (ஷ-152)

" அகவுநர்ப் புரந்த அன்பி னன்னன்" (ஷ-97)

நன்னன் வேண்மானுடைய மனைவி கற்பிற் சிறந்தவளென்பதும், அச் சிறப்புக்கறிகுறியாகக் கொடிபெற்றவளென்பதும், 'கொடியோள் கணவன்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'கொடியினையுடையோள் கணவன்;

Scanned by CamScanner

இதனால் அவன்றேவி கற்புமிகுதிகூறினர்" என எழுதலால் தெரிகின்றது. இதனால், கல்வி முதலியவற்றுக்கு அறிகுறியாகக் கொடிகட்டுவதுபோலக் கற்புடைமைக்கும் கொடிகட்டுவது பண்டை வழக்கமென்பது விளங்கும். [95] மதுரைக்காஞ்சியில், மதுரையில் நிகழும் பலவகை உவகையாரவாரங்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, மாங்குடி மருதனர் என்ற புலவர் "பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாட்-சேரிவிழவின் ஆர்ப்பெழுந் தாங்கு" (618-9) என்று உவமிக்கின்றனர். இதனால், செங்கண்மாவில், நன்னனது நாண்மங்கலமாகிய பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம் தமிழக முழுதும் புகழத்தக்க சிறப்புடன் நடைபெற்று வந்தமை விளங்கும். இந்நாள் 'நன்னனுள்' என்ற பெயர் பெற்றதென்பர் நச்சினர்க்கினியர். இந் நன்னன் சேரமானது படைத் தலைமையை வகிக்கும் கௌரவமும் பெற்றிருந்தான். [96] "நன்னனுதிய னருங்கடிப்பாழி (அகம். 258) என வருதலால், சேரனைச் சார்ந்திருந்தமைபற்றி உதியன் என்பதும் இவனுக்கு வழங்கியதுபோலும். அரசரைச் சார்ந்த படைத்தலைவர் முதலியோர் அவ்வரசர் பெயரைப் புனைதல் முன்னை வழக்காம். நன்னனுக்கு 'மானவிறல்வேள்' என்ற பெயரொன்றும் மலைபடுகடாத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. சேரமானது கருமத்தலைவருள் ஒருவனை [97] அழும்பில்வேள் என்பானுக்கும் 'மானவிறல்வேள்' அல்லது 'வானவிறல்வேள்' என்ற தொடர்மொழியை மதுரைக்காஞ்சி கூறும். இவ்வாறு சேரரது அரசியலில் தலைமைவகித்த சிலர்க்கு அப் பட்டம் வழங்கு

---

95. மஹாமஹோபாத்யாய: ஐயரவர்களது முற்கூறிய மலைபடுகடாம் பதிப்பு.

96. 44-ம் அகப்பாட்டுரை.

97. சிலப்பதிகாரம்-28, 205.

வதை நோக்கும்போது, அது 'வானவனது வெற்றிக்குரிய வேள்' என்னும் பொருளில் வந்த தொடரென்றும் 'மான விறல்வேள்' என அது திரிந்தும் வழங்கு மென்றும் கருத இடந்தருகின்றது. [வானவன் - சேரன்]

இனி, இந் நன்னன்வேண்மானுடைய தந்தையாகிய நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்ற சேரனுக்குரியதாயிருந்த பூழிநாட்டைக் கவர்ந்து அதனை ஆட்சிபுரிந்தவன். இப்பூழிநாடு, மேலைக் கடலோரத்துள்ள கொங்கணப் பகுதியாகும்; 'பொன்படு கொண்கான நன்னன்' (நற். 391) என இவன் வழங்கப்படுதலுங் காண்க. இவன் பிண்டன் முதலியவரை வென்று மிகுந்த பொருளீட்டி, அப்பொருளைப் பாழியிற் சேமித்து வைத்திருந்தனனென்றும் (அகம்-258), அப் பிண்டன் முதலானோருடைய உரிமை மகளிரைப் பற்றிவந்து, அவர்களை மிகுந்த அவமானத்துக்குட்படுத்தினனென்றும் (நற்-270) தெரியவருகின்றன. இந் நன்னன் கொடுங்கோலனென்றும் கல்வியருமை அறியாதவனென்றும் அதுபற்றிப் புலவர்களை வெறுத்துவந்தவனென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றனன். இவனது கொடுங்கோன்மையைக் காட்டும் கதையொன்று பரணர் என்னும் பழைய புலவராற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நன்னனது சோலையிலே இவன் தின்று மகிழ்தற்கென்றே வைத்து வளர்க்கப்பட்ட ஒரு மரத்தின் காயொன்று அச் சோலைப் பக்கத்தோடும் ஆற்றில் வீழ்ந்து அயலதாகிய துறையில் ஒதுங்க, ஆங்குக் குளித்தற்பொருட்டு வந்த சிறுமியொருத்தி அங்ஙன மொதுங்கிய காயை அறியாதெடுத்துத் தின்றனள். இச் செய்தியைச் சோலை காவலரால் அறிந்த இந் நன்னன் பெருஞ்சினங் கொண்டவனாய்த், தான் தின்னுதற்குரிய காயை அப் பெண்ணெடுத்துத் தின்றுவிட்டதன் பொருட்டு, அவளைக் கொலைபுரிந்துவிடும்படி கட்டளையிட்டான். இச் செய்தியறிந்து அப் பெண்ணின் தந்தை

தன் அருமை மகளுக்கு அறியாமையால் நேர்ந்த விபத்தை யெண்ணிக் கலங்கி, நன்னனிடம் நேரிற்சென்று "அரசே! என் மகள் தமக்குரிய காயென அறிந்துவைத்து அதனைத் தின்றவளல்லள்; அறியாது செய்த இப் பிழையைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும். அவள்புரிந்த இத்தவற்றுக் காக, எண்பத்தோரி யானைகளும் அவள் நிறையளவு பொன்னாற்செய்த பாவையொன்றும் யான் ஈடுதரவல் லேன்; அவட்கு விதித்த இக் கொலைத் தண்டனையை மட்டும் நீக்கியருள்க" எனப் பலவாறாக மன்றாடினன். எவ்வளவு மன்றாடியும் என்? அக்கொடுங்கோல் நன்னன், அறத்தை நோக்கானாய் உள்ளீரஞ் சிறிதுமில்லானாய் அச் சிறு பெண்ணைக் கொலைபுரிந்தே தன் சினந்தீர்ந்தனன்" என்பதாம். இதனை—

" மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுத லரிவை
புனல்தரு பசுங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற் றொன்பது களிற்றொடு அவள்நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ"

என்று குறுந்தொகையில் வரும் பரணர்பாடலால் (292) அறிக. நன்னனுடைய கொடுங்கோலும் அறிவீனமும் இத்தன்மையனவென்பது, சங்கநாளில்வழங்கிய இச் சரிதையால் நன்குவிளங்குகின்றது. 'பண்டும் பண்டும் பாடுநருவப்ப' என்ற புறப்பாட்டில் அதனுரைகாரரும் இக்கதையைக் குறித்துள்ளார். 'அறிவாரார், நல்லாள் பிறக்குங்குடி' என்றவாறு, இக்கொடியோனுக்கு நன்னன் வேண்மான் பிறந்தனன், பண்டைக்காலவழக்கப்படி, தந்தைபெயரையும் உடனிணைத்து 'நன்னன்சேய் நன்னன்' என நன்னன் வேண்மானை முன்னோர்வழங்கினராயினும், அத்தீயதந்தை பெயரை விலக்கியொழியாது இவனுட

ரிணைத்தது, 'கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கும்' என்னும் முதுமொழியை உலகோர்க்கு மெய்ப்பித்தற்குப்போலும்.

தந்தை நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேர லது[98] பூழி நாட்டை அவன் இளையனாயிருந்தபோதே கவர்ந்தவன் என்பது முன்னர்க் குறித்தோமன்றோ? தக்க பருவம்வந்ததும், அச்சேரன், "இவனைப் போர்செய்தழிப் பதுகருதித் தன் சேனாபதியும் பெருவீரனுமான ஆஅய் எயினனைப் பெரும்படையோடு செல்லவிடுத்தனன். இவனை நன்னனது சேனாபதியான மிஞிலி என்பவன் எதிர்ப்பானாயினன். அப்போது, மிஞிலி மிக்க வீர முடையவனென்று பிறர்தடுத்துக்கூறியதையுங்கேளாமல், (அகம் 396) பாழி என்றவிடத்தில், ஆய் பெரும்போர் புரிந்தான். நன்னனும் அப்போர்களத்து வந்துநின்று தன் சேனாபதி மிஞிலிக்கு உற்சாகமூட்டினன். அப் போரிலே நண்பகற்பொழுதில் மிஞிலியின் வேலால் எறியப்பட்டு ஆய்எயினன் வீழ்ந் திறந்தான். இங்ஙனம் தன் சேனாபதி முடிந்தான் என்பது கேட்ட களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் வெகுண்டு பெரும்படையோடு வந்து, மேல்பாலுள்ள வாகைப்பெருந்துறை என்னு மிடத்தே நன்னனால் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்த அவனது காவன்மரமாகிய வாகையை வெட்டிச்சாய்த்தான். இதனை யறிந்த நன்னன் தன் பெரும்படையோடுவந்து எதிர் நின்று பலநாள்காறும் போர்செய்ய, முடிவில், சேரலன்

---

98. இவன், சூடற்குரிய முடியையும் கண்ணியையும் பகைவர் கவர்ந்ததனால், களங்காயாற்கண்ணியும் நாரால் முடியுஞ்செய்து பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டமைபற்றி இப்பெயர்பெற்றான். இங்ஙனம் முடிகண்ணிகளைக் கவர்ந்து

படையால், நன்னன் அப்போரில் இறந்தொழிந்தான்.'' [99]
முன்பிழந்த பூழிநாடு சேரன்வசமாயிற்று. இதனையே—

''குடாஅது—
இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூ ணன்னன் பொருதுகளத் தொழிய
வலம்படு கொற்றந் தந்த வாய்வாட்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன—'' (அகம்—199)

''பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயி னன்னனை
நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்தவன்
பொன்படு வாகை முழுமுத றடிந்து
குருதிச் செம்புனல் குஞ்சர மீர்ப்பச்
செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத்
துளங்குகுடி திருத்திய வளம்படு வென்றிக்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்''
(பதிற்றுப்பத்து 4-ம் பதிகம்.)

என முன்னூல்கள் பாராட்டுவனவாயின. இங்ஙனம், தந்தை நன்னன் ஒழிந்ததும், அவன் மகனாகிய நன்னன் வேண்மான் பல்குன்றக்கோட்டத்தைத் தன் செங்கோலால் மகிழ்விப்பானாயினன். இவன் சேரனுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தவனென்பது, 'வானவிறல்வேள்' என்னும் பெயர் இவனுக்கு வழங்குதலால், முன்பே அறியப்பட்டது.

இனி, நன்னனுக்கு மகனாகிய நன்னன், மேலேகூறிப் போந்தவாறு, புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாக விளங்கினும், இவன் தந்தை புரிந்த தீச்செய்கைகளை இவன் நற்

---

99. நற்றிணைப்பதிப்பில் பாடப்பட்டோர் வரலாற்றுள், 'நன்னன்' என்ற விஷயம்.

செய்கைகள் பிற்காலத்து மறைத்துவிட்டனவாகத் தெரியவில்லை. தந்தை நன்னன் பெண்கொலைபுரிந்த பெரும்பழிமட்டும் உடையனல்லன். அவன் கல்வியருமை யறியாத கசடனுமாதலால், தன்பாற் பரிசில்பெறவேண்டி வரும் நல்லிசைப் புலவரையெல்லாம் வெறுத்து, அவர் தன்பால்வாராமல் தன் வாயிற்கதவை அடைத்துவந்தான். இஃது, அக்காலத்துவிளங்கிய புலவர்களுக்கெல்லாம் பெருவியப்பும் மிக்ககோபமு மூட்டியதோடு, அவன்மேல் வசைபாடவும் அவர்களைத் தூண்டியது. நல்லிசைப்புலவராகிய ஒளவையார், ஒருகாற் பல்குன்றக்கோட்டமெனப்படும் ஏழிற்குன்றம் சென்றிருந்தபோது, இந்நன்னன் அம்மூதாட்டியின் அருமைபெருமைகளை அறிந்து உபசரியாது உதாசீனனுயிருக்க, அதனைப் பொறுக்கலாற்றாத அம்மெல்லியற் புலவர்—

"இருடூர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—மருடேயும்[100]
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள"

என அவனை முனிந்து பாடினர்.[101] [மகனுகிய நன்னன் புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவனுகவின், இப்பாட்டில் வரும் 'ஏழிலார்கோவே' என்பது, தந்தையாகிய நன்னனையே போலும்: அவனே ஒளவையார் காலத்துக்கு ஏற்றவனும் தீச்செயலுடையவனுமாதலால்.] தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிற் குறிப்பில்லாமலும், தமிழ்நாவலர் சரிதையில் "ஒளவையார் ஒருவனைப்பாடி அவனிகழ்ச்சிசொல்ல

100. 'மருடீர்ந்த' எனவும் பாடம்.

101. தொல்-பொருளதிகாரம். பக்-686.

Scanned by CamScanner

அப்போது பாடிய அங்கதம்'' என்னுங் குறிப்புடனும் அடியில்வரும் அகவலொன்று காணப்படுகின்றது :—

102 ''எம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
எம்மிகழ் வோரே தம்மிகழ் வோரே
எம்புக ழிகழ்வோர் தம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோரி நள்ளி யெழினி
ஆஅய் பேகன் பெருந்தோண் மலையனென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லலை யதனால்
நின்னை நோவ தெவனோ [வுலவா
தட்டார்க் குதவாக்] கட்டி போல
நீயு முளையே நின்னனன் னூர்க்கே
யானு முளனே தீம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே.'

இப் பாட்டும், ('எழுவரு ளொருவனுமல்லலை' என்பதனால்) அந் நன்னனை ஒளவையார் பாடியதுபோலும். பிற்காலத்திலும் புலவர்கள் இத் தீயநன்னன்செய்கைகளை மறந்தவரல்லர் என்பதை அடியில் வரும் வரலாறொன்று காட்டத் தக்கதாம். ஒருநாள் இளங்கண்டீரக்கோ என்னும் அரசகுமரனும், இந் நன்னன்வழியில் வந்த இளவிச்சிக்கோ என்பானும் ஓரிடத்துச் சேர்ந்திருந்தபோது, ஆங்குச் சென்ற பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் முன்னவனைத் தழுவி மரியாதை செய்து, பின்னவனாகிய இளவிச்சிக்கோவை அவ்வாறு மரியாதைசெய்யாதொழிய, அஃதுணர்ந்த இளவிச்சிக்கோ, 'என்னை நீவிர் புல்லாமைக்

102. தமிழ் நாவலர் சரிதை. பகர அடைப்புக்குள் அடங்கிய எழுத்துக்கள் பிரதிகளிலே பலபடியாக வேறுபட்டிருப்பினும், உற்றுநோக்கி ஒருவாறு அமைக்கப்பட்டன; ஆயினும்,

Scanned by CamScanner

...க் காயணை மென்னை?' என்று புலவரைக் கேட்பவும், அவர், 'இவன்—பெண்டிரும் தம் கரத்தினின்று பரிசிலர்க்கு யானைக் கொடையளிக்கும் கண்டீரக்கோன்.[103] ஆதலான் அவனைத் தழுவினேன். நீயும்—நன்னன் மரபிலுதித்த பெருமையோடு இயற்கைநற்குணங்களுமுடையையாதலால் என்னைத் தழுவுதற்கு உரியவனேயாயினும், நின்முன்னோருள் ஒருவன் பரிசில்வேண்டிச் சென்ற புலவர்க்குத் தன் வாயிற்கதவை அடைத்துவந்த கொடுமைபற்றி நும் மனையை எம்மவர் பாடிச் சிறப்பித்ததனைத் தவிர்ந்தார்'' என்றனர். இதனை—

''பெண்டிரும் தம்பதங் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்டீரக்கோ னாதலின், நன்று
முயங்க லான்றிசின் யானே; பொலந்தேர்
நன்னன் மருக னன்றியும், நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே: வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னாடுமழை
யணங்குசா லடுக்கம் பொழியுநும்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே.''

எனவரும் புறப்பாட்டடிகளால் உணர்க. இவ் வடிகளிலே 'நன்னன் மருகனன்றியும்' என்பதிற் கூறப்படும் நன்னன் என்பான் நற்குணமிக்க மகனாகியநன்னனும், 'பாடுநர்க் கடைத்த கதவி'னையுடையவன், தந்தையாகிய நன்னனும் ஆதல்வேண்டும். இவ் விருவர்வழியிலும் இளவச்சிரக்கோ அல்லது இளவிச்சிக்கோ என்னும் அரசிளங்குமரன் உதித்தவன் என்பது, இப்பாட்டின் குறிப்பால் விளங்கத் தக்கது.

103. கண்டீரக்கோ, கண்டிற்கோ எனவும் வழங்கும். (புறநா-பக்-143) இப்பெயர்கள் வள்ளலாகிய நள்ளிக்கு உரியவை. இவ்விளங்கண்டீரக்கோ, அந் நள்ளியின் மரபினன் ஆதல் வேண்டும்.

Scanned by CamScanner

இனி, ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் மலைபடுகடாத்து வரும் 'தீயினன்ன வொண்செங் காந்தள்' என்னும் அடியின் விசேடவுரையிலே, "இதற்கு, நன்னனென்னும் பெயர் தீயோடு அடுத்தமையின் ஆனந்தமாய்ப் பாடினரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார்' என்று ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர் குற்றங்கூறினரால் எனின்,—அவர் அறியாது கூறினர்" என்று தொடங்கிப் பிறரொருவர்கூற்றை மறுத்துக்கூறுவர். 'தீயினன்ன' என்ற தொடரில் ஆனந்தக்குற்றமில்லை என்பது நச்சினர்க்கினியர் மறுப்பாயினும், நன்னனும் அவனை 'மலைபடுகடாத்'தாற் புகழ்ந்துபாடிய கௌசிகனும் ஒருங்கிறந்தவர்கள் என்ற பிறர்கூற்றை அவ்வுரையாளர், மறுத்திலர்; இதனல், அவ்விருவரும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஒருகாலத்தே உயிர்நீத்தவர்கள் என்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது.

இனி, நன்னனது குலவரலாற்றைக் குறித்தும் சிறிது ஆராய்வோம். இவன் வேளிர்மரபைச் சேர்ந்தவன் என்பது மேலே பெறப்பட்டது. வேளிர் எனப்பட்டவரில் பண்டைச்சளுக்கியரும் ஒருவர் என்பதை அவர் வரலாறு கூறுமிடத்துச் செவ்வையாக விளக்கியுள்ளேன்.[104] ஆனல், இந் நன்னன் குலத்தைச் சளுக்கியர் மரபென்பதினும், அவரது சகோதரவகுப்பினராகிய [105] கடம்பர்மர

---

104. இந்நூலின் முதற்பகுதியாகிய வேளிர்வரலாறு (பக். 11-20) காண்க.

105. கடம்பர் என்போர், மைசூர்ராஜ்யத்தின் மேல் பாகத்தை,—கி. பி. 3-ம் நூற்றுண்டு முதல் 6-ம் நூற்றுண்டு வரை ஆட்சிபுரிந்த தனி அரசராவர்; இவர்கள் நாட்டில், வடகன்னடமும் (Haiga) தென்கன்னடமும் (South Tuluva) அடங்கியிருந்தன. இவ்வரசரது தலைநகரம், ஸாரப் (Sarab) தாலூகாவின் மேல் எல்லையில் உள்ளதும், பழமைபெற்றது

பென்றல் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. ஆதிசரித்திரத்தை
ஆராய்வோமாயின், சளுக்கருங் கடம்பரும் ஒரேகுலத்தவ
ரென்பது நன்குவிளங்கும். தம்மைப் பிறப்பித்த முனிவ
ரிடத்திலிருந்து பெற்ற ''ஆரீதிபுத்திரர்' என்ற குலப்
பெயரும், மானவ்யகோத்திரமும், முருகக்கடவுளைத் தங்
குலதெய்வமாகக்கொண்டமையும் சளுக்கர்க்கும் கடம்
பர்க்கும் வேறுபாடின்றியே காணப்படுவனவாம். இவருட்
கடம்பர், தம்மிருக்கைக்குப் பக்கத்தே (தங்குலதெய்வ
மாகிய முருகக்கடவுட்குரியது பற்றிப்போலும்) கடம்பமர
மொன்றை வளர்த்து அதனைப் பெரிதும் போற்றி வந்தத
னால் அப்பெயர் பெறலாயினர்.[106] இவ்வாறு கடம்ப
மரத்தை வளர்த்துப் போற்றிவந்த தமிழ்வேளிர்வகுப்
பார், சங்ககாலத்தில், இந் நன்னன்வழியினராகவே
காணப்படுகின்றனர். பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம்பத்துப்
பதிகத்தில் "உருள்பூங் **கடம்பின் பெருவாயில் நன்னன்**"
என்று கூறப்படுதல் காண்க. இதன்பொருள் :—உருட்சி
யாகிய பூவையுடைய கடம்பமரத்தைத் தனது பெரிய
வாயிற்கண்ணே கொண்ட நன்னன்" என்பதாம். பதிற்
றுப்பத்துரைகாரர் 'கடம்பின் பெருவாயில்—நன்னன் ஊர்'
என்பர். இதுவும் கடம்பமரத்தை வாயிலிற்கொண்ட
காரணம்பற்றியே வழங்கியதாகல் உய்த்துணரப்படும்.
நன்னனுக்கு வாகை காவன்மரமென்று அப்பதிகத்தில்
வேறு கூறப்படுதலால் (பக்–58.) இக்கடம்பு அவன் குலத்

என்பதாம். இதனை ஜயந்தி,
மான பனவாஸி (Banavasi) என்பதாம். பிற்காலத்தே இந்த ராஜ்
வைஜயந்தி எனவும் வழங்குவர். பெரும்பாகமும் அடங்க, 'வன
யம், ஷிமோகாஜில்லாவின் எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. (Mysore
வாஸி - பன்னீராயிரம்' pp. 21.)
and Coorg from the Inscriptions Vol. I; Part. II; p. 286.

தினர்கொண்ட அடையாளமரமாதல்வேண்டும்.[107] இவற்ருல், நன்னன் வேளிருள்ளே கடம்பர்பிரிவைச் சேர்ந்தவனென்பது உய்த்தறியலாம். இனி, இக்கடம்பர்க்கும் வேளிர் என்ற சொல்வழக்கம் முன்பு வழங்கியதென்பதற்கு, நீண்டகாலம் இவராண்ட பிரதேசமொன்று இவர் பெயரால் "வேள்கிராமம்" என வழங்கியதே சான்ருகும். இப் பிரதேசம் இப்போது "பேல்காம்" (Belgaum) எனத் திரிந்து, பம்பாய்ராஜதானியில் ஒரு 'ஜில்லா'வாகவுள்ளமை முன்னரே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.[108]

இனி, வேளிராகிய சளுக்கியர் மகதநாட்டு ஆந்திரரினின்று பிரிந்தவர் என்பதற்குரிய காரணங்கள் வேளிர்வரலாற்றுள் விளக்கப்பட்டன. எனவே, அச் சளுக்கரது சகோதரவகுப்பினராகிய கடம்பவேளிரும் அவ்வாந்திர வமிசத்தவரே என்பது சொல்லாதே பெறப்படும். இற்றைக்கு *1700*-வருஷங்கட்கு முன்பு, கடம்பர் மரபைச் சேர்ந்த **ஆரீதிபுத்ரசாதகர்ணி** என்ற வேந்தனெருவன் தக்ஷிணத்தை ஆண்டனன் என்பது பழைய சாஸனமொன்ருல் தெரிகிறது. அவ்வரசன்பெயருள் முற்பகுதி அவனது இயற்பெயரென்றும், பிற்பகுதியாகிய சாதகர்ணி என்பது அவன் குலப்பெயராமென்றும், ஆகவே அக்கடம்பவேந்தன் ஆந்திரரோடு தொடர்புடையவனுதல் வேண்டுமென்றும் தக்ககாரணங்களுடன் சரித்திர நூலோர் கூறுவர்.[109] (சாதகர்ணி - ஆந்திரபிருத்திய

107. நெடுஞ்சேரலாதனேக் 'கடற் கடம்பறுத்தான்' என்று நூல்கள் கூறுவது, இவ்வரசரது காவன்மரமாகிய கடம்பைவெட்டி வென்றதையே என்று கருதப்படுகிறது. (பதிற்றுப்-2-ம் பத்து.)

108. Bombay Gazetteer. Vol I; Part. II; p. 568—570.

109. Ibid. p. 278, 279.

Scanned by CamScanner

அரசர்சிலர்க்கு வழங்கிய பெயர்). எனவே, சளுக்கரைப் போலவே கடம்பரும் ஆதியில் ஆந்திரரினின்று பிரிந்த வகுப்பாரென்பது .வலிபெறுவது கண்டுகொள்க.

நன்னன் குலத்தவர், மேற்குறித்தவாறு ஆந்திர வமிசத்தவரே என்பதற்கு, வேறு சிறுசான்றுகளும் காட்டலாம். நன்னன்வழியில் வந்த இளைஞனொருவன் **இளவச்சிரக்கோ** என்னும் பெயருடையான் என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படும்.[110] இளவச்சிரக்கோ என்பது இளவிச்சிக்கோ எனத் திரித்தும் வழங்கப்படுகிறது. இவ் விளைஞன் பெயர்கொண்டு இவன்முன்னோர் வச்சிரக்கோ, அல்லது விச்சிக்கோ என்றழைக்கப்பட்டனர்—என்பது பெறலாகின்றது. இவ்வாறே, இக்குலத்தவனொருவன் "வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன்" எனக் குறுந்தொகையிற் (328) கூறப்படுதலுங்காண்க. வச்சிரக்கோ என்பதற்கு வச்சிரநாட்டரசன் என்பது பொருளாம். வச்சிரநாடு என்பதொன்று தமிழகத்தே முற்காலத்து வழங்கியதாக இப்போது தெரிந்திலது; ஆதலின், இப்பெயர், நன்னன்வழியினர்க்கு அவர் ஆதிதேசத்தைப்பற்றியே வழங்கியதாகல் வேண்டும். "மாநீர்வேலி **வச்சிரநன்னாட்டுக் கோன்**" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடியின் விசேடவுரையிலே அடியார்க்கு நல்லார், வச்சிரநாடு-சோணைநதிக்கரையிலுள்ள (Son)[111] தேயமெனக் குறிப்பிடுகின்றனர். (பக்-139) அஃதாவது—ஆந்திரசக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிபுரிந்த மகததேசத்தின் தென்பகுதி

---

110. புறநானூறு. 151-ம் பாடல்.

111. இச் சோணைநதியின்வரலாறு வான்மீகத்திற் காணப்படும்; இது, வடக்கே பண்டில்கண்டு என்ற நகரத்தையடுத்து உற்பத்தியாகி, பாடலிபுரத்தருகே கங்கையிற் சங்கமமாகும் ஓர் உபநதியாகும்.

யாம். இக்காலச் சரித்திரநூல்களில், வச்சிரதேசமென ஒன்று தனித்து வழங்கப்பட்டிலதேனும், முற்காலத்தே அது மகதநாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்ருக அடங்கியிருந்த தென்று தெரிகின்றது. இவ்வாறு, நன்னன்குலத்தவர் ஆந்திரர் என்பதற்கு முன்புகூறிவந்த காரணங்களோடு பொருந்த, அவ்வாந்திரர்க்குரிய வச்சிரநாட்டை இந் நன்னன்வழியினர்க்கும் வழங்கியிருத்தல் இங்கே சிந்திக் கத்தக்கது. நன்னனது பல்குன்றக்கோட்டத்துக்கே 'வச்சிரநாடு' அல்லது 'விச்சிநாடு' என்னும்பெயரு முண் டென்று பின்னுராய்ச்சியால் விளங்கினும், அதுவும், அவன் முன்னோரது குலதேசம்பற்றியே வழங்கியதாகல்வேண்டு மென்று கருதலாம். அன்றியும், நன்னன் நாடாகிய நடு நாட்டுக்கு **மகதநாடு** என்றபெயர் முன்னுளில் வழங்கி வந்ததென்பது சாஸனங்களாலும் பாடல்களாலும் நன் கறிந்தது.[112] இதுவும் நன்னன்குலத்தோர் தம் பூர்வ தேசத்தை அபிமானித்து வழங்கியதாகல்வேண்டும்.

---

112. "செந்தமிழ்" தொகுதி-2; பக்-424.

8. மற்றை வேளிர்

வேளிர்குலத்தே, சங்கநாளில் தமிழகம் புகழவிளங்கிய பெருவள்ளல்கள் மேற்கூறிப்போந்த வேளிர் அறுவருமேயாவர். இவர்களன்றி, தமிழ்வேந்தராகிய சேர சோழபாண்டியர்சார்பிற் சிற்றரசராகவும், மகட்கொடுத்துச் சம்பந்தஞ்செய்தவராகவும், அமைச்சராகவும், 'கருமவினைஞருங் கணக்கியல் வினைஞருந்—தருமவினைஞருந் தந்திர வினைஞரு'மாகவும் அமர்ந்த வேள்குலத்தவர் பல்லோரென்று தெரிகின்றனர். நாங்கூர்வேள், அழுந்தூர் வேள் என்போர், சோழன்-உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னிக்கும் அவன்மகன் கரிகாற்பெருவளத்தானுக்கும் முறையே பெண்கொடுத்தவர்கள். (தொல், பொருளதி. பக்–54) மையூர் கிழானாகிய வேண்மான், இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தாய்ப்பாட்டனும் அமைச்சனுமாக விளங்கியவன் (பதிற்றுப். 9–பத்து). நன்னன் வேண்மான், அழும்பில்வேள் என்போர், சேரனது படைத்தலைமையும் தந்திரத்தலைமையும் முறையே வகித்தவர். இனி, இவ்வேளிர்கள் பதினால்வர் (135) எனவும், பதினொருவரென வும் (246) அகநானூற்றுட் கூறப்படுகின்றனர். இவரிற் பதினால்வர்சேர்ந்து காமூர்த்தலைவனை கழுவுள் என்னும் இடைக்குலத்துச் சிற்றரசனைப்[113] போரில் வென்றனர்

---

113. பதிற்றுப்பத்து, 71, 88-ம் பாடல்களிலும் இச் செய்தி வருகின்றது.

Scanned by CamScanner

என்பதும், கரிகாற்பெருவளத்தான் வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்து நிகழ்த்திய பெரும்போரில் தோற்றவருள், பதினொருவேளிர் சேர்ந்தவர் என்பதும் 135, 246-ம் அகப் பாட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. வேளிர்க்கும் திதியன் என் பானுக்கும் நிகழ்ந்த போரொன்றும் அந்நூலிற் கூறப்பட் டுள்ளது (332). இனிச் சங்கநாளில்விளங்கிய வேறு வேள் குலத்தவராகத் தெரிந்தோர்—வெளியன்வேண்மான், பிடவூர்வேண்மான், நெடுவேளாதன், இளவிச்சிக்கோ, இருங்கோவேள், ஆலஞ்சேரி-மயிந்தன் முதலியோராவர். இவர்களைப்பற்றிய வரலாறுகள் தெளிவாக விளங்க இட மில்லை.

இவ்வாறு, பழைய வேளிர் வரலாறுகள், சங்கநூல் களிற் கூறப்பட்டவாறு ஆராயப்பட்டன. இவர்வழியின ராய்ப் பிற்காலத்து விளங்கியவர், **வேளார்** என்னும் பெயருடன் சோழர் முதலிய அரசராலும் பலவாறு கௌரவிக்கப்பட்டுவந்த செய்தி[114] அறியப்படுகின்றது. இவர்க்குப் பிற்காலத்தும் இக்குலத்தலைவரிற் கொடைக் கடம்பூண்டிருந்த பெருவள்ளல்கள் பலர். இவற்றையெல் லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்: ஆதலின், பின்புள்ளோர் இயற்றியநூல்கள் நோக்கி அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—**திருவள்ளுவர்**

வேளிர் வரலாறு முற்றும்.

114. South Indian Inscriptions, Vol. III. p. 115.

10. வேளிர் வரலாற்றைப்பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்

(1) மஹாமஹோபாத்யாயர்: ப்ரம்மஶ்ரீ. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள்:— "இந்தமுறை செந்தமிழில் வெளிப்பட்ட நன்னன்-வேண்மான் முதலிய வியாஸங்கள் மிக்க ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணின. மிகவும் கடினமாகிய சங்கச் செய்யுளிற் புகுந்து ஆராய்ந்து ஒழுங்காக விஷயங்களை எடுத்தெழுதுவதைக்காட்டிலும் சிறந்த அருமை வேறு யாதுளது? எல்லாம் அவ்விடத்துப் பெருமுயற்சியால் வந்த பயனே"-(ஶ்ரீமாந்–பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கட்கு 3—5—06-ல் எழுதிய கடிதப்பகுதி).

(2) "செந்தமிழ்"ப்பத்திராசிரியராயிருந்த ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஶ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்:— செந்தமிழில் எழுதிவரும் வியாசங்கள் பெரிதும் மதிக்கத் தக்கனவாயுள்ளன. "ஆயண்டிரன், நன்னன் வேண்மான்" முதலிய வேளிர்வரலாறுகளைப் படித்துப் பெருமகிழ் வடைந்தேன். உன்னால் எழுதப்பட்டுள்ள வியாசங்களெல்லாம், நுண்ணிய ஆராய்ச்சியொடுகூடி விளங்குதலால், இனி எழுதப்படுவனவும் அவ்வாறுவிளங்கத் தடையில்லை என்றே நம்புகிறேன். (5—3—06)

(3) ஶ்ரீமத்-திருமணம்-செல்வக்கேசவராய முதலியார் அவர்கள், M. A., பச்சையப்பன் காலேஜ், சென்னை:—ஐயரே! புறநானூறு வகுப்பிற்பாடமாக நடக்கும்போது அதில்

இருங்கோவேளின் ஆதிக்க முறைக்கும் இடத்திலும் நச்சினார்க்கினியர், வேளிரின் ஆதிக்க முறைக்கின்ற இடத்திலும் பிற்றை நாள் வரலாறுகளுடன் தொடர்புபடுத்த இயலாது இடர்ப்பட்டுவிட்டேன். ஆயினும் தாங்கள் எழுதிய வேளிர் வரலாற்றில் இன்றியமையாத சரித்திரக் கூறுகளும் மேற்கோள்களும் பற்றுசான சான்றுகளும்—"பொன்னுந் துகிரும் முத்தும் மன்னிய—மாமலை பயந்த காமரு மணியும்-இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து-அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை—ஒருவழித் தோன்றி யாங்கு"—இயைபுபடத் தொடர்புடையனவாய் அமைந்திருத்தல் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்துளேன். தங்கள் வியாசத்தைப் படித்தவுடனே, தொண்டைமண்டலத்து உயர்துளுவ வேளாளர் என்னும் எங்கள் பூர்வோத்தரம் இப்பொழுது வெள்ளிடை விலங்கலாக விளக்கமெய்துகின்றது. தங்கள் வியாசத்தைப் படித்த அளவிலே என்பாலெழுந்த மகிழ்ச்சி, யான் உள்ளபடி செல்வக்கேசவராயனுயின், உடனே வரிசைகள் பல செய்யுமாறு என்னை ஏவியிருக்கும்; யான் சேதுபதியல்லனே, பாண்டித்துரைச்சாமியல்லனே, புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் அல்லனே......இதனுல், என்னுளங்கொளா மகிழ்ச்சி என்னைவிட்டு என்னுள்ளத்தை ஈர்த்துக்கொண்டு தங்கள்பாற் சென்றுவிட்டது. அதன் மகிழ்ச்சியை அங்கீகரித்து அதனை என்பால் விடுக்க. (1905, ஜூலை, 5)

(4) ப்ரம்மஸ்ரீ: S. இராதாகிருஷ்ணையர் அவர்கள், பிரின்ஸிபால், மகாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை:—தங்களால் எழுதப்பெற்ற பழைய கைத்தொழில்வியாபாரங்கள், வேளிர் வரலாறு, மாதைத்திருவேங்கடநாதர், பொய்யாமொழிப்புலவர், வீரத்தாய்மார் முதலியவை வந்து சேர்ந்தன. இவற்றுட் சிலவற்றை முன்னரே வசித்திருக்கிறேன். இவை மிக்க ஆராய்ச்சியைக் காண்பிக்கின்றனவென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள், தாங்கள் தமிழுக்கென்று உழைத்துவருவதுபோல் அநேகர் உழைத்தால், மறைந்து கிடக்கும் பல அரிய விஷயங்கள் எளிதில் வெளிவரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (5—2—1908)

Scanned by CamScanner

(5) ஸ்ரீமத்-J. M. நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B.A., B.L., டி-முன்ஸீப், ராஜமஹேந்திரம்—(17—4—1910) "புறப் பொருள் வெண்பாமாலை புறநானூறு இவைகளினின்றும், டாக்டர் ஜி. யூ. போப்பையரவர்களால் மொழிபெயர்க்கப் பட்டவைகளை இப்பொழுது அச்சிட்டுவருகிறேன். நான் எழுதிவரும் அதன் உரைப்பாயிரத்திற்குத் தாங்கள் எழுதி யுள்ள "வான்மீகரும்-தென்னாடும்" என்ற விஷயம் மிகவும் உபயோகமாயிருந்தது. "வேளிர், வேள்புலம்" என்ற விஷயங் களும் மிகவும் முக்கியமானவை. வேளாண் மாந்தரைப் பற்றிய எனது சந்தேகம், இதுபொழுது கண்ட வேளிர்வர லாற்றினால் ஒழிந்ததாகும். இவ்வாராய்ச்சியில் தாங்கள் செய்துள்ளது மிகவும் சிறப்பிக்கற் பாலது. தங்கள் பத்திரிகை யொவ்வொன்றும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க் கப்படின், நம்மவர்க்கும் ஐரோப்பியர்க்கும் பெரிதும் பிரயோ சனப்படும்; எனக்குச் செய்ய மிகவும் அவாவுண்டு; கால மின்மையே தடை. தாங்கள் எழுதியுள்ள விஷயங்களையெல் லாம் என்னுரையில் பேசியிருக்கிறேன்."

(6) மிஸ்டர் டி. சவரிராயப் பிள்ளையவர்கள், M. R. A. S., தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், ஸெண்ட்-ஜோஸப்ஸ்-காலேஜ்-திருச்சி:—"தாங்கள் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிற் பத்திராதிப-ஆஸனத்தின்கீழ் எழுதிவருவன ஆராய்ச்சித்திறம் அமைந் தவை; மிக அருமையான விஷயங்கள். தங்கள் ஆராய்ச்சித் [illegible]த்தையும் மதிநுட்பத்தையும் எக்காலத்தும் பெரிதும் [illegible]க்கின்றேன்......தாங்கள் வெளியிட்ட வேளிர் வரலாற் [illegible] கொழும்பு ஸ்ரீமாந்-V. J. தம்பிப்பிள்ளையவர்கள், [illegible] R. A. S., ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து "ராயல்-ஏஷி [illegible]டிக்-ஸொஸைடி"க்கு அனுப்பிருக்கிறார்கள். அவ்விஷயம் [illegible] சங்கத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் [illegible]ம்பர்ஷிப்' தான், 'M. R. A. S.'—என்பது. தங்களுக்கும் [illegible] கௌரவம் உரித்தாக வேண்டுமென்பது என் அத்யந்த [illegible]குப்பம்.........இன்னும் தாங்கள் எழுதியுள்ள பழைய

கைத்தொழில் வியாபாரங்கள், வீரத்தாய்மார் முதலிய விஷயங்கள் மிக அருமையானவை: தமிழரின் பண்டைப் பெருமைகளை நன்கு விளக்குவன, (7—11—7)

(7) **Brahma Sri K. Sundara Rama Aiyer Avargal, M A.** Professor of History, Kumbakonam College. "I read 2-articles in "Sen-Tamil" with very great interest, **வேளிர் வரலாறு**, and **பாரதகாலமும் தமிழரும்.** I was taken by surprise at the erudition displayed and the ingenuity of the suggestions and inference made regarding the past history of S. India. The writer expresses himself also with unusual reform of style that—a style that commends itself to me at least. It is that which has most affinity to the vigour and ease of modern English Writers. I trust Mr. மு. இராகவையங்கார் will continue his researches and writings and convey more instruction regarding ancient S. India. I regard his writings altogether as of an epoch-making character and trust he will keep the promise he has given of a future of renown. It is now that the work of our great scholar Mr. Aiyer Avergal, is bearing fruit" (August 26th 05.)

(8) **Sri., V. Gopala Aiyer, B. A., B. L.** (Author. of Chronology of Ancient India, Chittoor):—"I am much obliged to you for your instructive essay on **Velir**, a capy of which was duly received by me a few days ago. The various lines of reasoning by which you seek to prove your theories are the evident result of your varied and extensive study of Tamil history and literature and I hope you will continue

Scanned by CamScanner

your interesting researches. I am glad to find you support the date I have given for the great Mahabharata War." (11—7—05.)

(9) **Sri., V. J. Tambi Pillai Avergal, M. A. R. S,** Audit Office, Colombo.—"May I take the liberty to write to you that I intend to have an English translation of your very interesting paper entitled வேளிர் வரலாறு appearing in the last but one issue of "Sen-Tamil" published in the journal of the Royal Asiatic-Society here. It is full of facts that ought to be more generally knwon. I had arrived at the same conclusions nearly two years ago. I hope that S. India will yet reveal facts of history that will try to unite all the great races of India into one great nation. I shall send you a copy when printed" (August 11, 05.)

ii (12th, June, 07.) "Dear Sir, You will be very glad to hear that the committee of the Royal Asiatic Society. Ceylon Branch have informed me to-day that they have accepted with thanks my English translation of your interesting paper on the history of the Vels [வேளிர் வரலாறு.] Your paper is no doubt, one of great merit and deserves to be published in the Journal of the Royal Asiatic Society for the perusal of learned men all over the world. You are indebted, I think, to me, for bringing your idea and theories to such prominence. I have done it as a labour of love. Your paper on "Tamil Alphabet" is most interesting and original in some respects."

2413 2413

Scanned by CamScanner